C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-12-Ledova_spolecnost-Obratnik_Raka.pdb

PDB Name: Arnaud_G_J-12-Ledova_spolecnost
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.-J.ARNAUD
12. Ledová společnost
Obratník Raka
SCI-FI ERO

1

Už hodnou chvíli se starý Pavie snažil dát svůj obstarožní vagon trochu do pořádku. Vydrhl podlahu, uklidil zbytečné krámy a vymetl prach ze všech koutů. Schoval všechen polámaný a poničený nábytek, takže toho nakonec v hlavním kupé moc nezbylo. Dveře kozího chlívka pečlivě polepil papírovou tapetou, zápach však přesto pronikal celým vagonem.

Od časného rána se chlapec snažil zmírnit nervozitu svého přítele tím, že mu do jeho nervového systému telepaticky vysílal povzbuzující vlny, ale starý horník byl přesto stále neklidný.

„Neměl jsem tě poslechnout, chlapče... Teď mě zavřou do trestaneckýho vlaku nebo šoupnou do útulku. Ty je neznáš! Nevíš, co tyhle lidi dokážou... Všiml sis, jak ty čtyři chlápci vod železniční policie vobcházej náš vagon? Ještě si sousedi budou myslet, že starý Pavie je nějakej vrah nebo sexuální maniak, který unes malýho kluka a má s ním kdovíjaký úmysly. Neměl jsem tě poslechnout, když jsi mi říkal, abych tam zavolal. Copak ti tu bylo špatně? Se starým Paviem a s kozou?“

Jdrien seděl klidně na černě natřené lavici vozu třetí třídy, který stařec našel někde na vrakovišti vagonů, a tiše se usmíval.

„Nebudou mi věřit, gauneři... A jestli ještě navíc přijdou na to, že patřím k Obnovitelům Slunce a že jsem svými kouzly vyvolal to, čemu voni říkaj světová katastrofa! Jen proto, že se někde vobjevilo Slunce a rozpustilo dva centimetry toho prokletýho ledu... To je známá věc, že se s Obnovitelama nemazlej, každýho, koho chytnou, rovnou voddělaj... Jo, je to tak, chlapče... Jestli budou čmuchat v mejch věcech, najdou mou čarodějnou knihu a v ní všechny zaříkávači formulky, který maj vrátit na zem slunce, teplo, květiny a malý ptáčky. Pak je se mnou ámen!“

Pavie neměl stání. Oblékl si na sebe starý sváteční oblek, a teď se v něm necítil dobře. Měl připravené i vysoké boty, ale prozatím chodil po voze jen v domácích trepkách. Z kamen naložených až po okraj uhlím se linulo příjemné teplo. Příjemné bylo pro starce, ale chlapci, který byl napůl Zrzavý a nesnášel vysoké teploty, bylo až moc velké horko.

„Dobrá, já vím, že si pro tebe přijede ta krásná paní, ale voni jsou mazaný... Můžou sem za ní poslat policejní komando a rozdělit nás...“

Jdrien náhle vstal a odešel k oknu. Na malé stanici vládl od včerejšího večera nezvyklý ruch. Místní toho moc nevěděli, snad jen to, že ten starý blázen Pavie našel toho kluka, po kterém bylo vyhlášeno pátrání po celém území Panamerické Společnosti. Divili se a taky trochu žárlili. Bylo jisté, že ho nemine tučná odměna. Starý Pavie, strhaný čtyřicetiletou prací v dolech, která mu přinesla jen reumatismus a silikózu, určitě nebude vědět, jak s takovým množstvím peněz naložit. Nejspíš bude chtít dožít svá léta v některém z těch luxusních „pečovatelských vlaků“, jak se vznešeně nazývala podobná zařízení pro bohaté senilní starce.

„Už jede.“

Pavie si už pomalu zvykl na Jdrienovy zvláštní schopnosti. Chlapec uměl číst myšlenky, dokázal předvídat určité události a měl schopnost tišit bolest druhých. Například večer, když měl starý největší bolesti v kloubech a na plicích zaprášených silikózou, Jdrien přejížděl několik minut rukama nad jeho tělem a na chvíli mu tak ulevil. Jakmile se bolesti opět objevily, začal znovu.

„Ty jsi větší kouzelník než já,“ říkával Pavie chlapci. „Já se často pletu. Nakonec nejsem jediný, poněvadž posledně jsme to všichni popletli, Slunce se vobjevilo na západě místo na východě. Ale po těch třech stoletích šera se nám to snad dá vodpustit, ne?“

Pod skleněnou kopuli malé stanice vjel mimořádný osobní vlak. Parní lokomotiva a dva vagony. Nádhera! Pára prozrazovala, že majitel soupravy patří k elitě Společnosti. Obyčejní lidé měli právo jen na elektřinu z kolejí, i když vlastnili osobní lokocar.

Ze zlatočerně zdobeného vozu vystoupila oslnivě krásná žena. Železničářům stojícím na nástupišti s čepicemi v rukou připadala jako ze snu. Dokonce i velitel nádraží, který se obvykle choval velmi povýšeně, se mohl samou ochotou přetrhnout. Pohádkové stvoření v krásném bělostném kožichu však kolem něho prošlo nevšímavě a zamířilo přímo ke starému vagonu, který tiše trouchnivěl na té nejubožejší odstavné koleji v sousedství několika podobných

vlaků.

„Jak může vědět, že jsme zrovna tady?“ divil se Pavie... „Jsem to ale trouba! Tys ji přivolal telepaticky, že jo, chlapče? Tamhle jde... Krásná holka, jen co je pravda!... Je to tak trochu tvoje máma, viď?“

Pavie šel otevřít dveře, smekl svou starou hornickou čapku a zdvořile ji přivítal:

„Buďte vítána, paní, buďte vítána. Tady je ten váš drobeček... Je taky celej šťastnej.“

Yeuze uchopila Jdriena do náruče a pevně ho k sobě přitiskla:

„Konečně! Už jsem nevěřila, že tě ještě někdy uvidím. Mysleli jsme, že tě Lady Diana nechala zmizet.“

Jdrien se probíral jejími myšlenkami, objevil v nich úlevu po tolika obavách, ale také hlavní události posledních týdnů. Pátral dál v duši mladé ženy, aby zachytil stopu po svém otci. Dověděl se, že se stále zdržuje u Kida ve Společnosti Mořského Ledovce, kde se usilovně snaží napravit obrovské škody, které napáchalo osmidenní působení slunečních paprsků.

„Lady Diana opravdu dodržela slovo!“ mumlala Yeuze. „Můžeš se vrátit se mnou. Dává ti volnost, můžu tě odvézt k tvému otci, když budeš chtít.“

Pak se obrátila s milým úsměvem na starého Pavia:

„Vysloužil jste si pěknou odměnu, víte to?“

„Och, to není vůbec moje zásluha... Přišel ke mně sám, to je všechno. Nechtěl, abych o něm mluvil, tak jsem mlčel. Chtěl, abych telefonoval, tak jsem telefonoval... To je všechno, nic víc v tom není.“

„Lady Diana prohlásila, že dá sto tisíc dolarů tomu, kdo ho najde. Vy jste to nevěděl?“

„Ne, to jsem teda nevěděl. Radši bych zůstal tady s Jdrienem, co bych dělal s takovejma pěnězma...? Já nic nepotřebuju, mám svou kozu a pak tady toho kluka, nepotřebuju žádný dolary.“

Zdálo se, že Yeuze naslouchá tomu, co jí chlapec sděluje telepaticky. Zůstali několik minut mlčky, až si Pavie pomyslel, že udělá nejlépe, když je nechá o samotě a půjde podojit kozu, která už na něho ostatně už od rána čekala.

Po chvíli za ním přišli do chlívku a Paviemu neuniklo, že ta krásná dáma, přestože byla oblečena do drahocenného kožichu a vysokých bot z nejjemnější kůže, ani trochu neohrnula opovržením nos.

„Jdrien chce, abyste jel s námi, vy i vaše koza. Chce se dostat na západní mořský ledovec.“

„Já vo tom vím, už mi to říkal,“ odpověděl stařec v podřepu před kozou.

„Snad vás tady nic nedrží?“

„Co by mě tu drželo, tenhle starej prohnilej vagon? Kola jsou už tak prorezlá, že jsme pěkně přilepený ke kolejím, ještě bych mohl mít voplítačky se zákonem, když se nemůžeme hejbat. Stejně mě vodsuď vyhoděj...“

„Za sto tisíc dolarů si můžete pořídit luxusní rezidenci, pohodlný vagon na hezkém místě v nějaké krásné stanici, třeba v zahradě mezi květinami a stromy.“

„Na takovým místě by mi nedovolili kozu, já je znám, ty syčáky... Nedovolili by to a já ji nedám...“

„Nebojte se,“ řekla Yeuze, „já to zařídím.“

„Vy nejste z naší Koncese, že? Tipuju Transevro, co?“

„Uhodl jste.“

„To nebylo těžký... Říká se, že Transevropanky jsou nejkrásnější... A jinak, co jinak děláte v životě?“

„Zastupuju jednu novou Společnost, Společnost Mořského Ledovce.“

„Jo, slyšel jsem,“ odpověděl Pavie, ve skutečnosti však neměl tušení, kde se taková Společnost může nacházet. „Na ledovci vám to muselo nadělat pěknou paseku, co?“

„To máte pravdu... Několik vlaků skončilo v Pacifiku a...“

Jdrien se zachvěl. Právě se z mysli mladé ženy dozvěděl, že Miele, jeho adoptivní matka, která se o něho starala po Yeuze, zahynula při jednom neštěstí, utopila se v moři. Zabořil obličej do měkkého Yeuzina kožichu. Starý Pavie, rozrušený náhlou změnou v Jdrienově chování, se tázavě obrátil k chlapci a nechápavě pokrčil rameny.

„Má žal pro někoho, kdo umřel.“

„A za to všechno může Slunce,“ zašeptal starý Pavie s hrůzou.

„Za to můžou Obnovitelé... Ti šílenci chtěli vyvolat návrat Slunce, a přitom neudělali žádná předběžná opatření. Naštěstí jsou už všichni mrtví a jejich laboratoř uprostřed ledovce rozmetaná na kusy. Právě zásluhou Jdrienova otce. Proto se taky Lady Diana zachovala tak. velkoryse. Kdyby se o ně Lien Rag nepostaral, lidstvo by v této chvíli nejspíš postihla ta nejstrašnější katastrofa. Led by se rozpustil a zaplavil celý svět. Nejspíš by se zachránilo jen pár jedinců na několika ledových ostrůvcích, které by se rychle zmenšovaly. Několik lidí by také možná přežilo v blátě na nejvyšších vrcholcích hor.“

Pavie přestal dojit kozu. Nenávistný tón krásné mladé ženy ho znepokojoval. Celý svět odsuzuje Obnovitele! Copak si nikdo nepřeje, aby na Zemi opět svítilo Slunce?! V jejích slovech byla jediná uklidňující věc, a sice přesvědčení, že vědci dokázali sami v průběhu těch osmi dní narušit silnou vrstvu měsíčního prachu, která bránila slunečním paprskům v přístupu k Zemi. Ti idioti ignorují moc magie, nevědí, že členové tajné společnosti už tři století působí svými kouzly a zaříkávadly na lunární vrstvu. Zatím se ještě nevzdali a už se jim to málem podařilo, ale něco se někde zadrhlo.

„Miele je mrtvá,“ vykřikl náhle Jdrien směrem k starcovým zádům.

Zničehonic pocítil starý Pavie prudkou bolest na krku a pomyslel si, že určitě ochrnul. Ale o vteřinu později se mu chlapec telepaticky omluvil a přiložil své ruce na jeho šíji, aby zmírnil strašlivou bolest.

„Souhlasím, pojedete s námi,“ řekla Yeuze, „ale musím nejprve obstarat speciální vůz pro to vaše zvíře.“

„Chápu,“ řekl Pavie, který se stále nemohl vzpamatovat z Jdrienova útoku, způsobeného žalem.

Dítě, které se zrodilo z Muže Tepla a Ženy Chladu, nemohlo vědět, co to je Slunce a jak vypadá svět bez ledu. Pochopilo jen, že lidé jako on zavinili, že žena, kterou miloval, zahynula příšerným způsobem. Starý Pavie by mu rád vysvětlil, o co se celý život snažil. Jak rád by mu přiblížil ten krásný vysněný svět, kde svítí slunce, je teplo a květiny

rostou jako dříve volně v přírodě, mimo skleníky, lidé chodí bez kožichů a bez izotermických kombinéz. Chtěl by mu říct, jak je nádherné natáhnout se do stínu stromu se stéblem trávy v puse. Pavie přečetl stovky starých knih, kde autoři popisovali svět, který zmizel v nenávratnu. Přes den v něm místo dnešního šera vládl jasný sluneční svit a v noci měli lidé nad hlavami skutečné tmavé nebe, které jen občas prosvětloval měsíc a hvězdy.

Jdrien pozorně sledoval každý obraz, který si Pavie vytvořil ve svém mozku, a dal mu najevo, že chápe jeho touhu po světě tak příjemném, ale že návrat k vysněnému ráji nemůže probíhat za cenu neštěstí a hrůzy. Uvědomuje si vůbec, kolik lidí zemřelo následkem těch osmi šílených dní, kdy Slunce vysílalo jen část svých paprsků na čtvrtinu zemského povrchu?

„Ne, to nevím," pronesl Pavie nahlas.

„Prosím?" podivila se Yeuze.

„Odpověděl jsem Jdrienovi, který mě vyslýchal svým obvyklým způsobem."

„Poslyšte," řekla Yeuze znepokojeně. „Zapřísahám vás, nikomu o tom ani slovo... Kdyby se Lady Diana dověděla, že Jdrien je obdařen zvláštním nadáním... že umí komunikovat s lidmi přes myšlenky, že má schopnost působit na jiné lidi a předměty..."

„Buďte klidná, krásná dámo, já umím mlčet... Vodjakživa jsem držel jazyk za zubama. A co se týká toho speciálního vagonu, mám dojem, že v tom dětským vlaku, vodkud můj synek utekl, byl jeden vagon s chlívkem a kurníkem. To by možná stačilo, ne?"

„Zavolám Lady Dianu a požádám ji, aby ho sem poslala. Nechci vás už nechat samotné. Neměla bych klid. Ta ženská by nás mohla ještě podvést, teď, když se klimatické podmínky zase vrátily do normálních kolejí."

Pavie odnesl kozí mléko do vedlejší místnosti a začal ho vařit. Normální klimatické podmínky! Copak je normální, že už tři století je planeta pokrytá ledovou vrstvou a svět ovládají železniční Společnosti? V téhle, Panamerické, je za normální považováno, když lidé mají patnáct stupňů tepla a patnáct set kalorií. Na tohle životní minimum má v podstatě nárok každý, ale musí sekat dobrotu a hlavně se nesmí zabývat ničím jiným, než tím, co je dovoleno... A navíc se musí ještě neustále pohybovat jen po železnicích. Zůstávat dlouho na jednom místě je zakázáno: »V pohybu je život, v nehybnosti smrt!« Velice jednoduché heslo, nekomplikované, jen ho člověk musí ctít víc než svůj vlastní život, když se nechce dostat do potíží.

„Půjdu zavolat ze svého vlaku. Chcete jít s námi, pane Pavie?"

„Mám tu ještě nějakou práci... O mě se nestarejte."

Kolem ošuntělého vagonu se stále ještě motalo několik policajtů z železniční ochrany, další se pohybovali po celém nádraží.

Zatímco Yeuze telefonovala s Lady Dianou, hlavní akcionářkou Panamerické Společnosti, Jdrien se koupal. Svlékl se a blaženě vklouzl do vany s vlažnou vodou. Po své Zrzavé matce zdědil měděné nazlátlou srst. která mu pokrývala hrudník od stehen až po prsa. Většina lidí považovala jeho odlišnost za nechutnou, jako například chůva, která se o něho starala ve vlaku Lady Diany, než utekl. Ale Yeuze měla naopak jeho lesklý kožíšek ráda, stejně jako Miele, ani jedna mu nikdy nedala najevo sebemenší nelibost. Jdrienův otec bláznivě miloval jeho matku Jdrou a jeho nesmírná láska se navždy vepsala do chlapcovy genetické paměti. Jdrien už přišel na svět s významným vkladem. Dobře věděl, že je nadán výjimečnými schopnostmi, jaké ostatní děti nemají.

„Lady Diana souhlasí. Dětský vlak stále ještě stojí nedaleko odtud a za dvě hodiny bude tady. Starý Pavie se tam může královsky zařídit... Ano, já vím, že chceš jet k západnímu ledovci... Předpokládám, že víš, že Zrzaví ho už přešli a dostali se až do Panamerické?"

Jdrien to věděl. Věděl také, že těch několik dnů Slunce přineslo Zrzavým mnoho obětí a že z dvaceti tisíc lidí, kteří se vydali na cestu, zbylo na jejím konci jen osm až devět tisíc.

„Lady Diana má z jejich příchodu velké obavy. Ale momentálně nemá čas se tím příliš zabývat, má obrovské problémy. Musí rekonstruovat celé úseky tratí, někde dokonce celé okruhy. Má ale k dispozici obrovský tým lidí a vyspělou techniku. Nechápu, jak Kid s tvým otcem dokážou sami zajistit ty nejnaléhavější práce. U nás na pacifickém ledovci musí být škody ještě větší." Jdrien se snažil v mysli vybavit vzpomínku na Kaempolis, jediné velkoměsto na světě, které leželo celé na ledovci.

2

Na několika místech se koleje zabořily až o šedesát centimetrů do ledu, ale Lien Rag s Kidem odhadovali, že v průměru se železnice na jejich území propadla o dvacet centimetrů. Speciálním strojem, který používali už před katastrofou, zdvihali dlouhé úseky kolejí a spáry pod kolejnicemi vyplňovali vodou, která v několika vteřinách zamrzala.

„Práce postupují celkem rychle," poznamenal Kid spokojeně a vesele se pohupoval na svých kratičkých nohách jako čertík. Vedle mohutného Liena Raga vypadal zakrslý mužík jako pětileté dítě.

„Děláme sto kilometrů denně," odpověděl glaciolog, „a za pár dní nám to půjde ještě líp. Čekají nás ale ještě průrvy v ledu. Nebude jednoduché vyplnit všechny trhliny, které někde dosahují neskutečných rozměrů."

Teplota vzduchu se opět vrátila na minus padesát stupňů Celsia a moře zamrzalo velmi rychle. Aby dosáhli původní úrovně, museli čerpat vodu z hloubky a rozstřikovat ji v tenkých vrstvách po okolí, aby se vytvořil souvislý rovný povrch. Na něm se pak novou technologií budovaly viadukty. Při stavbě pilířů se do mrznoucí směsi vstřikovaly vzduchové bubliny, práce tak postupovala rychleji a mrazení si vyžádalo méně energie.

Všechny síly byly momentálně soustředěny na západní železnici, která spojovala hlavní město Kaempolis se světem. Západní okruh byl nejdůležitější tratí, po ní se prováděla veškerá výměna zboží s drobnými Společnostmi

Australasijské Federace. Byl opět obnoven vývoz velrybího masa a oleje. Když Slunce znovu pohaslo, velrybí stáda se vzpamatovala z šoku a vrátila se do svých původních migračních tras. Zatím se však ještě nepodařilo dosáhnout dřívější produkce tři tisíce tun oleje denně. Velrybáři získávali sotva dva tisíce, a z toho ještě dvě třetiny padly za oběť rekonstrukcím. Teprve potom měla přijít na řadu východní síť směrem k Titanopolisu. Pracovalo se na ní také, ale s mnohem menším nasazením než na západě. Lien Rag doufal, že do týdne dojdou k hranicím s Australasijskou a pak přemístí stroje směrem na východ.

„Elektrárna by měla dorazit do čtrnácti dnů," řekl Kid, „jestli ji ovšem z Panamerické vypravili v dohodnutém termínu. Do té doby musí být železnice zpevněna, aby snesla tak velikou zátěž."

„Vy věříte, že Lady Diana dodrží slovo?"

„Nemyslíte, že už prokázala dobrou vůli, když dovolila Yeuze, aby si odvezla Jdriena?" odpověděl Kid.

„Asi máte pravdu, ale proč se Jdrien, stále ještě zdržuje v Panamerické? Někdo ho musel ovlivnit," prohlásil Lien s hořkostí.

„Vy zřejmě nevíte nic o Jdrienových schopnostech." poznamenal Kid překvapené. „Nikdo nedokáže ovládnout jeho vůli, je to přesně naopak, Jdrien umí nenápadně zvrátit vaše úmysly, dokáže člověka přimět, aby jednal tak, jak on chce."

„Proč vás tedy nepřinutil, abyste ho vydal mě?" poznamenal Lien.

„To neznamená, že se o to nepokoušel."

Po jednokolejné trati se už dalo dojet do Amertume Station, bizarního městečka na druhé straně hranice, kde se před oblevou zdržovali přistěhovalci čekající na povolení ke vstupu na území Koncese. Většina z nich uprchla při prvních náznacích tání směrem ke zdánlivě jistější ledové ploše pevninského ledovce. V nejbližším dosahu byl bývalý australský kontinent. Teď se již několik dní vraceli nazpět, společně se stovkami obyvatel Kaempolisu, kteří uprchli z města i se svým majetkem. Kid nebyl těmto lidem, kteří měli většinou pochybnou morálku, provozovali černý obchod, nebo vlastnili podniky nevalné pověsti, příliš přátelsky nakloněn. Chystal se využít nepřehledné situace, aby je vypudil z města a nastolil pořádek.

Po uvolněné jednokolejné trati prozatím jezdily jen prioritní vlaky, většinou cisternové vozy převážející velrybí olej.

„Budu kontrolovat všechny vstupy," oznámil Kid Lienovi po krátké odmlce. „Mám teď příležitost zbavit se určité skupiny lidí, všech těch zkažených a prohnilých zbohatlíků. Když utíkali z města, museli nechat část svých úspor v naší bance a já je teď použiju, abych je přinutil opustit naši Koncesi."

„Naděláte si tím nebezpečné nepřátele," upozornil ho Lien.

„To jistě, ale já tu chci mít jen produktivní lidi, takové, kteří budou schopni vytvořit nové pracovní příležitosti. Nepotřebuju příživníky. Deset prostitutek nebo jeden hrací automat navíc mě už nevytrhnou, přinesou mi jen další problémy."

„Ale taky daně."

„Obešli bychom se bez nich, kdybychom byli schopni vyprodukovat dostatečné množství levné energie," rozvíjel své oblíbené téma.

Leouan cestovala spolu s Lienem po západní síti, společně obývali pohodlně zařízený soukromý vlak. Lien se domníval, že se nudí, ale Leouan ho ujišťovala o opaku.

„Začala jsem studovat historii Zrzavých Lidí. Našla jsem spoustu zajímavého materiálu na místní univerzitě. Ale opravdu vzácný a jedinečný materiál se podle mého názoru musí hledat v transevropských knihovnách. Například v takové knihovně Vatikánu II. Byl jsi už někdy v Novém Římě?"

„Ne, nikdy. Nemám právě nejlepší vztah k Neokatolíkům. Už několikrát mě využili ke svým špinavým záměrům. Když jsem pracoval pro Lady Dianu, snažili se, abych jim pomohl získat oficiální uznání jejich církve v Panamerické. Výměnou nabízeli informace o Obnovitelích Slunce."

„Myslíš, že Lady Diana bude dál pokračovat ve stavbě toho šíleného severojižního tunelu pod ledem?"

„Nevím. Momentálně nejspíš dělá to, co my, snaží se dostat z nejhoršího. A bude jí to trvat několik měsíců, než se z té pohromy vzpamatuje. Ale buď si jistá, že se postará o to, aby na téhle planetě nezůstal jediný Obnovitel Slunce."

„Takže ty předpokládáš, že ti lidé z Jarvis Station jsou mrtví?"

„Ne, podařilo se jim utéct na sever, po té staré neprozkoumané trati."

„Do Sibiřské?"

„To si nemyslím. Nejspíš se uchýlili na nějaké skryté místo, kde se určitě pokusí znovu vybudovat laboratoř. Za několik let začnou opět útočit na vrstvu měsíčního prachu, která zakrývá Slunce... a znovu se jim podaří vyvolat trhlinu, možná ještě větší..."

„Copak to nebezpečí ještě neskončilo?" vykřikla Leouan.

Lien se na ni díval užasle. Srdcem dokázal pochopit její strach ze Slunce. Vždyť i Jdrien byl stejně jako ona dítětem ledu, těžko by snášel návrat tepla, míšenci by nejspíš mohli žít jen v polárních krajích, stejně jako všichni Zrzaví. Zároveň však cítil jakousi neurčitou tesknou touhu po tom světě, který zmizel před třemi sty lety, po světě bez ledu, kde se mohl člověk v téhle zeměpisné šířce, kde se právě nacházeli, pohybovat nahý.

„Vždyť zabili miliony lidí!" vykřikla Leouan, jako kdyby vytušila Lienovy myšlenky.

„Nepřeháněj, rozhodně to nebyly miliony... Maximálně sto tisíc."

„Snad je nebudeš ještě hájit, po tom, co všechno způsobili...," odsekla mu téměř vztekle.

„Nehájím je, je mi jen líto, že byli tak netrpěliví. Jednali nerozvážně, nedomysleli důsledky svého činu. Vědci by se měli spojit a společně vypracovat postupný plán návratu Slunce. Rozložit ho na padesát let. Alespoň zpočátku. S tím, že později, až by se lidé i zvířata adaptovali, by se mohlo postupovat rychleji."

„Vždyť tím bys odsoudil Zrzavce k zániku. Víš přece, že nemohou žít v teplotách kolem nuly. Vydrží maximálně do

minus deseti, při vyšších teplotách umírají.“

„Pročpak by se nemohli adaptovat?“

„Zabýval se už někdo metabolismem Zrzavých?“

„To by se muselo nejprve zjistit, odkud vlastně pocházejí. Před necelými sto lety se jejich počet náhle zvýšil, ale to mohl být také jen důsledek toho, že v té době potřeboval Člověk z Tepla něco jako otroka, aby mu čistil průhledné střechy měst a dělal za něho ty nejhorší práce... Myslím, že tu byli už mnohem dřív... Já sám jsem kdysi pátral po jejich původu, myslel jsem si tehdy, že vznikli jako výsledek genetických manipulací. Něco jako osudová chyba jakéhosi pomateného vědce. Věřil jsem tomu. Neokatolíci alespoň dělali všechno pro to, abych tomu věřil.“

„To bylo tenkrát, když jsi našel tu slavnou laboratoř, kterou Neokatolíci těsně předtím podpálili?“

„Podivná shoda okolností, nemyslíš?“

„Odkud tedy pocházejí mí předci?“ tázala se Leouan. „Přece se nezrodili ze Zimy? Nemohli vzniknout jen tak, z ničeho nic, to přece není možné. Nic takového neexistuje.“

Velmi často se k tomu tématu při svých debatách vraceli. Po celou tu dobu se Lien obával o osud svého syna Jdriena. Yeuze mu sice posílala, pokud to bylo možné, uklidňující zprávy, ale přesto cítil stále větší potřebu mít Jdriena u sebe.

Kid přijel do Amertume Station, aby se osobně zúčastnil závěrečných prací, neboť obnova železnice konečně dospěla až na hranice. Zároveň s rekonstrukcí se položilo i několik nových tratí, aby se napříště mohly po síti pohybovat i velké mnohonápravové soupravy, které potřebovaly dvaatřicet tratí, to znamená čtyřiašedesát kolejí. Rozsáhlá operace vyčerpala veškeré zásoby kolejnic, miniocelárna v Titanopolisu je bude muset později doplnit.

Kid musel zvýšit početní stav železničářů, aby zajistil bezpečnost pohraničního města, které nazval Limitpolisem. Přistěhovalci i bývalí obyvatelé Kaempolisu, kteří se snažili vrátit do města, ve dne v noci obléhali nádraží. Kid musel nasadit k udržení pořádku speciální jednotku.

„Teď je na čase, abych se rozhodl,“ řekl Lienovi. „Zanedlouho budou opět obnoveny všechny pravidelné linky a já musím zabránit, aby se do města dostali černí pasažéři. Někteří budou ochotni zaplatit tisíc dolarů, aby se shledali se svými krásnými mobilními domy a mohli se vrátit ke svým výnosným podnikům.“

„Máte nějaký přehled o tom, kdo všechno utekl?“

„Měli jsme seznam, ale ten se jakoby náhodou vypařil a teď mají železničáři volné pole pro různé čachry. Ani jeden z nich neodolá pokušení vydělat si tisíc dolarů za to, že schová jednoho utečence ve své vlastní kabině nebo mezi bednami se zbožím.“

Lien přemýšlel, jak oznámí Kidovi, že se chystá odjet. Dal dohromady několik opravářských týmů, sestavil přesný harmonogram rekonstrukčních prací a přizpůsobil některé stroje tak, aby pracovaly ještě výkonněji.

„Můj společník Mikado se pořád ještě vzteká. Rozebírají mu jeho hinduistický chrám, aby se dostal na čtyřiadvacet kolejí a než to bude hotové, musí bydlet jinde. Prohlásil, že na ledovec ho už nikdo nedostane.“

„To vám ale vyhovuje, ne?“ poznamenal Lien se smíchem.

„Ano i ne. Mikado je schopný prodat svůj podíl a já nemám na to, abych ho mohl od něho koupit. Může ho získat kdokoliv. Sám víte nejlíp, koho se bojím nejvíc.“

„Lady Diany?“

„Přesně tak.“

3

Panamerický hlídkový vůz Kim postupoval opatrně po staré trati vedoucí přes západní část pacifického mořského ledovce, kam se odvážili jen rybáři, šílenci nebo uprchlíci z trestaneckých vlaků. Obrněný člun pobřežní hlídky se šesti muži na palubě měl za úkol v této oblasti prověřovat rybářské stanice, které se zabývaly lovem ryb, tuleňů a velryb. Velitel lodi, poručík Miller, byl znepokojen stavem trati, jež utrpěla značné škody během onoho katastrofálního oteplení před necelým měsícem. Trať se sice v těchto místech neprobořila do ledu jako jinde, ale koleje byly značně pokroucené. Hlídkový člun byl naštěstí opatřen nápravou se speciálním, elektronicky řízeným zařízením, schopným vyrovnávat rozdíly v rozchodu kolejnic, musel ovšem jet tou nejnižší rychlostí.

Železnice, po které jeli, nesla jméno Obratníku Raka, protože vedla v těsné blízkosti stejnojmenné rovnoběžky. Miller nervózně listoval příručkou Železničních instrukcí, již po několikáté pročítal informace o těchto starých opuštěných tratích, které se už zřejmě nepoužívaly několik desítek let. Železnice byla vybudována před sto osmdesáti čtyřmi lety a pro mezikontinentální dopravu se nepoužívala nejméně sto let. Kvůli četným trhlinám v ledovci, jak lakonicky sděloval manuál. Uprostřed ledovce se křížila se Sítí 160. poledníku. Alespoň původně tomu tak bylo. »Všechno nasvědčuje tomu,« říkaly Instrukce, »že Síť Obratníku Raka je na několika místech přerušena v delších úsecích následkem místních sesuvů ledovce.« Posledním avizovaným obydleným místem měla být menší velrybářská stanice, produkující sotva sto tun oleje týdně.

Jmenovala se Iglú Station a byla tak nazvána proto, že ji chránila kopule připomínající skutečné iglú.

„Stanice v dohledu,“ ohlásila hlídka ze svého stanoviště na trojnohém stěžni, jak předpisovala pravidla.

Miller se ještě nikdy nedostal tak daleko na ledovec a teď jen stěží ovládal svůj strach. Především v noci. Jeho muži měli víc zkušeností než on, měli ještě v čerstvé paměti svůj nedávný boj s krutou oblevou. Ztratili při něm mnohé ze svých přátel, ale brali událost stoicky.

Kopule chránící městečko z dálky skutečně připomínala iglú. Tvořila ji pevná kostra, do níž byly kvůli přístupu denního světla zasazeny ohromné skleněné tabule. Z několika komínů se kouřilo a Millerovi připadal sloup dýmu nezvyklý. Kormidelník mu vysvětlil, že se nejspíš jedná o tavírnu velrybího tuku, která je vytápěna olejnatým odpadem

z velryb.

„Připravte se, že to tam bude příšerně smrdět. Je to neuvěřitelné, jak to v takovýchhle místech páchne! Bude lepší, když zůstaneme stát venku a do města pošleme jen drezínu."

„Zdržíme se tu jen krátce, jen co zjistíme, jestli můžeme pokračovat dál na západ."

„Podle mě to půjde. Už jsem tu jednou byl a vzpomínám si, že jsme odtud jeli ještě víc než čtyřiadvacet hodin, než se trať začala zhoršovat."

Velitel nádraží v Iglú Station byl zároveň šéfem velrybářského podniku. Ujistil je, že můžou pokračovat v cestě, ale dál už nic nenajdou.

„Narazíte tam nejvýš na pár tuleňářů nebo velrybářů, co loví na volném moři."

„Není tu někde tajná stanice? Nějaká nehlášená osada?"

„O ničem takovým nevím..."

„Děkuju vám. Pokusíme se dostat co nejdál."

Když se poručík zvedl k odchodu, velitel nádraží ho ještě upozornil:

„Buďte opatrní. Na volném ledovci se pohybují jen samé plachetnice a ty, jak asi víte, se hůř řídí, obzvlášť, když mají podpalubí naložené tulením nebo velrybím masem. Dejte si pozor, jakmile zahlédnete loď s napnutýma plachtama, uděláte nejlíp, když okamžitě přejedete na jinou kolej nebo nasadíte zpátečku. Musíte počítat, že to chvíli trvá, než taková plachetnice dokáže zpomalit nebo zastavit."

Plachetnice se směly používat jen na mořských ledovcích a v méně obydlených oblastech, právě proto, že se nedaly tak snadno ovládat jako obyčejné vlaky. Byly vybaveny obrovskými plachtami a mohly se pohybovat rychlostí dvanáct uzlů při téměř nulové spotřebě energie. Přídavný motor na velrybí olej se používal jen při složitějších manévrech nebo bezvětří.

Kim pokračoval v cestě až do noci, teprve když nastala úplná tma, vydal Miller příkaz k zastavení a uvážlivě zaparkoval na odstavné koleji. Během noci se vítr změnil v bouři a přinášel s sebou kusy ledu, které s ohlušujícím rámusem narážely do pláště jejich vozu.

Hlídkový člun se v ničem nepodobal obvyklému vlaku, měl nízkou dlouhou palubu, centrální nástavbu, strojovnu a dělovou věž na zádi. Vybaven byl dvěma vrhači raket, jedním kulometem a malým laserovým dělem, které se používalo spíš k odstraňování námraz než k bojovým operacím.

Ráno se znovu vydali na trať směrem k západu. Miller musel spolknout několik povzbuzujících pilulek, aby trochu potlačil svůj strach. Byl zrovna na stráži, když současně s upozorněním hlídky spatřil plachetnici, která se vynořila na obzoru se svými ohromnými žebrovanými plachtami a řítila se na zadní vítr plnou rychlostí přímo na ně. Zabírala dvě třetiny celé Sítě Obratníku Raka a Miller na chvíli zaváhal, než se rozhodl. Zdálo se mu, že plachetnice by mohla projet kolem nich po pravoboku bez problémů. Ostatně posádka už začala zkasávat plachty, aby zmírnila rychlost, důkaz, že kapitán lodi hodlá zastavit u člunu pobřežní hlídky, jehož znaky nebylo možné přehlédnout.

Ohromná velrybářská loď zastavila přesně na jejich úrovni pomocí dvou kotev, které byly ze zádi harpunami vystřeleny do ledového povrchu.

„Kapitán Horla...," představil se muž, který vystoupil na palubu. „Přijíždíme z daleka. Už dva dny jedeme v tomhle větru. Urazili jsme víc než tisíc mil... Vezeme čtyři sta tun rozporcovaného velrybího masa. Nádherný úlovek. Mohli jsem získat ještě další kusy, nechat je na místě a vrátit se pro ně později, kdybychom nepotkali tu zatracenou smečku. Chlapi dostali strach a chtěli se za každou cenu vrátit do Iglú Station."

„O čem to mluvíte?"

„Určitě to byli Zrzavci. Přišli od západu, byla jich celá horda, určitě několik tisíc. V životě jsem neviděl takový dav. Normálně se jich nebojím, ale musím přiznat, že tam mi opravdu naháněli strach."

„Jste si jist, že to byli Zrzaví? Je to pro nás velmi důležité."

„Zeptejte se posádky," odpověděl kapitán dotčeně.

Miller pozval Horlu na pivo a skleničku kořalky a přitom sepsal hlášení, které mu dal podepsat.

„Mám zvláštní pověření," prozradil poručík. „Na nejvyšších místech jsou určitě na něco podobného připraveni, když jim stálo za to poslat mě na ledovec a riskovat ztrátu jednoho plavidla."

„Ještě den můžete jet bez většího rizika," ujistil ho Horla. „Sami tu smečku uvidíte. Z dálky vypadají jako chlupatý tuleni. A věřte mi, že jsem docela rád, že se vracíme... Přeju vám šťastnou cestu, poručíku."

„Jsou na trati ještě nějaké jiné plachetnice?"

„Všechny lodě, které jsme potkali, jsem varoval, ale nemám tušení, jestli mi kapitáni uvěřili. Buďte opatrní, hlavně v noci. Řítí se jako blázni a nepoužívají signalizaci. Chápejte, za normálních okolností tady všichni víme, kdo se pohybuje po síti. Nestává se často, že by se pobřežní hlídka pustila za Iglú Station."

Příští noc jim radar ohlásil, že v protisměru se k nim něco blíží. Plachetnice letěla jako šipka po vedlejší trati sousedící s odstavnou kolejí, na které stáli. Zaslechli jen ostrý pískot podvozku a burácení větru v plachtoví a zahlédli nezřetelná poziční světla.

Za svítání kolem nich projel ještě jeden tuleňářský člun, menší, bachratější a taky pomalejší. Přesto jel poměrně rychle, i když byl plně naložen. Silný vichr ho hnal dopředu, nesnažil se ani zastavit. Trup lodi byl celý pokryt ledovou krustou, která mu dodávala trochu přízračný vzhled.

Když bouře dosáhla největší síly, narazili na trati na další stojící člun. Ztratil jeden stěžeň, nemohl pokračovat v cestě a zabíral teď větší část železnice. Přestože vítr dosahoval rychlosti dvě stě padesáti kilometrů, vzal ho Kim do vleku a odtáhl na odstavnou kolej a poručík Miller poskytl posádce materiál k opravě stěžně. Loď byla plně naložena tulením masem. Námořníci prohlásili, že také viděli smečku Zrzavých. Pohled na tak ohromný dav na ně silně zapůsobil. Byli dokonce přesvědčeni, že Zrzavci jim přinesli smůlu. Moc jim prý nescházelo a mohlo dojít k nejhoršímu, mohli se

převrhnout na kolejích,

Miller poslal do sídla správní rady Společnosti rádiovou depeši, v níž oznamoval, že značný počet Zrzavých pochoduje směrem na východ. Nikdo však na jeho zprávu nereagoval, depeše nejspíš uvízla cestou v některé stanici.

V noci se bouře trochu uklidnila a za svítání potkali další dvě plachetnice, které jen s obtížemi stoupaly proti větru, který teď foukal severovýchodně. Miller obdivoval ty lidi, kteří uměli mistrně ovládat plachty. Jeden z tuleňářských člunů měl plachty tak dokonale vypnuté, že připomínaly čepele nožů. Loď se silně nakláněla, s nákladem v podpalubí by to nejspíš dopadlo špatně, kdyby nebyl pečlivě rozložen a pevně ukotven.

Dál už následovala naprostá pustina, nebylo tu nic než koleje, ledová pláň a ledové námrazy, které se bez přestání zmítaly ve větru a musely se likvidovat laserovým dělem. Jak si s nimi dokázali poradit námořníci na plachetnicích, které určitě nebyly vybaveny laserem? Používali snad harpuny s výbušninou nebo je prostě rozbíjeli lopatami? Miller si uvědomil, jak těžké je získat těch několik tun oleje a masa, lov velryb a tuleňů byl v každém případě tvrdý chlebíček.

„Pojedeme ještě hodinu, zastavíme tady na téhle točně a počkáme, až se zlepší počasí," sdělil Miller posádce a ukázal místo na kontrolním panelu.

Nikdo proti jeho příkazu neprotestoval, a Miller odešel do své kabiny dát si čaj a něco malého k snědku. Měli na palubě výborného lodního kuchaře, který se o muže staral s příkladnou péčí a připravoval jim samá výtečná jídla.

„Poručíku, něco jsme zahlédli," přišel mu sdělit jeden z mužů.

Začalo se stmívat, ale na obzoru bylo ještě světlo, slabé, ale jasné světlo. Miller si vzpomněl na červený obzor, který lidé vídali po těch několik dní slunečního šílenství, a otřásl se, aniž by si uvědomoval zda lítostí nebo hrůzou.

„Obzor se třese, poručíku."

Bylo tomu skutečně tak. Obzor se otřásal. Křivka horizontu se vlnila.

„To bude nejspíš stádo velryb."

„Rychle se stmívá, za chvíli nic neuvidíme."

„Copak se pohybují i v noci?" zeptal se mladý námořník, plný úzkosti.

„Ne, v noci přespávají na ledu," odpověděl mu starší zkušený muž z hlídky, který už dříve velryby na ledovci viděl.

Začal jim vyprávět o případech, kdy lidé spatřili v dálce obrazy bývalých ostrovů s palmami a plážemi, které mohli znát jen ze starých filmů. Vysvětlil jim, že se jedná o vzdušný přelud, fatu morganu.

Za svítání už byl Miller opět na řídicím stanovišti. Horizont byl ještě zahalen do tmy, ale pozvolna se rozednívalo. A pak se obzor opět zavlnil. Dalekohledem Miller zjistil, že to jsou skutečně Zrzavci. Právě se zvedali a dávali se znovu na cestu.

„Za jak dlouho můžou dojít k nám?" zeptal se muž, který držel službu.

„Do večera," odpověděl Miller.

„Poručíku... Snad na ně nechcete čekat?"

„Ne. Pojedeme jim naproti, abychom se přesvědčili, že jsou to skutečně Zrzavci. Uděláme pár snímků a vrátíme se."

Obrovský dav Zrzavých skutečně směřoval k východu. Táhli se v několikakilometrovém šiku. Vzadu za prvními řadami se objevovali další a další. Miller udělal několik snímků. Z dálky nedokázal odhadnout skutečný počet pochodujících, ale nechtěl se k nim příliš přibližovat. O Zrzavých se říkalo, že jsou mírumilovní, ale kdoví jaké úmysly mají tihle, kteří se tu zjevili bůhví odkud?

4

Bylo to jasné. Povolení k cestě přes mořský ledovec nedostal nikdo. Marně se Yeuze snažila využít svého postavení diplomata a získat pro sebe výjimku, představitelé města San Diego Station byli neoblomní. Od katastrofální oblevy byla veškerá doprava po ledovci zakázána.

„Pouze ti, co žijí na ledovci, dostali výjimku, ale v žádném případě tam nemůžeme pustit turisty nebo lovce amatéry."

„Ale já nejsem turista ani lovec," namítala Yeuze. „Zabývám se výzkumem rybářských technik v této oblasti, sbírám zkušenosti, snažíme se u nás vybudovat podobná střediska rybolovu."

Všichni se nad tím chápavě usmívali. Dobře věděli, že pravý důvod její cesty je jiný. Lady Diana jim musela dát přesné instrukce.

S obavami z Jdrienovy reakce se Yeuze vracela do svého vlaku. Chlapec byl se starým Paviem ve speciálním vagónu, kde spolu celkem pokojně žily koza, kráva a drůbež. Starý horník byl nejšťastnější, když se mohl starat o svá zvířata.

„Nechtějí nás pustit," oznámila Yeuze Jdrienovi, jakmile vstoupila do teplého chléva, kde to příšerně páchlo. Nemohla však říct, že by jí to bylo nepříjemné.

„Zákaz platí nejen pro Síť Obratníku Raka," vysvětlovala Yeuze, „ale i pro všechny železnice, které vedou přes mořský ledovec."

„To určitě kvůli tomu, že se sem blíží," řekl Jdrien. „Kdo se sem blíží?" zeptal se Pavie.

„Zrzaví," odpověděla Yeuze.

„Zrzaví a moje matka," zamumlal chlapec.

Yeuze sebou trhla. Bylo to poprvé, co se chlapec zmínil o své matce. Jak se dozvěděl, že je mezi nimi?

„Jeho matka...," zašeptal Pavie ohromeně... „Setká se se svou matkou."

„Ona je ale mrtvá," řekl chlapec, „a Zrzaví přešli Velký Ledovec, nejděsivější ze všech ledovců na světě, aby mi přinesli ukázat její mrtvolu."

„Ať mě čert veme, jestli jsem někdy slyšel něco tak podivného. Kdes k tomu přišel, chlapče?"

Yeuze neměla ani možnost dát starci nenápadně znamení, aby mluvil o něčem jiném. Jdrien viděl a uhádl všechno.

„Je krásná, leží na tulení kůži, vlečou ji po ledu a střídají se. Za čtrnáct dní budou tady.“

Pavie zakroutil nevěřícně hlavou a šel se posadit mezi kozu a krávu.

„Musíme se dostat na ledovec,“ prohlásil Jdrien. „Co se dá dělat, když nás nechtějí pustit, pojedeme stejně.“

„Budou nám v tom bránit.“

„Jak?“

„Docela jednoduše, třeba nás nenechají vyjet z téhle slepé koleje.“

Jdrien potřásl svou střapatou zlatou hlavou:

„Chceš se vsadit, že se tam dostaneme? Řekni strojvůdci, že za chvíli vyrazíme na cestu, ať se připraví. Pojedeme rovnou na ledovec. Sednu si k němu do kabiny.“

„Počkej, přece... Nemáme už skoro žádné tekuté uhlí. Musíme natankovat a doplnit zásoby. A vůbec, je to šílenství. Po tom, co se nedávno stalo, je tenhle ledovec opravdu nebezpečný.“

Pavie si mnul vousy, v jeho očích se zračil strach. Mořský ledovec! Chlapec je chce zatáhnout na ledovec, který se může kdykoliv pod vahou jejich vlaku probořit!

„Dobrá, tak vyjedeme až zítra,“ odvětil Jdrien. „Ale hlavně si nemysli, že mě můžeš obelstít. Zítra si sednu do kabiny ke strojvůdci a uvidíš, že překonáme všechny výhybky i všechny elektronický překážky.“

„Je to šílenství,“ hlesla Yeuze. „K takovému jednání já nemůžu jako diplomat dát souhlas. Lady Diana mi to nikdy nezapomene.“

„Ty se pořád bojíš,“ vyhrkl Jdrien téměř vztekle. „Chci jet za svou matkou. Na tom snad není nic divného? Proč se do toho Lady Diana plete? Nenávidím ji.“

„Jestli uděláš to, co říkáš, projedeš zablokované výhybky a elektronické závory, počítej s tím, že okamžitě pochopí, že máš mimořádné schopnosti. A pak bude s tebou ámen! Před tou ženskou se člověk musí mít na pozoru. Pokusím se s ní domluvit.“

„Dobrá, ale zítra v každém případě vyrazíme. Ať to dopadne jakkoliv.“

Starý Pavie sledoval Yeuze, jak odchází, pak se podíval na chlapce a sklopil hlavu.

„Přeháníš to, synku. Voni tě zlikvidujou, věř mi. Když se nebudeš chovat rozumně, dostanou se ti na kobylku.“

„Ty máš strach z ledovce, viď?“ odpověděl Jdrien.

„To tedy mám. Copak ty se nebojíš, že se propadneme a skončíme v moři? Oceán je prý bezedný, člověk pořád padá a padá.“

„Plácáš nesmysly,“ odsekl mu Jdrien.

Yeuze se marně snažila dostat spojení s lady Dianou, po chvíli se vzdala a požádala jednoho ze zaměstnanců, aby to zkoušel znovu a zavolal ji, jakmile se mu to podaří. Dostala se do velmi nepříjemné situace, měla by o ní uvědomit svého nadřízeného, Kida. Zpráva se k němu však nemůže dostat dřív než za osm dní, telekomunikační síť byla v důsledku nedávného tání značně poškozená. Nezbývá jí nic jiného než vzít veškerou odpovědnost na sebe.

Lady Diana zavolala zrovna ve chvíli, kdy se Yeuze chystala jít spát.

„Co chcete dělat na ledovci?“

A tak se všemocná žena dozvěděla pravdu. Yeuze jí nic neskrývala.

„Jdrien se chce setkat se Zrzavými, se svými bratry.“

„Jak může vědět, že Zrzavci jsou na cestě k naší pevnině? Nikdo mu to nemohl říct, je to tajemství. V celé Koncesi o tom ví jen pár lidí.“

„Nevím, jak se to dověděl, ale ví to.“

Nešťastná odpověď probudila ještě víc zvědavost hlavní akcionářky - aby se neřeklo přímo majitelky - Panamerické.

„To je podivné, nemyslíte? Netajíte mi náhodou něco o Jdrienovi?“

„Ujišťuji vás, že ne. Sama nejsem příliš nadšená při představě, že pojedeme na ledovec.“

„Přece patříte ke Společnosti, která leží výhradně na mořském ledovci. Nesnažte se přede mnou hrát komedii. Co se vlastně děje?“

„Ale já opravdu nevím víc než vy,“ dodala Yeuze netrpělivě.

„Nemyslí si Jdrien náhodou, že se dostane za svým otcem do Kaempolisu po Síti Obratníku Raka a pak po 160. poledníku? Ve starých Železničních instrukcích z minulého století se skutečně můžete dočíst, že obě sítě na sebe kdysi navazovaly. Jak by se to ale chlapec mohl dovědět? Nevěřím tomu, že by se tak malé dítě dokázalo orientovat v celé té složité pavučině železničních sítí, která za tři století obmotala naši planetu?“

Yeuze neodpověděla.

„Co ten starý horník, který odmítl odměnu za to, že našel chlapce? Není to trochu podivín? Jste si jistá, že neovlivňuje Jdriena?“

„Spíš je to naopak,“ odpověděla Yeuze pobaveně. „Jdrien ho má omotanýho kolem prstu. Děda se může přetrhnout, aby splnil sebemenší přání svého chráněnce.“

„Stejně je mi divné, že ho našel, zadržel a přitom ho neodevzdal hned na místě železniční policii. Nemá náhodou nějaké postranní úmysly?“

„Určitě se ho nechystá unést. Proč by to dělal, když odmítl těch sto tisíc dolarů.“

„Nenávidím lidi, kteří odmítají moje peníze, když jim je nabízím,“ odsekla Lady Diana zlostně. „Takoví jsou vždycky podezřelí. Měla byste na toho starocha dát pozor. Co ho vlastně táhne k Jdrienovi?“

„Je to hodný, klidný člověk, bývalý horník, můžete si snadno ověřit jeho minulost. Nemyslím si, že by v jeho životě bylo nějaké tajemství.“

„Nemohu vás pustit na ledovec,“ prohlásila najednou Lady Diana rozhodně. „Kdyby se s vámi cokoliv stalo, Lien Rag by mi to dával za vinu. Mám rozjeté velké obchody s Kidem a nechci žádné komplikace.“

Yeuze se dostala do neřešitelné situace. Jdrien použije svých mimořádných schopností, projede všechny elektronické překážky a Lady Diana odhalí jeho tajemství.

5

Nějaký čas po tom, co opět zmizel Ohnivý démon, napadlo starého Jdruie, že by ho mladí z družiny mohli táhnout na tulení kůži, a jeho přítel Ram ho brzy následoval. Již několik dní se nemuseli unavovat tím, že by se snažili držet krok s mladými, vždycky se našel někdo, kdo je kus cesty vlekl. Jdrui rád připomínal vztah, který ho pojil s Jdrou, matkou malého boha, a nikdy nezapomněl dodat, že je jediným svědkem jeho příchodu na svět. Nikdo mu neupíral právo na pohodlí cestování na tulení kůži a Jdrui trval na tom, že jeho příteli Ramovi musí být prokázána stejná pocta. Vždyť Ram hostil na své skládce v Kaempolisu tisíce Zrzavých Lidí, živil je velrybím masem a olejem.

Oba starci trávili větší část cesty v příjemném rozhovoru, pohodlně uloženi na kůžích, s nimiž se museli mladí lopotit. Občas ze svých kožených lůžek sestoupili, aby si trochu protáhli nohy, ale pak se opět rychle vraceli zpátky na svá pohodlná místa.

Podle všeho se blížili k pevnině, protože znovu narazili na tu podivnou síť, kterou Lidé z Tepla rozprostřeli po ledovci všemi směry. Jdrui žil celý život v Transevropské a Ram strávil poslední měsíce v těsné blízkosti železnice, takže oba muži věděli, že se jedná o železniční trať. Mnozí Zrzaví se však s něčím podobným doposud nesetkali a nemohli se odhodlat přejít koleje, dokud jim oba starci nešli příkladem. Jdrui s Ramem se domluvili a využili situace. Překročili tu hroznou překážku, ale pak opět okamžitě vyžadovali, aby je ostatní táhli a obsluhovali.

Ramův syn Ramu šel v čele zástupu poblíž mrtvého těla boží matky Jdrou. Občas se zastavil a radil se s otcem ohledně cesty. Ram však neznal americký kontinent a pokaždé prohlásil, že musí přemýšlet. Jak postupovali a naráželi na další a další koleje, další znaky blízké přítomnosti Lidí z Tepla, začala se ho zmocňovat panika. Od té doby, co se Zrzaví vydali na cestu, rozšířilo se mezi nimi nové označení pro Lidi z Tepla, začalo se jim říkat Gukové, nikdo však nedokázal vysvětlit proč.

Zvolna postupovali k východu podél rozsáhlé železniční sítě, která svým způsobem určovala směr jejich cesty. Jednoho večera, když kráčeli za silného větru, poprvé spatřili na kolejích plachetnici.

Ta věc jim připomínala bájné zvíře s ohromnými ploutvemi a naháněla jim hrůzu. Ulehli na led a snažili se nehýbat, aby je obluda neviděla.

Jdrui a Ram, pohodlně uloženi na svých tuleních kožešinách, diskutovali o podivném zvířeti téměř celou noc. Kolem nich se všichni snažili usnout, ale i ve spánku je pronásledovaly hrůzostrašné sny. Co když se ta obluda vrátí a všechny je sežere?!

„Ale proč se to zvíře drží na železnici Guků?“ zeptal se Jdrui po dlouhém uvažování, při němž žvýkal kus tuhé tulení kůže.

„To je pravda,“ opáčil Ram. „Je to divné. Gukové si možná ochočili nějakou velrybu s velkými ploutvemi a používají ji na své železnici.“

Jdrui žvýkal s očima upřenýma do husté tmy. Silný vítr přinášel obrovské kusy ledu, které mohly snadno porazit člověka a zabít ho. Oba starce však chránila hradba těl.

„Nikdy jsem o něčem takovém neslyšel,“ řekl Jdrui. „Je to nesnesitelný pohled.“

Když na druhý den spatřili tři další podobné nestvůry, zachvátila dav panika. Po chvíli si však starci všimli, že všechny okřídlené velryby se vždycky dají před nimi na útěk směrem na východ. Ostatní jim uvěřili, a když zahlédli další obludu, která před nimi utíkala stejným směrem, snažili se zachovat rozvahu a pokračovat v cestě, jako by se nic nestalo. I poslední nestvůra nakonec utekla.

Několik dní pak nepotkali žádnou další velrybu, až jednou ti, co kráčeli v čele davu, se vrátili k Ramuovi a těm, kteří nesli mrtvou bohyni.

„Nedaleko odtud je jedna příšera. Vypadá to, že je raněná. Gukové jsou kolem ní a snaží se ji rozbourat.“

„Asi jsme' přišli do země okřídlených velryb,“ prohlásil Ramu. „Nikdy jsem ale o něčem takovém neslyšel. Musíme počkat, až nás dojde můj otec a Jdrui.“

„Je to možné,“ prohlásil Jdrui, když dorazil ke skupině. „Ušli jsme velký kus cesty, možná že jsme došli na konec světa. A tam je všechno jinak.“

Nikomu se jeho vysvětlení příliš nelíbilo, všichni se raději obludě a Lidem z Tepla velkým obloukem vyhnuli. Několik zvědavců se však přece jen šlo podívat blíž. Pak sdělili ostatním, že Gukové obludu neporcují, ale naopak se ji snaží postavit na nohy. Nikdo jim moc nevěřil a Jdrui prohlásil, že plácají nesmysly.

6

Po pracovní schůzce, která se protáhla do pozdních hodin, se Lien Rag zdržel v místnosti, zatímco všichni ostatní spěchali užít si zaslouženého odpočinku.

„Předpokládám, že mi chcete něco říct,“ zeptal se Kid. „Pojďte, zajdeme ke mně na skleničku. Mikado mi daroval několik starých lahví nějakého vzácného alkoholu. Říká tomu koňak a tvrdí, že je víc jak tři sta let starý.“

Museli drezínou projet téměř přes celý Kaempolis. Kidův bílý vlak parkoval na hlavním osobním nádraží na jedné z odstavných kolejí. Město se pozvolna vzpamatovávalo z pohromy, která ho nedávno potkala. Hlavní kopule se na jedné straně zařízla hluboko do ledu a musela být zvednuta hydraulickými zvedáky. Na mnoha místech se budovala nová nástupiště a pokládaly nové koleje pro mobilní domy. Kid využil příležitosti a všem lidem, kteří utekli z města hned první den tání, zabavil jejich honosné domy na kolejích. To byl také důvod, proč nikdo z emigrantů nespěchal s

návratem. Navíc jim Kid zablokoval konta v bance a teď jim za ně nabízel odstupné v kaloriích, v kurzu pět set padesát za panamerický dolar.

„Několik bordelů už zavřelo, stejně jako pár nočních podniků," řekl Kid. „Dokážu tohle město očistit, i kdyby to mělo trvat kdoví jak dlouho."

Lien Rag nereagoval.

„Vím, co si myslíte. Že jsem dřív dělal naháněče v pornografickém kabaretu, předváděl jsem se s holkama, a teď je ze mě najednou úzkoprsý puritán. Nevěřte tomu, není to se mnou tak zlé, jenom nechci, aby se z města stalo jedno velké hráčské doupě plné bordelů. Už jsme na místě."

Kidova drezína byla nejnovější model, mohla se pohybovat všemi směry a nepotřebovala k tomu točnu. Říkal jí Krab, protože se skutečně přemísťovala po straně. Poháněly ji dva elektromotory, v rezervě měla ještě další samostatný dieselový motor na velrybí olej.

„Pojďte... Stejně bych nešel ještě spát, musím si prostudovat zprávu Spolku Harpunářů. Přestože se snaží, jak můžou, produkce oleje se stále nelepší. Vypadá to, že stáda velryb ztratila při té oblevě orientaci. Posunuly svou trasu víc na východ. A to je velmi nepříjemné."

Ochutnali stařičký koňak, který si po třech staletích uchoval pro ně neznámou vůni.

„Jde o Jdriena," začal glaciolog. „Moc se o něho bojím. Dostal se tím svým pseudobožstvím vlastně do pasti. Zůstává v Panamerické, protože se chce setkat se svými Zrzavými bratry a hlavně s mrtvolou své matky Jdrou. To jeho zbožňování se bude stále zvyšovat a já mám strach, aby se nestal obětí nějakého bláznivého mysticismu, který by z něho udělal loutku."

„Máte strach, že ho ztratíte?"

Lien Rag sledoval jantarově zlatý nápoj, který ulpíval na stěnách skleničky.

„Ztratil jsem ho přece už před třemi lety, od té doby jsem ho nikdy neviděl. Cítím se jako rozpolcený, strašně bych ho chtěl mít u sebe, ale na druhou stranu mám strach z toho, že bych se s ním měl opravdu setkat. Nemůžu přece jet za ním, abych na něho dával pozor a organizoval ten jeho kult a všechny ty pitomosti."

„Vy nejste věřící?"

Lien potřásl hlavou:

„Obávám se, že ne. A hlavně nevěřím v Jdrienovo božství. Byl jsem už několikrát na univerzitě a setkal jsem se s profesorem Ikarem. Mluvili jsme o tom spolu, prostudovali jsme spoustu nejrůznějšího materiálu. Nikde jsme nenašli ani zmínku o podobném proroctví. Profesor se dokonce domnívá, že něco takového se neshoduje se způsobem myšlení Lidí z Chladu. Zrzaví mají několik bohů, dokonce jich je velké množství. Donedávna se myslelo, že jich není víc než deset, ale ve skutečnosti má každý kmen své vlastní bohy. Nejvýznamnější je solné etnikum, to určitě víte. A to je právě velmi podivné, nemyslíte?"

„Nikdy jsem o tom nepřemýšlel," odpověděl Kid a nalil si znovu trochu koňaku. „Co vás na tom znepokojuje?"

„Proč právě sůl? Sůl je vlastně jediný prvek, který se nesnese s ledem, bojuje proti němu, rozpouští ho. Zrzaví Lidé by se podle všeho měli soli bát, zavrhnout ji, považovat za svého úhlavního nepřítele. Místo toho ji používají při svých rituálech, ale i v každodenním životě. Zrzavý, který má k dispozici hodně soli, si může vyhloubit jámu v ledu na spaní, může se s ní v podstatě provrtat až k mořské vodě. Dvě třetiny Zrzavých patří k solnému etniku. A zbývající třetina, i když zrovna neuctívá sůl, rozhodně ji neodmítá."

„Co tím chcete říct?"

„Zatím nevím, ale je to jediný společný faktor, který se v souvislosti se Zrzavými opakuje. Všechny prameny hovoří o soli."

„Odkud ty dokumenty pocházejí?"

„Z univerzit a veřejných i soukromých knihoven malých australasijských Společností a Afrikanie. V jiných Společnostech se vyskytují jen velmi vzácně. Pocházím z Transevropské a tam je v podstatě studium a etnologický výzkum Zrzavých Lidí zakázaný. Já sám jsem byl kvůli tomu pronásledován Vojenskou Bezpečností a byl jsem nucen odejít do ilegality. V Panamerické se problémem Zrzavých také nikdo nezabývá, ale tam je to něco jiného, Panamerické vědce a intelektuály tohle téma absolutně nezajímá. Jednou provždy přisoudili Zrzavým místo mezi člověkem a zvířetem. Vemte si třeba tu skupinu Obnovitelů Slunce, kterým se málem podařilo rozpustit led, museli přece vědět, že na ledovci žije nejméně dvacet tisíc kočovných Zrzavých. A myslíte, že je to zastavilo? Až na několik výjimek jsou Panameričani k jejich osudu lhostejní, taky u nich nenajdete téměř žádné odborné práce." „Chcete se věnovat výzkumu?" „Ano, chtěl bych jet do Transevropské." Kid mlčel, ale jeho obličej prozrazoval neklid. „Chystáte se mě opustit?"

„Musím se postarat o Jdriena. Jestli chci vyvrátit tu záležitost s jeho božstvím, musím objasnit původ Zrzavých Lidí, najít materiály, které přede mnou schovávali. Bylo nás tenkrát několik, co jsme se snažili vnést do historie Zrzavých světlo. Byl s námi jeden etnolog, který jim zasvětil celý svůj život, byl pronásledován a musel opustit svou práci, nakonec z něho udělali ředitele zoologické zahrady. Byl to výsměch, ale on přesto dál pokračoval tajně ve svém výzkumu. V té době sledoval stejně jako já špatnou stopu a já bych se teď rád dozvěděl, jaký je jeho současný názor."

„Předpokládáte, že se vám podaří shromáždit dostatek argumentů, abyste zbavil Jdriena jeho role, abyste ho odvrátil od jeho poslání boha-dítěte? A co když zjistíte, že Jdrien je skutečně vyvolený?"

„To je nesmysl."

„Musíte být připraven na všechny alternativy a tahle varianta patří mezi ty, které připadají v úvahu."

Lienovi se nechtělo odpovídat. Vzpomněl si na pověst, která se šířila po Společnosti Mořského Ledovce. Říkalo se, že autorem falešného proroctví je sám Kid, prý si to sám všechno vymyslel, aby si naklonil Zrzavé a pak se jich mohl bez problémů zbavit. Po pravdě řečeno o Trpaslíkovi kolovaly nejrůznější zvěsti. Vyprávělo se o něm například, že je

perverzní, že si ve svém bílém vlaku drží malé Zrzavé holčičky a nechává se od nich hladit. Dokonce už také slyšel, že Kid je ve skutečnosti žena. Samé nesmysly. Ale pravdou je, že někdo konkrétní musel mít zájem udělat z Jdriena malého mesiáše. To mu nikdo nevymluví.

„Dobrá, připusťme, že dokážete, že je to všechno podfuk, že si to někdo vymyslel. Ale co bude dál? Vezmete důkazy a půjdete je předložit Jdrienovi? Nejsou mu ještě čtyři roky, i když je velmi vyspělý a chová se jako osmi až desetileté dítě a vyjadřuje se jako dospělý, jak mu chcete vysvětlit, že už není bůh? A jak to sdělíte tisícům Zrzavých, kteří ho už začali uctívat? Cítíte se dost silný k boji, který může trvat několik let a z kterého nemusíte vyjít jako vítěz?“

„Proč se stavíte proti? Máte na tom nějaký osobní zájem?“

Kid se jízlivě zasmál:

„Vím dobře, co se o mně říká. Že jsem si to proroctví celé vymyslel sám... Jaký bych měl k tomu důvod...? Abych se zbavil Zrzavců? Ale vždyť právě ta věštba sem přilákala další a další. Do té doby nikomu nevadili, nikoho ani nenapadlo tahat se s nimi o Skládku nebo o odpad z tavíren velrybího tuku. To všechno se zhoršilo až potom.“

„Neopouštím vás s lehkým srdcem a určitě se vrátím, věřím, že to, co děláte, má velkou budoucnost a rád bych se na tom podílel. Nechám vám tu pokyny jak dál pokračovat. Celá západní síť je opravená a brzy bude dokončena i východní. Titanopolis bude mít opět spojení. Pak můžete pokračovat dál po ledovci podle mých dispozic. Ze začátku budete dělat dva kilometry za den, později pět a za rok to už bude deset, alespoň doufám.“

„A co naše plány na využití Sítě 160. poledníku? Čekají nás tam obrovské možnosti, lov krevet, agar, podmořské suroviny. Trať se musí celá přebudovat a rozšířit. A co bude s železničními plachetnicemi? Chtěl jste přece založit akciovou společnost a provozovat dopravu. Podržím vám exkluzivní práva, ale ne déle než jeden rok.“

„Myslím, že se vrátím dřív.“

„S Jdrienem?“

Lien Rag chvilku zaváhal:

„Ano.“

„Co bude s Leouan?“

„Vrací se k vyspělým Zrzavým do Západní Zóny, pokusí se zařídit, aby ji jmenovali vyslankyní nebo obchodní zástupkyní tady u vás.“

„Takže tu zůstanu úplně sám,“ zamumlal Kid a na Liena to hluboce zapůsobilo.

Donedávna panovalo mezi oběma muži nepřátelství a dnes toho Kid litoval. Při nedávné živelné katastrofě ztratil ženu, žil sám a neznal nic než práci. Ale nestěžoval si, alespoň neměl čas myslet na svůj handicap.

„Cesta do Transevropské může být pro vás velmi nebezpečná. Je po vás přece vyhlášeno pátrání, jste obviněn z několika zločinů. Co kdybych vás jmenoval výjimečným vyslancem naší Společnosti?“

„To není nutné.“

„Tak dostanete alespoň náš pas.“

„Měl bych raději australasijský, nejlépe by mi vyhovoval pas Společnosti Mikado. Je to přece jen malá diskrétní Společnost, nikdo ji moc nezná. Naše je už hodně známá a pak, kdekdo ví, že jsem sem přijel za vámi.“

„Jak chcete,“ řekl Kid, „budu mít o vás strach. Předpokládám, že nebudete mít možnost podávat mi zprávy.“

„Zůstanu s vámi ve spojení prostřednictvím Mikada. Je to skutečně moje jediná naděje, jak znovu získat syna a věřím, že mě chápete. Jestli zůstane bohem, bude pro mě ztracen. Ale bude to ztráta nejen pro mě, ale i pro Lidi z Tepla a z Chladu. Kdyby se dokázal zbavit svého mesiášského úkolu, mohl by sloužit jako pojítko mezi oběma stranami.“

„Jdrien vám nikdy neodpustí, že ho chcete dostat zpět mezi obyčejné smrtelníky. Bude si myslet, že na něho žárlíte.“

„Nebojím se rizika. Nechci, aby ho zaživa balzamovali.“

Vrátil se domů taxidrezínou, kterou mu Kid zavolal. Když vstoupil do jejich soukromého vlaku, který parkoval na druhém konci ohromného nádraží v Kaempolisu, Leouan ještě nespala.

7

Zaměstnanci Yeuzina soukromého vlaku patřili ke Společnosti Mořského Ledovce, kam se dostali z nejrůznějších koutů světa. Své nové Společnosti, která je přijala, a jejímu šéfovi byli velmi oddáni. Kid přidělil své velvyslankyni u Komise pro dodržování dohod z NY Station své nejlepší železničáře.

Strojvůdce se jmenoval Dsang a pocházel ze severní oblasti Australasijské Federace. Toho rána už seděl v řídicí kabině, když vstoupila mladá žena v doprovodu chlapce.

„Jste připraven k odjezdu?“ zeptala se.

„Kotel je stále pod tlakem a máme plné nádrže. Vracíme se do NY Station?“

„Ne,“ odpověděla Yeuze, „pojedeme na ledovec a pak na Síť 160. poledníku.“

„Takže přece jen jste získala prioritní kartu?“

„Ne,“ opáčila Yeuze, „ale my se tam dostaneme stejně.“

„Jak to chcete provést? Copak nevíte, že elektronické blokování výhybek se nedá žádným způsobem překonat? A všechny výhybky jsou pod kontrolou. Neujedeme ani deset metrů a okamžitě nás zastaví. Pak uvidíte ten tanec. Přiřítí se k nám rozčilený Nejvyšší Výhybkář a v téhle Společnosti se s nima nesmlouvá.“

„Projedeme, nemusíte si dělat starosti.“

„Nemáme ani rozpis trati, který bychom mohli použít do dekodéru,“ namítal strojvůdce.

Nakonec se přece jen ujal řízení. Kolej, na které stáli, vedla na vedlejší trať, která se o kus dál připojovala k hlavní síti Kalifornia. Po ní by se měli dostat na odbočku, která je přivede na ledovec. Dsang nehodlal dál se svou nadřízenou diskutovat o příkazu, který považoval za nesmyslný. Byl přesvědčen, že po několika otáčkách kol je automatický

brzdicí systém zastaví a objeví se železničáři, aby se přesvědčili, co se děje. Doufal, že jim bude moci namluvit, že se chtěl jen přesvědčit, jak jejich systém funguje.

Za normálních okolností by už měli cítit účinky brzdění. Výhybka se blížila a Dsang náhle pocítil hrozný strach. Zvukový signál, stejně jako zelené světlo kontrolky však naznačovaly, že trať je volná. Parní lokomotiva projela hladce kolem netečných železničářů. Nezdálo se, že by se někdo z nich chystal vyhlásit poplach a v okamžiku, kdy výhybka uvolnila trať, neměli už žádný důvod znepokojovat se.

„Myslím, že se neudržím na nohou," prohlásil Dsang a setřel si pot z čela.

Jdrien vedle něho usilovně fixoval pohledem dekódovací skříňku, ale Dsang mu nevěnoval pozornost, nebylo na tom nic neobvyklého, chlapec se vždycky zajímal o všechny páčky a hejblata v kabině.

„Měli bychom jet aspoň šedesátkou," řekl chraplavým hlasem.

„Dobrá, jeďte šedesátkou," odpověděla Yeuze.

„Ale co když se brzdicí systém rozběhne...? Špatně to s námi dopadne... Já jsem připoutaný, ale vy..."

„Žádné brzdění nebude," ujišťovala ho Yeuze, ale její hlas nezněl přesvědčivě.

Jestli Jdrien udělá někde chybu, jestli se mu nepodaří překonat mechanismus jedné jediné výhybky, skončí to s nimi všemi katastrofálně.

„Dobrá, pojedeme šedesát. Za chvíli jsme na okruhu Kalifornia a pak nás čeká jižní vyrovnávací komora.

Znám to tam, je to obrovský mimoúrovňový uzel a dělají tam namátkové kontroly."

Yeuze se podívala na Jdriena, který stále upřeně hleděl na dekodér. Vypadal klidně, i když ho obrovské soustředění muselo stát mnoho sil. Yeuze, která nedokázala pochopit ani nejjednodušší funkci malé výhybky, natož aby se orientovala v složitém systému železniční sítě, se už nemohla na Jdriena dívat jako na malého chlapce. Nahánělo jí strach, necítila se v jeho přítomnosti dobře.

„Takže jste nakonec přece jen dostala propustku?" zeptal se znovu Dsang.

Pak si všiml, že nákladní vlak na vedlejší koleji musel prudce zabrzdit, aby jim uvolnil cestu, a začal vraštit prořídlé obočí.

„To není normální... Zdá se, že tady něco nefunguje. My máme volnou trať, ale vypadá to, že ostatní vlaky taky. Brzdí prudce až na poslední chvíli, jen tak tak, že stačíme projet."

Počítal, že každá operace trvala pět až patnáct vteřin. Vypadalo to, jako kdyby se jejich vlak proplétal mezi ostatními soupravami a na každou získával náskok tří, čtyř vteřin. Jako kdyby výhybky reagovaly se zpožděním několika desetin vteřiny, což bylo absolutně nemyslitelné. V jednom případě by se dalo připustit, že se jedná o poruchu mechanismu, ale když stejným způsobem reagovala čtvrtá, pátá, desátá výhybka, nedokázal si to Dsang vysvětlit.

„Blížíme se ke komoře. Určitě nás navedou na horní úroveň, jsme lehký. Přece nám nenechají absolutní prioritu i tady."

Dsang věřil, že jim byla udělena absolutní přednost v jízdě, i když nedostali zvláštní prioritní kartu. Obdivoval Yeuze, že to dokázala. Z jízdy po mořském ledovci neměl strach, musel být stejný jako u nich v Kaempolisu, a Panamerické železnice měly navíc tu nejlepší pověst.

„No tohle!"

Jejich malý osobní vlak se s lehkostí proplétal mezi obrovskými soupravami, taženými několika lokomotivami, mezi pojízdnými ocelárnami, továrnami a válečnými jednotkami, jakoby rozpustile přejížděl od jedné výhybky ke druhé, skákal přes viadukty, až nakonec sklouzl do spodního patra komory. Všechny ostatní vlaky přitom nechával stát na místě. Dsang zahlédl postavy Výhybkářů v kontrolní věži a zdálo se mu, že se tváří ustaraně.

A pak se ozval chraplavý hlas z reproduktoru:

„Vlak TYP 1771! Prosíme o prominutí, ale můžete nám sdělit váš kód nejvyšší priority? Nebyl včas zaznamenán do paměti centrálního počítače a rádi bychom ho znali."

Dsang se chystal odpovědět, ale Yeuze mu položila ruku na ústa. Podívala se tázavě na Jdriena, ten sotva znatelně zavrtěl hlavou. Nedalo se nic dělat, chlapec nechtěl, aby na výzvu odpověděli, a on tu teď velel. Yeuze zvedla ruku a po chvilce váhání přerušila spojení.

„To nemyslíte vážně," řekl Dsang, který nechápal nic z toho, co se tu v posledních několika minutách odehrálo. „Když jim neodpovíme, do minuty nás zastaví a zavedou na slepou kolej. Vypínat spojení, hlavně při průjezdu komorou, je absolutně zakázáno."

„Nedělejte si starosti."

„Ano, dělám si starosti! Nemají nás v počítači, slyšela jste? Stačí maličkost a srazíme se s obrovským nákladákem. A to nemluvím o obrněncích a křižnících, které jsou pětkrát těžší. Prosím vás, vysvětlíte mi konečně, co se tu děje?"

„Je to pouze experimentální zkouška nového systému," odpověděla.

„Ale ví o tom někdo? Velitel nádraží v San Diegu určitě ne!"

„Máte pravdu."

„Jste si jista, že se jedná o účinný systém?"

„O tom se právě musíme přesvědčit."

„Ale vždyť se chováme jako nepřátelé, když experimentujeme na síti cizí Společnosti. To je přece nepřípustné. Skončíme všichni v trestaneckým vlaku!"

Yeuze se při tom pomyšlení otřásla. Strávila několik měsíců v sibiřském vězeňském vlaku, odkud ji Lien Rag jen s obtížemi dostal, a rozhodně si tu zkušenost nechtěla zopakovat. Zadívala se na chlapce, chystala se ho pohladit po blonďatých vláskách, ale v poslední chvíli se zarazila. Byl ještě Jdrien vůbec dítě? Nemohla si dovolit riskovat, že ho vyruší z jeho soustředění v tak kritické chvíli.

Jako zázrakem vyjeli z komory a uháněli velkou rychlostí po prioritní trati, všechny ostatní vlaky, hlídkové drezíny i

malé provozní obrněnce nechávali za sebou.

„Nemůžu tomu věřit," opakoval Dsang. „Dvacet let jezdím s párou, a něco takového jsem ještě neviděl."

„Za několik minut přijde odbočka na Síť Obratníku Raka."

„Nepustí nás tam. Včera večer jsem byl v jednom baru na nádraží a mluvilo se tam o tom, že veškerá doprava je zastavena. Dokonce ani velrybí a tulení olej nedorazil do města a rybáři prý zůstali trčet někde na trati. Nepřipadá v úvahu, že my bysme projeli."

Do pilotní kabiny vstoupil starý Pavie, přišel se podívat, proč se Jdrien neukázal ve stáji:

„Á, tady jste? Pěkně si to hasíme, chlapci... jen co je pravda! Kam tak spěcháte?"

Nikdo mu neodpověděl a Pavie si uvědomil, že ve vzduchu je napjatá atmosféra. Dál tiše žvýkal stéblo umělé slámy a sledoval koleje, které jim spěchaly vstříc. Desítky a desítky kolejí. Byla to jedna z nejkrásnějších železničních sítí celé Koncese. O kus dál směrem na jih se napojovala na hlavní síť východního okruhu, společně pak tvořily jednu ohromnou magistrálu sahající až k Antarktické síti s četnými odbočkami na východ. Mnohem méně tratí vedlo na západ, směrem k ledovci, který sliboval dlouhé úseky neprozkoumané krajiny.

„Blížíme se k Síti Obratníku Raka."

V dáli zahlédli obrněný vlak. Zdálo se, že stojí na jejich koleji, asi dva kilometry od nich. Na zaměřovací věži, jejíž děla byla namířena proti nim, stál muž a mával dvěma praporky.

„Červené praporky, musíme zastavit," řekl Pavie nevinně.

„To není poprvé, co se nás pokoušejí zastavit signalizací, ale jakmile se přiblížíme, signály pokaždé zhasnou. Servobrzda se vždycky snaží poslechnout, polohová kontrolka jednou blikne a dost... Ten váš systém musí být ďábelský," prohlásil Dsang. „Ale s támhle tím obrněncem budeme mít problémy."

Soukromý vlak náhle odbočil vpravo přes výhybku, z níž ústilo dvanáct tratí, a než se stačil velitel obrněnce vzpamatovat, přejel z kalifornského okruhu na Síť Obratníku Raka a zmizel v dáli.

„Do háje," vykřikl starý horník, „právě najíždíme na ledovec, ale kam nás vlastně vezete?"

Dsang mu chtěl odpovědět, ale raději zatnul zuby.

8

Když došel první dálnopis, Lady Diana se právě zabývala zkoumáním vzorků ze stavby velkého severojižního tunelu. Přinesli jí je ukázat, protože led měl podivné neznámé složení a červenou barvu. Odborníci vyslovili první hypotézu, že zřejmě pochází z jezera, které obsahovalo velké množství železa.

V následujících třiceti minutách přibylo k první depeši ještě mnoho dalších. Velitelé nádraží, výhybek, kontrolních věží, vyrovnávacích komor i z těch nejmenších stanic ležících na hlavní trati, ředitelé Bezpečnosti, inženýři od hlavního operačního počítače, železniční policie, tajná služba osobní dopravy, zkrátka všichni byli na nohou a bombardovali hlavní stan největší akcionářky dálnopisy.

Lady Diana si všechna ta hlášení přečetla, některé pasáže i několikrát a okamžitě jí bylo jasné, o co se jedná.

„To je ten kluk. Neměla jsem o tom ani tušení, ale to dítě dokáže na dálku zapůsobit na jakýkoliv elektronický systém, umí ho přinutit, aby ho poslechl. Sám si sestavil trasu, kudy se dostane na ledovec, a sám zlikvidoval všechny zátarasy a závory. Zkrátka právě si vesele ničí jemný a dokonale funkční systém, takže ho ani stovka odborníků nedá znovu dohromady."

Zavřela oči. Ani ne čtyřleté dítě, krásné, blonďaté, slušně vychované, zrozené z matky z Chladu a otce z Tepla. Lien Rag byl schopný inženýr, velmi inteligentní člověk, ale rozhodně nebyl nadán nadpřirozenými schopnostmi. Jeho matkou byla mladičká Zrzavá samice, která zcela jistě neměla jen jednoho milence. Určitě se nechala obskakovat celým kmenem, pomyslela si Lady Diana dřív, než si nechala přinést Jdrienovu dokumentaci. Její důvěrník, nějaký Aloyin, který k ní teprve nedávno nastoupil, položil fascikl na stůl a zeptal se, zda bude chtít i údaje z počítače.

„Ne, jen ty fotografie."

„Co s nimi uděláte? Ten malý trapný vlak zesměšňuje naši Společnost. Vzdaluje se od pevninského ledovce víc než stokilometrovou rychlostí, brzy přejede Koncesi Pacific Company a dostane se do méně frekventovaných oblastí."

„Vím o tom. Tušíte, proč to dělají?"

„Snaží se uprchnout z našeho území? Ale tam v těch místech není Síť Obratníku Raka v nejlepším stavu..."

„Ne, jedou naproti Zrzavým."

Aloyin odešel pro fotografie, které pořídil poručík Miller z paluby pobřežního hlídkového člunu Kim. Byly velmi působivé. Tisíce Zrzavých na šedém obzoru.

„Podejte mi hologramy."

Holografické záběry byly ještě výmluvnější a Aloyin se otřásl ve své tmavé uniformě příslušníka výjimečné třídy. Měl hodnost kapitána Výhybkáře, což bylo dost vysoké postavení.

„Blíží se k nám," řekla Lady Diana.

„Musíte je zastavit."

„Jak? Zlikvidovat je? Poštvali bychom proti sobě správní rady všech ostatních Společností. Samy se sice nezdráhají využívat Zrzavců a pak se jich zbavit, když je nepotřebují, ale tohle je něco jiného. Tady těch je moc, osm až dvanáct tisíc. Když odcházeli z Kaempolisu, bylo jich dvacet tisíc. Jsem tomu Kidovi ohromně zavázaná, ale mohl si ty Zrzavce nechat u sebe."

„Jak se rozhodnete, Lady Diano?"

„Dejte mi pokoj, musím přemýšlet."

Aloyin se raději vytratil a Lady Diana se vrátila ke svým vzorkům ledu. Rezavé jezero? Jak je asi velké? Dalo by se

toho železa využít? Dělníci ze stavby se děsili, říkali, že je to krev tisíců nevinných obětí, jež skončily v tomhle jezeře, které později zamrzlo. Horníci se neustále nechávali unášet svou fantazií a zastavovali práci pro každou maličkost, na kterou při vrtání v ledu narazili. Třeba kvůli mrtvole mladé dívky z dávné doby. Našli ji v ledu zcela neporušenou. Byla překrásná a jakoby nedotčená ve svých dlouhých pruhovaných šatech s krajkovým výstřihem, které určitě pocházely z doby ještě starší než z té, kdy se začal tvořit led.

Vrátila se do své kanceláře a znovu si nechala promítnout hologramy Zrzavých. Najednou byli blízko ní, přímo v této místnosti, necelý metr od ní. Otřásla se a vypnula přístroj.

Uvědomila si, že ji přemohlo čtyřleté dítě, ji, všemocnou akcionářku Panamerické Společnosti. Zvítězilo nad ní a ona přitom necítila žádné roztrpčení, žádnou nenávist, pouze zmatek.

Náhle si uvědomila, že už tenkrát v tom dětském vlaku, kam ho zavřela s falešnou babičkou a dědečkem, si připravoval své zbraně. Vzpomněla si, že jednou zmanipuloval výhybku a přinutil vlak změnit směr. I později pak pokračoval ve svých experimentech a dělal to tak chytře, že nejlepší experti na elektroniku nedokázali vysvětlit, v čem je chyba.

Čtyřleté geniální dítě. Ne, v tom muselo být něco jiného. Určitě má zvláštní schopnosti. Telepatické a psychokinetické schopnosti.

Dítě-bůh! A co když je to opravdu malý mesiáš Zrzavých? Mesiáš přizpůsobený tomuto železničnímu světu. Jeden prorok chodil po vodě a Jdrien měl zase ve své moci výhybky.

Aloyin znovu vklouzl do její kanceláře s další dávkou dálnopisů, které právě dorazily.

„Za chvíli jim musí dojít palivo," prohlásil.

„Určitě si udělali zásoby."

„Ano, ale jedou moc rychle a Zrzaví jsou ještě daleko. Jestli pojedou pořád stejnou rychlostí, může se jim stát, že zůstanou trčet uprostřed ledovce."

Kdyby se tak mohla spojit s Kidem na druhém konci světa! Nedávná katastrofální obleva však citelně zasáhla i celosvětovou radiokomunikační síť. Potrvá ještě dlouho, než se vybudují nové mobilní retranslační stanice. Za tři století se ještě lidem nepodařilo ovládnout rádiové vlny tak, jak to uměli jejich předkové. Vrstva lunárního prachu vyvolávala křížení elektromagnetických vln a znemožňovala šíření rádiového signálu na delší vzdálenosti. Někdy dokonce narušovala i elektronickou síť kolejí. Ale Jdrien ji ničil ještě dokonaleji!

„Musíme být připraveni," řekl Aloyin. „Vše nasvědčuje tomu, že by mohli skončit v blízkosti Iglú Station... To je tavírna velrybího tuku."

„Já vím."

Dvě vteřiny přemýšlela:

„Pošlete tam Kima. Posledně se osvědčil. Poručík Miller odvedl dobrou práci."

„Mají je přivézt?"

„Ještě nevím. Zatím ne."

Byla vázána svým slibem ohledně dítěte, který dala Kidovi. Stále ještě nevěděla, co udělal s Obnoviteli Slunce. Co když si ty šílence nechal v záloze, aby ji mohl později vydírat?

9

Během dne projel malý soukromý vlak kolem několika ubohých stanic, které žily z rybolovu a velrybího oleje. Všude kolem se povalovaly hromady kostí, o něž se prali vlci s krysami a albatrosy.

„Musíme snížit rychlost," oznámil Dsang. „Spotřebováváme moc paliva. Kdybychom tak mohli někde získat alespoň velrybí olej. Kotel by se s ním spokojil."

„Až budeme o něco dál, „ řekla Yeuze nahlas poté, co jí to poradil Jdrien.

Po celý den prakticky neopustil své místo, vzdálil se jen na chvíli, aby polkl trochu jídla a kozího mléka, které mu přinesl starý Pavie. Dsang měl podezření, že chlapec je zdrojem všech těch záhad, které se za poslední den udály, ale neodvážil se to vyslovit nahlas. Ještě víc zpomalil jízdu.

Po jídle se Jdrien na chvíli schoulil do křesla, aby si trochu odpočinul. Na trati už nebyla téměř žádná překážka, výhybky se chovaly poslušně, vždy byly nastavené jejich směrem. Projeli kolem několika stanic s chovnými farmami. V některých chovali stovky sobů v neprůhledných sklenících ve tvaru iglú. Lidé v tomto zapadlém koutě světa museli být soběstační, ze sobí mrvy si vyráběli metan, který jim zajišťoval teplo a světlo.

„Podívejte!" vykřikl náhle Dsang.

Yeuze se podívala oknem a v dáli spatřila plachetnici, která mířila přímo proti nim. Chtěla vzít Jdriena do náručí a ukázat mu ji, ale chlapec byl příliš vyčerpaný. Pavie stál nad ním a s obavami ho sledoval. Zpočátku si stařík myslel, že cestu po ledovci strachy nepřežije, ale pak si zvykl a teď ho víc znepokojoval Jdrienův stav. Rychlost se pozvolna snižovala a chlapec si to ani neuvědomoval, byl zcela v zajetí svého podivného snu. Yeuze byla přesvědčena, že je nevnímá, že se myšlenkami toulá o kus dál na západě, u svých Zrzavých, kteří se sem blížili v tisících s mrtvolou jeho matky. Yeuze si vzpomněla, jaká vášeň tenkrát hnala Liena Raga k té nedospělé Zrzavé dívce, jak všeho nechal, šel za ní a žil s ní v nepředstavitelně krutých podmínkách. Ona nesnášela vyšší teplotu, on zase jen s potížemi čelil mrazu, a tak nebylo jednoduché najít místo, kde by se mohli milovat tak, aby to vyhovovalo oběma. Všichni si o něm mysleli, že je perverzní, považovali ho za sexuálního maniaka. Ale kolikrát se asi ten nešťastník mohl za těchto okolností s Jdrou pomilovat? Dokázal by tak trpět, kdyby ho vedla jen perverze nebo posedlost?

„Prosím vás," řekl Dsang, „takhle nemůžeme dál, nikam to nevede... Síť Obratníku Raka byla určitě původně spojená se Sítí 160. poledníku, ale to už je dávno... Pojďme se vrátit, dokud je čas, jinak se odtud nedostaneme."

„Vy se bojíte?“ zeptala se Yeuze překvapeně.

„Nebojím se o sebe, Kid mě prosil, abych na vás dával pozor... nikdo z posádky nechápe, k čemu je tohle šílenství.“

„Dobrá, zastavte na příští odstavné koleji.“

O pět minut později se vlak zastavil, ale ani změna rytmu Jdriena neprobudila. Pavie ho vzal do náruče a přenesl do své kabiny. Velitel vlaku čekal s posádkou v prvním voze, když za nimi přišla Yeuze, snažili se nedat najevo své obavy.

„Paní Yeuze, kde to jsme? Vypadá to tu trochu jako u nás.“

„Máte pravdu,“ řekla Yeuze trochu posměšně, „jsme jen pár tisíc kilometrů od domova.“

Pavie se posadil vedle chlapce a otevřel svou kouzelnickou knihu.

Už tolik nevěřil kouzlům, které tahle magická kniha obsahovala. Jdrienovy čáry byly mnohem účinnější a přesvědčivější. Na vlastní oči viděl, jak se všechna návěstidla, všechny výhybky bez váhání podřídily chlapcově vůli a náhle si uvědomil, jak je tahle železniční říše proti tomuhle tvorečkovi zničehonic bezbranná a zranitelná.

Yeuze se snažila využít klidu, který se jí poprvé od začátku jejich nesmyslného úprku do tohoto vzdáleného místa uprostřed ledovce vrátil do duše, a uspořádat si vlastní myšlenky. Uvědomila si, že se právě dopustila vůči Panamerické neodpustitelné chyby, která bude mít bezpochyby vliv na jejich další vztahy, na dodávku tepelné elektrárny i půjčky z mezispolečnostních bank, na které Kid tolik čekal. Svým jednáním nejspíš uvolnila lavinu katastrof, ale co mohla dělat? Jdrien ji ovládl, tak jako ovládal všechny ostatní. Teď se teprve v plném rozsahu ukázalo, že je schopen podmanit si lidi i věci.

Natáhla se na lehátko a zavřela oči. Ještě než vyčerpáním usnula, vzpomněla si na Liena Raga. Dělá něco pro to, aby dostal Jdriena k sobě?

Když se probudila, byla už tma. Roztřásla se strachy, rozsvítila a odešla za ostatními. Chlapec byl vzhůru, seděl s Paviem v salonu a četl si, jako by se nic nedělo.

„Spořádal toho, jako kdyby nikdy nejed...,“ prohlásil stařík pyšně.

„Vy už jste jedli?“

„Já ne, čekal jsem na vás.“

Jdrien se na ni usmál:

„Už se k nám blíží, víš! Zítra bude tady.“

10

V této hraniční oblasti mezi Afrikanii a Transevropskou se celní a pasovou kontrolu zabývala zvláštní sekce cechu Výhybkářů. Tři muži v uniformách vstoupili do omšelého pullmanova oddělení vlaku, který už dvě hodiny stál v téhle zapadlé stanici na pevninském ledovci bývalého ostrova. Lien Rag se domníval, že to byla Kréta. Nebo snad Kypr?

Celníci evidentně nikdy neslyšeli o žádné Mikado Company, která vydala jejich pasy, a nepřesvědčilo je ani množství nejrůznějších razítek, kterými byly dokumenty ověřeny. Poslední razítko pocházelo z Afrikanie, která udržovala s Mikadem obchodní styky.

„Přijíždíte zdaleka,“ poznamenal muž s hodností mistra Výhybkáře.

Měl na sobě parádní černostříbrnou uniformu, která sama o sobě výmluvně svědčila o tom, jak významné místo mezi ostatními železničáři zaujímá tento elitní cech.

„Ano,“ odpověděl Lien Rag. „Přijeli jsme hledat nová odbytiště pro naši Společnost, uzavřít nové kontrakty. Jsme schopni dovážet k vám cenné zboží a výměnou od vás nakupovat vaše přebytky.“

„Máte u nás obchodního zástupce?“

„Pochopitelně. Joy Norvik v Kross Station. Obchodník s masem všeho druhu. Můžeme dodat jakékoliv množství, jakoukoliv kvalitu.“

„Můžete jít s námi? Ano, oba dva. Necháme vyložit vaše zavazadla. Můžete pokračovat dalším vlakem zítra ráno.“

„Zítra ráno?“ protestoval Lien Rag, „ale to nepřipadá v úvahu.“

„Nemůžeme vám dám vízum, dokud nemáme jistotu,“ odpověděl mistr Výhybkář.

Zavedli je do ponuré úřední budovy, kde vládla téměř ledová teplota. Leouan to vyhovovalo, zato Lien cvakal zubama. Čekali dvě hodiny, než si je zavolali do kanceláře, kde je přijal Nejvyšší mistr Výhybkář Mostar.

„Našli jsme jméno vaší společnosti v Nomenklatuře Australasijské Federace,“ sdělil jim otylý plešatý muž se zelenýma očima. „Je to docela malá Společnost, že?“

„V porovnání s Transevropskou určitě,“ odpověděl Lien Rag svým strážcům.

„Jedna drobná poznámka mě zavedla také k informačnímu bulletinu Mezispolečnostních drah, kde jsem se mimo jiné dověděl, že Společnost Mikado se podílela na vzniku nové Společnosti na Velkém Ledovci, mám pravdu?“

Lien Rag přikývl.

„Ta Společnost Mořského Ledovce má společné hranice se Sibiřskou, se kterou jsme ve válečném stavu.“

Lien si oddechl. Tak proto je zadrželi! Už se bál, že jsou odhaleni. Leouan vedle něho se začala potit, musela si rozepnout plášť, pod ním měla červené šaty, upnuté až ke krku.

„Vy osobně máte styky se Sibiřskou?“

„Ne. Mikado leží uprostřed Federace a na východě sousedí se Společností Mořského Ledovce. Moje práce mě přivede na ledovec jen velmi zřídka. Abych vám řekl pravdu, necítím se moc bezpečně, když mám pod sebou oceán. Nedávno tam došlo k vážnému neštěstí...“

„Vyvážíte síru?“

„My ne, to je záležitost Společnosti Mořského Ledovce,“ odpovídal Lien trpělivě.

Zdálo se, že Mostar se nechce vzdát své utkvělé myšlenky.

„Do kterých Společností?“

„Do Australasijské, do celé Federace, do Afrikanie a pravděpodobně i do Panamerické. Ale ještě jednou opakuji, že nejsem o zahraničním obchodě Společnosti Mořského Ledovce příliš informován.“

„Proč nevyvážíte síru také k nám? Uzavřeli jste se Sibiřskou nějakou smlouvu, která vám to zakazuje?“

„Nejsem tu ani proto, abych projednával vnitřní záležitosti Společnosti Mořského Ledovce,“ trval na svém Lien Rag.

„Ale mohl byste nám případně pomoct získat kontrakt na dovoz síry, ne?“

Lien Rag zavětřil past:

„Mohu o tom uvědomit našeho prezidenta a zprostředkovat vám jednání.“

„Ještě se uvidíme.“

Byla už noc a Lien si nepřál nic jiného, než se trochu najíst, dát si skleničku a jít si lehnout.

„Chtěli bychom zítra ráno odjet.“

„Ráno to asi nepůjde, možná později, to záleží na vás. Můžete přenocovat v hotelu v celním pásmu. Odvezeme vás tam.“

Zavezli je do starčičkého nehostinného hotelu. Dřevěné vagony určitě pocházely ještě z Doby předledové. Jakmile se trochu zatopilo, ze stěn začal stoupat nasládlý vlhký pach prohnilého dřeva. Vagony musely ležet pod ledem dlouho.

Přidělili jim kupé se čtyřmi lehátky. Kumbál osvětlovala holá žárovka, která svítila tak slabě, že bylo vidět rozžhavené vlákno. Leouan se s úsměvem posadila na postel.

„Začíná to špatně, co? Varovala jsem tě, Transevropská není žádný ráj. Čeká nás tu spousta nepříjemností. Tohle je teprve začátek, počkej, až přijde na řadu Vojenská Bezpečnost.“

Lien na to nic neříkal, měl strach, že můžou být odposloucháváni. Vysprchovali se a odešli do jídelního vozu, který zel prázdnotou, jen dva stoly byly obsazené. Sotva si objednali, přišel za nimi mistr Výhybkář.

„Nejvyšší mistr Výhybkář vás očekává.“

„Co bude s jídlem? Právě jsme si objednali.“

„Přinesou vám ho později.“

Mostar mezitím pravděpodobně chutně povečeřel, pusa se mu ještě leskla mastnotou, v ústech dožvýkával poslední sousto a jeho dech byl cítit pivem. Z očí mu vyzařovala spokojenost, s dobráckým výrazem vzal znovu do rukou jejich spis.

„Co u nás chcete nakupovat?“

„To záleží na tom, co nám můžete nabídnout. Například fosilní maso, které se u vás nachází pod ledem. U nás je o něj velký zájem.“

„A co Zrzaví, kupujete nebo prodáváte Zrzavé?“

Mikado, který pečlivě tajil svůj zrzavý původ, byl míšenec a odmítal jakýkoliv obchod se Zrzavými. Muselo se to zřejmě donést k tlouštíkovi, i když si Lien nedovedl představit jak.

„Ne, podobným druhem obchodních transakcí se nezabýváme,“ odvětil Lien stroze.

„A kdo u vás odstraňuje námrazy z kopulí a skleníků?“

„Máme na to své metody.“

„Slyšel jsem, že v hlavním městě Společnosti Mořského Ledovce je velká koncentrace Zrzavých... Viděl jste je někdy?“

„Už jsem vám řekl, že se o tu Společnost nezajímám víc než o jiné. Zdržuju se raději v Koncesi Mikado, kde se v klidu věnuji své práci. Obchodní aktivita je velmi výnosná. Dostávám procenta z obchodů, které jsem pomohl uzavřít, a jsem tím pádem nezávislý.“

„U nás je obchod přísně pod kontrolou. O každé obchodní transakci rozhoduje správní rada, která má i právo veta. Škoda, že jste nepřijeli nabídnout Zrzavé, měli byste větší naději na úspěch. Když jich máte v Kaempolisu sto tisíc, určitě byste za ně dostali slušnou cenu.“

Lien se už málem prozradil, ale Leouan se na něho stačila nepozorovaně usmát. Na poslední chvíli se zarazil a neopravil údaj o počtu Zrzavých. Jakékoliv upřesnění počtu by dokazovalo, že v rozporu s tím, co prohlašuje, je dobře informován o tom, co se na ledovci děje.

„Potřebujeme Zrzavé na práci na kopulích měst, v dolech a na všechny ostatní náročné práce. Část mužů, kteří by byli schopni takové práce vykonávat, odčerpává východní fronta, snažíme se odrazit invazi sibiřských barbarů na naše území.“

V Sibiřské zase naopak považovali za kruté vetřelce Transevropany. Nikdo už nedokázal říct, která strana zahájila tuhle nekonečnou válku, jež spotřebovávala veškerou energii, potraviny a z níž měla v podstatě prospěch jen Panamerická a možná Afrikania.

„Prozkoumám situaci,“ řekl Lien opatrně. „Zjistím, co by se s tím dalo dělat. Ale pokud bude Transevropská dávat najevo, že nemá zájem o takové lidi, jako jsem já, nemá smysl, abych dál pokračoval v obchodní cestě. Klidně se vrátím do Afrikanie, kde se na moji nabídku dívali jinak.“

Mostar přestal zpracovávat zbytky jídla mezi zuby a zatvářil se, jako by ho náhle něco napadlo. Nakonec vzal do ruky oba pasy a zadíval se na Leouan:

„Paní Cadwellová, vy doprovázíte svého muže?“

Jejich současné jméno znělo Cadwell, John a Lona Cadwellovi.

„Ano. Dělám mu sekretářku a mimo to se také zajímám o oděvní průmysl, který má u vás velmi dobrou úroveň. Mikado musí dovážet absolutně všechno, co se týká oblečení.“

„Dobrá. Jedete přímo do Grand Star Station?“

„Chtěli jsme se cestou zastavit ještě v Novém Římě, jen na pár dní. Náš prezident a ředitel vede jakýsi spor s

Neo-Vatikánem a pověřil nás, abychom se pokusili záležitost na místě urovnat.“

Výhybkáři byli proslulí svým nesmiřitelným odporem k Neokatolíkům a Mostar prohlásil:

„Také na vás tak tlačí? Dokonce i na druhém konci světa? Jsou snad všude!“

„Je to jejich způsob. Ale měli by se držet v rozumných hranicích.“

Lien Rag věděl, že mají vyhráno. Mostar nenáviděl Neokatolíky a myšlenka, že k nim pošle člověka, který přišel z takové dálky, aby proti nim protestoval, ho naplňovala radostí. Udělil jim víza a podepsal propustku. „Dejte si v Novém Římě pozor. Ty lidi jsou schopní všeho.“

11

Yeuze upřeně sledovala z okna své kabiny tmavou skvrnu na modrošedé pláni ledovce. V dáli za ní bylo vidět tisíce Zrzavých, kteří právě docházeli na místo a usazovali se v půlkruhu kolem. Ji však zajímala jen ta skvrna, fascinovaně na ni hleděla a nemohla od ní oči odtrhnout. Byla to mrtvola mladé Zrzavé ženy na úplně nové tulení kožešině.

Zastihla Pavia v malé jídelničce, kde právě popíjel svou oblíbenou kávu z ječmene. Nemohl si přivyknout na pravou kávu, která se vařila tady na palubě soukromého vlaku. Celý život byl zvyklý pít jen náhražkovou kávu z ječmene a čaj, nebo alespoň to, čemu říkal čaj. A od té doby, co byl v důchodu a choval kozu, ještě kozí mléko.

„Slyšel jsem vo nich poprvé před několika měsíci a nechtěl jsem tomu věřit. A teď jsou tady a Jdrienova matka leží támhle na tý kůži a můj chlapeček se na ni dívá ze své kabiny a nemůže voči vodtrhnout...“

Nikdo se neodvažoval k Jdrienovi vstoupit. Všichni se strachem čekali, co se bude dít. Skupina Zrzavých působila na dálku naprosto nehybně, a přitom tisíce těl, která se pohybovala na místě, vstávala a sedala si, by měla podle všeho vyvolávat dojem, že obzor se třese. Ale nic takového se nedělo, půlkruh se ani nepohnul.

„Co bude dělat? Vyjde ven? Půjde se poklonit k tělesným pozůstatkům své matky? Může se vůbec takový bůh sklonit před někým a plakat?“ ptal se Pavie s posměchem, který však nezněl přesvědčivě.

„Bude muset jít ven. Teď se s nimi asi domlouvá.“

„Se všema najednou?“

„Jednoduchými opakovanými myšlenkami. Určitě se pak na ni půjde podívat.“

„Půjdeme s ním? Přece ho nepustíme samotného mezi takový dav Zrzavců?“

Yeuze nevěděla co má odpovědět, sama netušila, jak se zachová. Neměla ani ponětí, jak tohle shromáždění vysvětlí posádce, určitě jí budou klást nepříjemné otázky. Přítomnost takového množství Lidí z Chladu jim musela nahánět hrůzu. Nebude to trvat dlouho a zjistí, že Jdrien je jedním z nich. Co se stane, až se všichni vrátí do Kaempolisu? Těžko bude moci od nich žádat, aby udrželi jeho tajemství v tajnosti.

„Všimla jste si, že tu neprojel ani jeden vlak... Já vím, není to zrovna frekventovaný místo, ale přece...“

V tuto chvíli už Lady Diana nejspíš znala pravdu, věděla, že syn Liena Raga a Jdrou má nadpřirozené schopnosti. Yeuze se mohla vsadit a jistě by neprohrála, že právě přemýšlí o tom, co by tak nadaný chlapec mohl přinést ženě s ambicemi, jaké má ona. Co když na něho přichystá nějakou past, aby ho znovu získala pro sebe a mohla využít ke svým záměrům?

„Měla byste zajít za vostatníma a říct jim pár slov... Strojvůdce absolutně nechápe, co tady v tom ztraceným koutě pohledáváme, a ani Vlakvedoucí a personál...“

„Dobrá, půjdu za nimi,“ řekla Yeuze.

Všichni, kromě Dsanga, který svou řídicí kabinu opouštěl jen výjimečně, byli v kuchyni. Soustředěně hleděli okénky ven a otočili se teprve, když je Yeuze oslovila.

„Co po nás chtějí?“ zeptala se mladičká dívka, která pomáhala v kuchyni a s úklidem. „Odešli z Kaempolisu a teď na ně narazíme tady... To se mi snad zdá... Je jich určitě několik tisíc... Nemůžu se na to dívat.“

„Uklidněte se,“ řekla suše Yeuze, „neublíží vám, ani se vás nedotknou. Nepřešli největší ledovec planety jen proto, aby vás tu zabili nebo znásilnili.“

Dívka se na ni chvíli rozpačitě dívala, pak zrudla.

„Je to velmi prosté,“ pokračovala Yeuze. „Viděli jste, co je mezi naším vlakem a Zrzavými?“

„Díval jsem se dalekohledem,“ odpověděl Vlakvedoucí téměř provinile, jako by ho někdo přistihl při činu.

„Takže víte, o co se jedná. Je to Zrzavá žena, mladičká, asi šestnáctiletá. Pro nás dospívající dívka, pro ně už žena v polovině svého života. Jmenovala se Jdrou. Kdysi ji miloval Muž z Tepla, vášnivě miloval.“

Snažila se, aby její hlas zněl pevně i přes dojetí, které při těch slovech cítila. Když vystupovala v kabaretu Miki, lidé o ní říkali, že je sentimentální neoromantička, a nebyli daleko od pravdy. V určité době hltala staříčké romány, které se našly pod ledem a prodávaly se jako rarita v obchodech se starožitnostmi. Četla ty příběhy o nešťastných láskách a plakala nad osudem krásných dívek, které svedli a pak opustili cyničtí muži.

„Z té lásky se narodilo dítě. To dítě je Jdrien a Zrzaví ho považují za svého boha. My těžko můžeme posoudit zda právem či neprávem, ale skutečnost je taková.“

Kuchařka, mladá boubelatá dívka, začala naříkat:

„Já to věděla. Vždycky mi připadal divnej, nahánělmi strach. Několikrát ovládl mou vůli. Vždycky když jsem mu chtěla dát k jídlu párky z hovězího masa. Nemá je rád a přinutil mě, abych mu dala šunku nebo něco jiného...“

„Prosím vás,“ okřikla ji Yeuze. „Je stejný jako ostatní děti.“

„To není pravda,“ promluvil velitel vlaku. „Mluvil jsem s Dsangem. Dojeli jsem až sem bez jediného problému, nikdo nás nedokázal zastavit. A přitom jsme neměli žádnou prioritní kartu ani řídicí rozpis. To přece není samo sebou, v tom musí být nějaký čáry...“

Pokřižoval se. Yeuze okamžitě napadlo, že je to Neokatolík. V Kaempolisu jich nebylo mnoho, proč se ksakru musel

zrovna tenhle člověk dostat do jejího vlaku?

„Chlad je ďáblovo dílo. Ďábel stvořil Zrzavé, Lidi z Chladu, aby si z nás udělal legraci. Před tím, než led pokryl Zemi, neexistovali. To dítě je zplozenec pekla, a nic mě nepřinutí, abych s ním zůstal pod jednou střechou. Ve smlouvě, kterou jsme podepsali, je klauzule o nemorálnosti. Nejsme povinni dělat určité věci, když si myslíme, že jsou v rozporu s naší morálkou. Jsem přesvědčen, že tohle dítě, které patří Ďáblovi...“

„Můžete svobodně opustit vlak,“ prohlásila Yeuze posměšně. „Nikdo vás tu nedrží, ale chcete-li zůstat s námi, ušetřte nás laskavě vašich úvah a nevnášejte paniku mezi lidi.“

Ukázala na Zrzavé.

„Ti lidé se tu sešli proto, aby s Jdrienem oslavili krásnou, dojemnou událost. Všichni byste se měli stydět za takové přízemní myšlenky. Jdrien se poprvé v životě setká se svou matkou. Je mrtvá, ale i po smrti zůstala nedotčená a já to považuju za báječnou věc. Nevěřím, že Jdrien je bůh a on sám si to také nemyslí. Ani bůh, ale ani ďábel,“ dodala na adresu vlakvedoucího. „Je to normální dítě, úplně malé dítě a já po vás nechci, abyste ho milovali, stačilo by trochu shovívavosti.“

„Můžete se na nás spolehnout,“ řekl zničehonic jeden z mechaniků, malý neduživý mladík s nevzhledným obličejem. Jmenoval se Wark a měl pověst geniálního technika.

„Děkuji vám,“ řekla Yeuze.

„Jak dlouho tu zůstaneme?“

„Nedovedu odhadnout, co bude chlapec dělat. Sama nic nevím. Čekám, co se bude dít zrovna tak jako vy.“

Otočila se k odchodu a spatřila mezi dveřmi Pavia. Sel za ní až do salonu, kde se vrhla na gauč.

„Byla jste k nim moc tvrdá. Nechovaj se přece nepřátelsky kvůli tomu, že šéf je Neo. Všichni maj strach. Já mám taky strach. Vím, co dokáže magie, já... Kam až to kolikrát může dojít... Mysleli jsme si, že odhalíme Slunce na východě a vono se zatím vobjevilo na západě. Vosum dní a všechno je v háji, málem jsme utopili celý lidstvo.“

Yeuze vytřeštila oči, pak náhle pochopila:

„Vy jste...“

„Ano, paní Yeuze, byl jsem to já. Patřím k těm slunečním posedlíkům, k Obnovitelům... Jsem taky ďábel... Tak akorát uškrtit a přiložit do kotle, jak to teď dělaj v některých stanicích.“

„Jdrien o tom ví?“

„Určitě to ví. V podstatě bysme měli být nepřátelé, a vidíte sama. Já už ničemu nerozumím. Musíme jen trpělivě čekat.“

Yeuze si povzdychla:

„Chtěla bych mít vaši filozofii.“

Přes svou vůli se zasmála. Ten starý blázen je přesvědčen, že svými rituály přivolal Slunce. Netuší, že nešťastný úkaz má na svědomí skupina vědců se svými přístroji. Alespoň si to doposud myslela. Pak ji napadlo, že Jdrien umí ovládat předměty i lidi. Proč by to tedy nemohl dokázat svým zaříkáváním jeden starý blázen, jako byl Pavie?

„Zdá se, že to bude trvat dlouho,“ řekl stařík. „Všichni tihle Zrzavci sem jistě nepřišli jen kvůli nějaké ceremonii a synáček to určitě ví.“

12

Nová bazilika sv. Petra se pyšně tyčila vysoko nad průhlednou kopulí města, jako by se její hlavní věž chtěla dotknout zataženého nebe. Bylo to jediné město na světě, které svými pevnými stavbami unikalo zákonům vyplývajícím z Dohod v NY Station. Kromě baziliky tu bylo ještě několik dalších kostelů a nejrůznějších církevních staveb, vybudovaných stejným způsobem. Podél městských nástupišť však stály stejné obytné mobilní domy jako všude jinde.

„Je to bohaté město,“' řekla Leouan a ukázala na vitríny na hlavním nástupišti, které protínalo Nový Řím po celé jeho délce.

Také samotný Vatikán byl směsí budov pevně ukotvených v ledu a staveb, které se mohly pohybovat po kolejích. Papežovo sídlo bylo prosté, ale velmi rozlehlé. Kvůli poutníkům, kteří se sem ve velkém množství sjížděli ze všech stran, tu byla vybudována kopie historického náměstí sv. Petra.

Lien s Leouan navštívili baziliku a hlavně slavnou kryptu, kde byly v podzemí uloženy ostatky papežů z Nové doby ledové. Těla nejvyšších církevních hodnostářů byla konzervována v hrobkách z průhledného ledu. Prvním na seznamu pontifiků byl Pius XV., který byl zvolen papežem v roce 2080 a zemřel v roce 2088. Po něm následovalo sedmnáct dalších, současným papežem byl Lev XVIII. Průvodce jim vysvětlil, že mezi dobou, kdy led začal zaplavovat Zemi, a Piem XV. byli ještě čtyři další papežové, jejich těla se však nikdy nenašla, a proto se o nich téměř nic nevědělo.

„Bylo to v době Velké Paniky,“ vysvětloval průvodce, „katolický klérus byl rozptýlen a nemohl tudíž společně čelit nečekané agresi, ať už to byly klimatické změny nebo útoky lidí... Situace se snažili využít různí falešní papežové, kteří kolem sebe shromáždili ubohé věřící, ti je pak živili, poskytovali jim teplo a sami se museli řídit jejich nespravedlivými zákony a uspokojovat jejich rozmary a nároky. Byla to doba plná zmatků. Když byl v roce 2080 papežem řádně zvolen Pius XV., žili už jen tři kardinálové. Ti vyškolili kněze a jmenovali biskupy, ale celé kolegium nemělo víc než dvacet členů. Přesto však byli jediným nejvyšším orgánem katolické církve.“

Teprve v roce 2118 se našlo místo, kde dříve ležel Řím. Tělo prvního papeže bylo konzervováno stejně jako ostatky jeho následníků. Prováděly se další sondy, aby se zjistilo, kde přesně ležel původní Vatikán, a nad tím místem se pak začalo stavět nové centrum církve.

„Pius XV. byl prohlášen za svatého, jakmile bylo místo odhaleno, protože po sobě zanechal testament, v němž

udával přesnou polohu starého Říma.“

Když vyšli ven, Leouan se zeptala Liena, zda ještě stále věří, že se mu podaří proniknout k tajemství Vatikánu a vypátrat skutečný původ Zrzavých.

„Ledaže by ses stal biskupem nebo kardinálem, jinou možnost nevidím,“ dělala si z něho legraci.

„Tohle je jen první návštěva. Vrátím se sem později. Nějaká příležitost se už najde.“

„Proč si myslíš, že se Neokatolíci snaží skrývat skutečný původ Zrzavých?“

„Od začátku mě naváděli na špatnou stopu, k tomu pomatenému genetikovi. Chtěli, abych věřil, že je stvořil v postatě náhodně, jako genetickou chybu, jako nějaké nestvůry.“

„Ale,“ namítala Leouan, „takové nestvůry skutečně existují. U nás v severních oblastech Západní Zóny žijí Garuové. Vypadají jako psi s lidskou hlavou a místo tlap mají ruce. Kdo je viděl, tvrdí, že z nich jde skutečně strach.“

„Taky jsem už takové potvory viděl, když jsem pátral po bývalé laboratoři toho bláznivého profesora. Dneska jsem ale přesvědčený, že si tenkrát se mnou zahráli Neokatolíci. Naletěl jsem misionářům, nejspíš mi přidali do jídla nějaké halucinogeny. K laboratoři jsem dorazil zrovna ve chvíli, kdy ji podpálili. Údajně jako očistné dílo, prý aby se z toho ďábelského místa nerozšířila nová zkáza lidstva.“

„Teď už tomu nevěříš?“

„Chtěli, abych se nedověděl pravdu, šikovně se mnou manipulovali. A nejen se mnou, ale i s poručíkem Skollem, který teď žije v Západní Zóně, a etnologem Harlem Mernem, o němž jsem ti už vyprávěl.“

„Myslíš, že Mernovi se dá věřit?“

„Naprosto. Je to čestný člověk, byl pronásledován a...“

„Co když jim později podlehl?“

„Pochybuju. Nevěřím, že takový člověk by se mohl dát dohromady s Neokatolíky.“

Blížili se k hotelu, pohádkově luxusnímu vlaku zařízenému v okázalém stylu, s květinovými zahradami, bazény a restauracemi. Budova sice stála na kolejích, ale určitě se nepohybovala po železnici. Neokatolíci si nedělali s dodržováním Dohod žádné starosti.

„Umírám hlady. Jsou tady jen samí duchovní, a přitom po straně šilhají po mém těle. Věříš, že skutečně zachovávají celibát?“

Odebrali se do baru, kde si člověk mohl objednat jakýkoliv alkohol, pokud měl na zaplacení. Vatikán přinášel do pokladny Nového Říma asi polovinu celkového rozpočtu. Výnosný byznys. Věřící nešetřili, někteří se na cestu do Svatého Města připravovali několik let a během týdne tu pak utratili všechny úspory, na které šetřili celý život.

„Potřeboval bych mít přehled, jak to tady ve Vatikánu funguje, abych zaklepal na ty správné dveře.“

„Co jim chceš nabídnout?“

Lien se usmál a polkl doušek vodky ředěné citronovou šťávou. Místní skleníky, které se rozkládaly na ploše několika hektarů, byly proslulé po celém světě. Energii jim dodávaly atomové elektrárny zbudované v hloubi ledovce kvůli dokonalejšímu chlazení, v poslední době se však proslýchalo, že jeden z jaderných bloků se přehřál a celá elektrárna se propadla o několik set metrů.

„Můžu jim zajistit přístup do Společnosti Mořského Ledovce nebo se u Lady Diany zasadit za to, aby je Panamerická konečně oficiálně uznala.“

„Kde bereš tu jistotu? Lady Diana s tím souhlasí?“

„O všem se dá jednat.“

„Přece ti jen tak neodhalí něco, co se snaží několik století skrývat.“

„Samozřejmě, že nepůjdu přímo k věci. Budu se snažit kličkovat, ale nakonec se musím k pravdě dostat. Pod ledem přece musí být archívy a v nich knihy, dokumenty, počítačové databáze, zvukové a obrazové záznamy. Když našli původní Vatikán, musí to všechno mít v rukou.“

„Můžeme se tam jet podívat. Každý den tam vypravují několik vlaků s poutníky. Mohou tam dole strávit celý den, navštívit hrobku sv. Petra nebo baziliky a muzea,“

„Ale jak to všechno víš?“

Ukázala mu prospekt cestovní kanceláře, Lien si ho pozorně přečetl.

„Věříš tomu, že klíč k našemu tajemství se skrývá tam dole?“ dodala Leouan a připomněla mu tím, že jí v žilách koluje krev Zrzavých.

13

Čekání se protáhlo do pozdního odpoledne. Rozednívalo se kolem osmé hodiny ranní a ve čtyři odpoledne se již začínalo stmívat. Yeuze byla čím dál tím nervóznější, nemohla se dívat, jak si Pavie klidně dál popíjí svou kávu z ječmene a krájí kousky chleba a kozího sýra. Po celou cestu pravidelně dojil kozu a z mléka dělal sýr, který ale jedl jen on a Jdrien, všem ostatním připadal moc ostrý.

„Celý den neměl nic v ústech, vždyť z toho ještě onemocní,“ strachovala se Yeuze.

„Musí se nejdřív očistit. Tak to stojí i v mé kouzelné knize.“

„Jen ďábel se potřebuje očistit,“ ušklíbla se Yeuze.

„Přece se nebudete se mnou hádat! Některý kouzla, když se maj podařit, se lepší dělaj na lačný žaludek, člověk se musí cejtit lehkej, skoro na pokraji mdlob.“

Yeuze se zvedla, přistoupila k oknu a zadívala se na Jdrouino tělo na tulení kůži a půlkruh Zrzavých. Kolika z nich se podařilo přejít Velký Ledovec? Kid jí psal, že z Kaempolisu odešlo dvacet tisíc Zrzavých. Kolik jich asi bylo teď po třech měsících vyčerpávající chůze? Deset tisíc?

„Určitě se připravuje, uvidíte, že půjde ven... Vy jste znala jeho matku?“

„Nejspíš jsem ji znala, ale nepamatuju se na ni. Žila ve stejné Koncesi jako já.“

Jdrou byla vlastně její sokyní v lásce. Když Yeuze tehdy pochopila, jaké city chová Lien Rag k té Zrzavé dívce, sama odešla. Odjela s kabaretem Miki, s Miele a Kidem, kterému tenkrát ještě říkali Trpaslík a který bavil diváky tím, že se předváděl na jevišti s polonahými dívkami.

„Co tu stojíme, ještě neprojel ani jeden vlak,“ bručel Pavie. „Člověk by řekl, že zastavili veškerou dopravu v obou směrech. Ani plachetnice nejsou vidět. A přitom jich tu asi není zrovna málo, lověj tuleně a velryby. Jednou jsem vo nich četl v jednom časopise a říkal jsem si, že na ledovci jich musí bejt hrozně moc.“

„Psst..., poslouchejte.“

Vozem se rozlehl nepatrný, sotva slyšitelný hluk, zdálo se, že vychází z Jdrienovy kabiny. Yeuze byla přesvědčená, že chlapec právě vyšel do chodby a směřuje k vyrovnávací komoře. Prošel kolem dveří do salonu, ale ani na okamžik nezaváhal. Pavie přistoupil k okénku a nosem se přilepil na sklo, rozrušením ztěžka dýchal. Ve skutečnosti jeho dech zněl hlasitě, protože narážel na silné okenní sklo, ale přesto nebylo pochyb, že ani Pavie není klidný.

„Tady je, můj drobeček. Už je venku. Nemějte o něho strach. Má na sobě tlustý kožich a kožešinové boty. To mu musí stačit, vždyť se klidně prochází venku nahatej, když je kolem nuly. Nechcete se na něho podívat?“

Yeuze si utřela oči a přistoupila k oknu. Jak byl malinký! Její drobeček kráčel beze spěchu ke své mrtvé matce.

„Ach jo,“ zamumlal stařík. „Doufám, že jí led moc neuškodil... To máte někdy všelijaký tlaky a pohyby... občas to nebývá pěknej pohled.“

„Byla krásná, když žila a je krásná i po smrti, tak jsem to alespoň slyšela.“

„Jak se to jen dověděl, že je to jeho matka?“

Nedostalo se mu odpovědi. Jdrien se přiblížil k mrtvole, na chvíli se zastavil a pomalu ji obešel.

„Podívejte se, co dělaj ty Zrzavci.“

Jednoduše se před ním klaněli. Yeuze si přála, aby to divadlo nemusela sledovat. Dráždilo ji to, připadalo jí to nevkusné.

„To je neuvěřitelný,“ komentoval scénu Pavie. „Ten malej posránek si sem přijde jakoby nic a deset tisíc dvounohejch chlupáčů se před ním vrhne na kolena a ani se nepohnou, to by se radši nechali na místě zabít... Nedělá mi to dobře... Vopravdu, je mi z toho nanic... Nikdo by si neměl před nikým klekat, jestli chcete znát můj názor.“

Chtěla mu říct, aby mlčel, sama tajila dech, hrdlo měla sevřené dojetím, ale zároveň i hrůzou a mnoha dalšími pocity.

„Teď si sedá. Dyť mu zmrzne prdýlka,“ pokračoval Pavie.

Jdrien si sedl vedle mrtvé zády k nim. Yeuze měla dojem, že natáhnu! ruce k Jdrouinu obličeji.

„Pohladil ji?“

„Položil jí ručičku na vlasy... Podívejte, tamhle se blížej nějaký dva kašpárci.“

Yeuze si došla pro dalekohled a zadívala se na dva Zrzavé, kteří se právě blížili k sedícímu chlapci. V jednom z nich rozeznala Rama, mluvčího Zrzavých ze Skládky. Znala ho z Kaempolisu, jezdila ho s Kidem často navštěvovat. Byl to stařec, nebylo mu sice víc než třicet nebo čtyřicet let, ale pro Zrzavý národ to byl kmet. Druhý muž byl také starý, jednoruký mrzák. Přistoupili s úctou k Jdrienovi, poklonili se mu a sedli si na druhou stranu vedle mrtvé.

„Hotová tisková konference,“ brumlal Pavie.

„Přestaňte si hrát na duchaplného,“ odsekla Yeuze rozčileně.

„Promiňte, ale vůbec se mi to nelíbí. A když se mi něco nelíbí, tak si z toho dělám srandu. Pomáhá mi to strávit věci, který jsou jinak těžko stravitelný.“

„A co vaše magie, ta je stravitelná?“ poznamenala Yeuze kousavě, ale okamžitě toho litovala.

„To je něco jinýho. Magie není náboženství... Je to způsob, jak poznat nepochopitelné. Je to náš způsob, jak ovládnout tajemství. Někdo si bere na pomoc vědu, někdo víru a já zase magii.“

„Dobrá, zapomeňte na to, co jsem řekla.“

Seděli tam stále, dva starci a dítě. A pak ještě jeden Zrzavý opustil půlkruh sedících.

„Kdo je zase tenhle tučňák? Vypadá mladší... Á, přišel se připojit k zasedání poradního sboru. Nic jinýho to není.“

„Začíná se stmívat...,“ Yeuze se otřásla. „Přece nemůžeme nechat čtyřleté dítě přes noc venku, je tam kolem minus padesáti.“

„To je víc než padesát, v předpovědi počasí hlásili, že má být silný vítr a tady to musí pěkně fičet. Chcete něco vědět? Nedívejte se tam, Jdrien se vrátí v pořádku, nic se mu nestane, je jich tam deset tisíc a daj si na něho pozor.“

Pavie odešel do kuchyně, kde zastihl téměř celou posádku. Všichni stáli u oken a tiše sledovali, co se děje venku, ale nechápali nic z toho, co viděli. Kuchařka s očima plnýma slz chystala večeři. Uvařila kávu a spolu s jídlem ji položila na podnos, který si bývalý horník odnesl do salonu.

„Už nejsou vidět.“

„Jen pár skvrn,“ dodal stařík. „Vidím akorát bílý kožich našeho drobečka. Pojďte si něco sníst a vypijte si kafe. Čeká nás dlouhá noc.“

„Myslíte, že tam zůstanou až do rána?“

„To si pište.“

„Ale vždyť celý den nic nejedl... Ještě z toho onemocní a já jsem za něho odpovědná...“

„Nechte to tak, jak to je. Přece tam nepoběžíte s šálou a termoskou teplýho mlíka.“

Yeuze se rozplakala, začala hlasitě vzlykat a Pavie měl co dělat, aby ji utišil. Po chvíli se uklidnila, vrhla se na gauč a zavřela oči. Když viděl, jak se třese, vzal přikrývku z bílé medvědí kůže a přikryl ji. Odhodila deku se slovy, že Jdrien také nemá možnost obléknout se tepleji.

„Však von to vydrží. Jen klid.“

Nastala noc a měla být skutečně dlouhá. Čas od času někdo z nich přistoupil k oknu a snažil se zjistit, co se venku děje, ale marně. Kuchařka se přišla zeptat, zda má Jdrienovi přichystat večeři jako obvykle, ale Pavie jí odpověděl, aby ji o dvě hodiny odložila. Sám odešel ke svým zvířatům, strávil u nich hodinku a pak se opět vrátil do salonu, kam s sebou přinesl zápach chléva.

„Něco mi to připomíná," řekla Yeuze se zavřenýma očima. „Jako malá holka jsem bydlela s rodiči v malém jednoduchém domku. Neměli jsme ani kopuli, jen obyčejný skleník a ten pěkně propouštěl vítr a mráz. Rodiče měli několik kusů dobytka a pěstovali hydroponické plodiny. Pamatuju se, že ve skleníku stály vysoké, několikapatrové regály a bylo tam příjemné teplíčko, dvacet třicet stupňů. Bylo to tam cítit podobně jako teď... Kravský hnůj, plíseň... My děti jsme měly povinnost sbírat kravský trus, topili jsme jím v kamnech. Běda tomu, kdo nechal kousek ležet. Metan byl tak vzácný Bydleli jsme na konci trati a dostalo se k nám jen trochu elektřiny, jen tak tak, že jsme si mohli v noci občas posvítit. Určitě jsme neměli každý den patnáct stupňů, ani patnáct set kalorií denně. Ale vzpomínám si, že to u nás hezky vonělo."

14

Když odjížděli z Nového Říma, nebyl Lien Rag s návštěvou nespokojen. Dostal se k podzemním vykopávkám, přesvědčil se, že muzea a knihovny jsou stále na místě a pochopil, jak se k nim může příště dostat. Část Vatikánu však byla před veřejností uzavřena a povolení k přístupu uděloval samotný papež. Proslýchalo se, že právě v této části jsou shromážděny celé dějiny lidstva od počátku křesťanství, některé materiály jsou staré jako lidstvo samo.

„Říká se, že některé historické dokumenty zpochybňují bibli a evangelia, dokonce i existenci samotného Ježíše Krista."

„Přece si nemyslíš, že tě k něčemu takovému pustí," namítala Leouan.

Do Grand Star Station cestovali pohodlnou první třídou, kde měli sami pro sebe vlastní kupé. Lien trávil celé hodiny před zrcadlem s pochybnostmi, zda jeho tvář nebude odhalena. Nechal si narůst vousy a odbarvil vlasy, navíc nebyl v hlavním městě Transevropské Společnosti už několik let, ale přesto se nemohl zbavit strachu, že ho tu poznají.

„Kdyby se tak podařilo vypátrat, kam zmizeli ti chybějící papežové... Nebo aspoň Řehoř XVII., který byl na Svaté Stolici v době, kdy došlo k zalednění a chvíli nato zmizel... a nikdo neví kam. Jsem si jist, že Neokatolíci by za jeho ostatky dali cokoliv."

„To by bylo náročné pátrání," namítla mladá žena. „Vždyť si to uvědom. Velká Panika, celý svět v pohybu, miliony lidí, kteří věřili, že na jihu bude klima přijatelnější, zatímco led postupoval i z druhé strany, od Antarktidy."

Celý den zůstal jejich vlak stát uprostřed pustiny, aniž by se někdo obtěžoval cokoliv jim vysvětlovat.

„Zjišťuju, že se tu nic nezměnilo," řekl Lien Rag odevzdaně. „Válkou se dá zřejmě ospravedlnit všechno. Nikdo nebere ohled ani na tak důležitý spoj, jako je tenhle vlak. Zatímco my tu trčíme, kolem nás si vesele jezdí potentáti ve svých soukromých vlacích, s prioritními lokomotivami. Je tu sice jen hrstka akcionářů, ale ti si rozdělili celý koláč mezi sebe a teď si dělají, co se jim zlíbí."

„Připadá mi to přece jen o něco lepší než v Panamerické, kde má všechnu moc v rukou jedna jediná osoba."

„Tady zase zuří tuhý boj o místa, o privilegia. Čas od času se svolají malí akcionáři, aby se jim dodalo pocitu důležitosti a na chvíli se jim zavřela huba. Nebo jich taky může občas pár zmizet. Na válku se přece dá svést tolik nešťastných náhod! Proč by se nemohlo stát, že vlak, který převážel drobné vlastníky akcií na valnou hromadu, se ztratí někde v blízkosti fronty?"

Lien se dověděl, že Transevropská otevřela druhou frontu na jihu, v místech bývalého Turecka a Černého moře. Armáda zaútočila na sibiřské linie doufajíc, že objeví bývalé ropné zdroje, na jejichž existenci upozornili historici a archiváři. Už delší dobu si vydělávali pohádkové sumy, nikdo jiný totiž neměl přístup k písemným materiálům z Doby předledové. Lien Rag doufal, že právě jejich prostřednictvím se mu podaří postoupit dopředu v pátrání po původu Zrzavých. Právě objevení náhodné zmínky o bývalých ropných nalezištích v Arménii vedlo správu Společnosti k tomu, že se rozhodla otevřít druhou frontu v místech, kde se doposud odehrávalo jen několik drobných přestřelek.

Leouan se roztřásla hrůzou při pohledu na pověstné obrněné superpevnosti. Nejmohutnější z nich byla dlouhá nejméně kilometr a široká přes dvě stě metrů. Monstrum z oceli a armovaného skla, z něhož trčela na všechny strany děla, potřebovalo k pohybu po trati nejméně dvacet kolejí. Na palubě monstrózního zařízení, které poháněly dva atomové reaktory, operovalo tisíc mužů. Říkalo se, že každá taková jednotka spotřebuje takové množství energie, které má za následek snížení teploty pro obyvatelstvo o jeden stupeň a denního potravinového přídělu o čtyřicet kalorií.

V jedné menší stanici si všimli, že obchody téměř zejí prázdnotou, nabízelo se tu jen drahé fosilní maso, které se navíc nesmělo používat k přímé spotřebě.

„Nevím, jak najdu Harla Merna," uvažoval Lien cestou. „Nepřipadá v úvahu, že bych se na něho vyptával mezi lidma. Zabere mi to nejspíš spoustu času, než o něm získám nějaké informace. Ledaže by se mezitím stal veřejně známou osobou, ale to bych se dost divil, vždycky byl spíš skromný a neprůbojný. Nejspíš asi řídí nějakou zoologickou zahradu, jestli tu ovšem ještě nějaká existuje. Je docela možné, že lidi už snědli všechna zvířata, která se chovala v zoo... Já vím, přeháním, ale je to tu mnohem horší, než jsem čekal."

Na nástupištích žebraly nejen děti, ale i dospělí. Někteří z nich se odvážili vstoupit i do vlaku, kde nabízeli cestujícím bezcenný brak, všelijaké nevkusné suvenýry, které vydávali za starožitné předměty vykopané z ledového podzemí.

„Jeden čas taky pracoval v táboře pro Zrzavé," pokračoval Lien. „Staral se o ty, co přivezli, než je poslali na střechy měst."

Leouan těžko snášela pohled na své soukmenovce, kteří odklízeli led z kopulí a skleníků. Vypadali velmi uboze, byli vyhublí, měli temně hnědou, místy vypelichanou srst, určitě důsledkem podvýživy a špatného zacházení.

„Chtějí po nich, aby používali svaly," říkávala, „ale nedají jim ani pořádně najíst. Nemůžu se s tím smířit, že je mám pořád nad hlavou."

Pomalu se blížili k hlavnímu městu, i když jejich vlak musel každou chvíli zastavit uprostřed ledové pustiny nebo na slepých kolejích na okrajích měst. Do míst, kde se z ledu zvedala stěna ochranné kopule, už většinou nedosahoval rozvod městského topení a teplota se pohybovala kolem minus deseti. Zdržovala se tu spodina společnosti, zloději, prostitutky, překupníci na útěku a žebráci. Zaměstnanci železnice bránili přístup do vyrovnávací komory pomocí hadic s teplou vodou, ale vždycky se několika lidem podařilo šikovně proklouznout. Ti pak nekompromisně obléhali stojící vlak a snažili se za každou cenu vnutit cestujícím teplé nápoje podivné chuti, kterým říkali káva. Někteří nabízeli i sami sebe. Jedna mladičká dívka jim bez nejmenšího studu nabídla své tělo za to, že ji schovají ve svém kupé až do Grand Star Station.

„Vydělám si tam deset dolarů za den," řekla jim. „Hledaj tam holky mýho věku, ještě nedospělý. Vemte mě s sebou, nebude vás to nic stát, můžete si mě brát střídavě celou noc, nebo oba najednou, jak budete chtít."

Lien Rag jí dal deset dolarů, ale dívka odešla naštvaná. Chtěla se dostat do G.S.S. a věděla, že bez ochrany manželského páru, který by ji vydával za svou dceru, se jí to nepodaří.

Při příští zastávce zůstal jejich vlak stát v ohradě chráněné před tlupami žebráků a prostitutek silnou mříží. Ale ani v jídelním voze jejich poměrně luxusního vlaku nebylo k dostání vše, co by si přáli. Jednou chyběl chleba, podruhé maso, káva byla bez chuti a jíst se tu snad daly jen výrobky ze sóji a fosilního masa.

„Myslíš, že tu měli nějaké nepokoje?" ptala se Leouan a ukázala na nástupiště s vypleněnými mobilními domy a rozbitými výklady obchodů. Obrněných vozů Bezpečnosti stále přibývalo.

„Určitě nás čekají kontroly," řekl Lien, „pořád mě ještě můžou vrátit."

„Znal jsi v tomhle městě hodně lidí?"

„Dost."

„Hlavně ženy, že? Yeuze je teď v Panamerické, ale pokud vím, byla tam ještě jiná?"

Leouan měla na mysli Flou Sadonovou, extravagantní dceru guvernéra 17. Provincie, s kterou se Lien málem oženil. Žil s ní nějaký čas v paláci jejího otce v River Station, tam také v jeho soukromé knihovně poprvé objevil dokumenty o Zrzavých. Byly pochopitelně falešné, ale tenkrát to nevěděl. Floa Sadonová byla nebezpečná žena, navíc nymfomanka. Jednou se dokonce pokusila svést i Yeuze, byla do ní úplně zblázněná.

„Stále nám říkají, že se blížíme ke Grand Star Station, ale já mám spíš pocit, že se točíme kolem dokola. Připadá mi, že nás nechtějí vpustit do města."

Skutečně se muselo stát něco nečekaného, protože ani posádka vlaku nedokázala cestujícím vysvětlit zdržení. Vlak s bohatými poutníky měl už před čtyřmi dny dorazit do hlavního města, a přitom se stále potloukal mezi slepými kolejemi nebo po zastrčených staničkách někde na konci vedlejší trati.

V jedné z podobných malých stanic pod kopulí barokních tvarů, která se velmi líbila Leouan, zjistili, že lidé tu trpí stejnou nouzí jako ve velkých městech. Produkovali sice sóju, sušenou zeleninu a vepřové maso, ale i když zrovna neumírali hlady jako jinde, k sytosti měli určitě daleko. Výběrčí daní byli neoblomní a neustále připomínali farmářům, že jejich Společnost je ve válce a ostatní za ně trpí na frontě.

Topení tu téměř nefungovalo, veškerý metan, získávaný organickou fermentací, se používal výhradně k udržování tepla v hydroponických sklenících a stájích. Topilo se jen tolik, aby se led mohl rozpustit v tekoucí vodu.

V malé restauraci, kam si zašli na jídlo cestující i personál vlaku, museli mít na sobě kožichy i u stolu. Podávalo se tu jednoduché jídlo, ale bylo ho dost, a tak se všichni najedli do sytosti.

„Před pěti lety," říkal šéf restaurace, „jsem tu pracoval jen v košili. Zásobovala nás malá tepelná elektrárna ze sousední stanice. Kdo ví, kam ten všechen proud teď jde."

„Člověk by řekl, že jsme v Patagonii," prohlásila Leouan, „Lady Diana tam zastavila dodávky elektrického proudu."

„Jeden si nevybere, všude je to stejný, tam nebo tady."

Konečně dorazili do G.S.S., kde se dodatečné dověděli, že v mobilizačním středisku došlo ke vzpouře, vojáci odmítli nastoupit na frontu a ve městě byl po dva dny vyhlášen výjimečný stav. V ulicích byly hlídky a vojenský štáb dal zastřelit asi patnáct rekrutů na výstrahu ostatním. Ostatní naložili do dobytčích, téměř nevytápěných - na příklad pro transport sobů stačilo pět stupňů - vagonů a poslali je neznámo kam.

„Válka se nevyvíjí dobře. Vypadá to, že Sibiřané přešli do rozhodujícího útoku. Transevropská šíří zprávu, že Panameričané jim dodávají potraviny a zbraně."

Při výstupu z poutnického vlaku zažil Lien Rag horkou chvíli. Když procházeli kolem hlídky Vojenské Bezpečnosti, nemohl se zbavit dojmu, že ho někdo sleduje. Museli sice projít kontrolou, ale úředníci s nimi jednali velmi slušně.

Našli si průměrný, ne příliš drahý hotel. Lien měl skutečně od Společnosti Mikado pověření k akviziční obchodní cestě, nicméně úvěr v hodnotě milion dolarů měl dorazit do místní banky teprve později.

»...Porozhlédněte se také po nějakých vzácných starožitnostech,« žádal ho tlustý paša před odjezdem.

Hned druhý den se Lien snažil sestavit program nejbližších akcí, které ho čekaly.

„Předpokládám, že nejprve budeš chtít najít toho svého etnologa," řekla Leouan. „Myslíš, že dospěl ke stejným závěrům jako ty, ohledně lživé propagandy Neokatolíků?"

„Doufám, že ano."

„Měl bys začít v místě, kde jsi ho viděl naposledy."

„Bylo to v Siding Station, pracoval v táboře, kde soustřeďovali zajaté Zrzavce. Je možné, že ten tábor stále ještě existuje. Tenkrát spadal pod guvernéra 17. Provincie, ale kdo ví, jestli je Sadon ještě ve funkci. Měl spoustu nepřátel a šmelil se vším, s čím se dalo, hlavně se Zrzavými."

„Každopádně mu můžeš zavolat anonymně. Nebo chceš, abych to udělala já? Mohla bych se třeba představit jako

Mernova příbuzná?“

„To je dobrý nápad. Ale nejdřív zajdu do zoologické zahrady. Možná se tam taky něco dovím.“

„Nezapomeň taky na své obchodní poslání a na toho zástupce v Kross Station.“

„Nečeká mě tak brzy. Takže mám několik dní na to, abych našel Harla Merna.“

15

Kolem druhé hodiny ranní se Yeuze náhle probudila ze spánku a prudce vyskočila, nechápala, co dělá v salonu se starým Paviem, který spal s otevřenou pusou zkroucený v křesle. Pak si vzpomněla, rychle vstala a spěchala do Jdrienovy kabiny. Lehátko bylo stále prázdné, klekla si na zem před něj a rozplakala se.

„Je to šílenství,“ vzlykala, „copak nechápou, že je to dítě?“

Chvíli nato se probudil i starý horník a spěchal za ní. Pomohl Yeuze na nohy, dovedl ji zpět do salonu, kde ji uložil na pohovku a zakryl bílou kožešinou.

„Chcete se něčeho napít? Mohl bych vám udělat trochu teplýho mlíka. To ohromně uklidňuje.“

„Zabije ho to.“

„Nedělejte si starosti. Jsou tam s ním a daj na něho pozor, nemusíte se o našeho drobečka bát. Musíte mít trpělivost.“

„Oni nevědí, co to je zima. Jim nevadí ani minus sto stupňů, nevědí, co to je třást se zimou. Ale on z toho může mít smrt, v jeho žilách přece koluje krev Člověka z Tepla. Nemá tolik kryohormonů jako oni, jeho metabolismus...“

„Vodpusťte, ale tomu já nerozumím... Jsem jen vobyčejnej bejvalej horník, kterej vám teď dojde pro teplý mlíko. Nebo radši trochu vodky...?“

„Ne, nic nechci... Půjdu se tam podívat.“

„Nejsme pozvaný, víte?“

„Jen kousek, chci se podívat jen z dálky.“

Pavie sklopil hlavu. Ten nápad se mu vůbec nezamlouval, ke všemu se začal zvedat silný vítr. Snaha ujít čtyři sta, pět set metrů v takové vichřici by pro ně mohla skončit tragicky.

„Prosím vás, pojďte se mnou...,“ prosila Yeuze. „Oblékneme si izotermické kombinézy pro všechny případy. Musím vědět, co se tam děje.“

„Dobrá, tak jo, ale bude to cesta do pekla.“

Skutečně to bylo peklo. Museli z vlaku vystoupit druhou stranou, jinak hrozilo, že vítr vlétne do vyrovnávací komory a zablokuje výstup. Jakmile obešli poslední vagon, vítr s nimi začal cloumat.

„Věřte mi, nemá to smysl...,“ křičel stařík do mikrofonu ochranné kukly. „Uděláme deset kroků dopředu a osm dozadu, bude nám to trvat celou noc, než se k nim dostaneme... Vítr nemá daleko do dvou set metrů. Podívejte se, jak se vlak houpe.“

Yeuze jeho argumenty uznala a vzdala se. Vrátili se do salonu. Pavie si nalil trochu vodky a Yeuze ho nesměle požádala, aby jí dal také. Přinesl jí skleničku až k pohovce.

„Co po něm chtějí? Aby šel s nimi?“

Pavie musel o tomtéž již dříve přemýšlet, protože odpověděl rychleji než obvykle:

„Podle mýho názoru určitě ne. Bůh, který se s várna prochází, není Žádnej bůh, ne? To je pak kamarád, malej kluk, stejnej jako všichni vostatní kluci jeho věku... Jestli si chce náš drobeček udržet svou tajemnou aureolu, nemůže se přidat k těm srandovním chlupáčům. Měl by se jim jen čas od času ukázat, ale zas ne moc často. Objevit se tak dvakrát třikrát do roka, a pak zas dlouho nic... ticho po pěšině... Kdybych já byl bůh, tak bych ty svý fanoušky nechal pěkně čekat... To by byla sranda, to vám řeknu...“

Pochopil, že to přehnal a zmlkl.

„Vy nevěříte na jeho božství?“ zeptala se ho po chvíli ticha.

„Už jsem vám to přece řekl, že moc ne. Je to všechno pěknej podfuk, podle mýho má někdo setsakra zájem na tom, aby se to všechno vodehrálo zrovna tak, jak to právě probíhá. Jdrien může zavést vlak, kam bude chtít, všechny zákazy mu můžou bejt ukradený, umí číst vaše myšlenky, může vám dokonce poslat malou bolest, když bude chtít, anebo naopak vám vod ní zase vodpomoct... Jako mně pomáhá vod mýho housera. Ale není to Žádnej bůh, ani boží dítě. Je nad náma všema, ale jen proto, že má mimořádný schopnosti... Mělo by se možná zapátrat u Zrzavců. Možná, že jsou mezi nima další takový, ale poněvač se na ně díváme jako na zvířata, není se co divit, že vo nich nic nevíme. U našeho drobečka je to něco jinýho, toho vychovali Lidi z Tepla, hýčkali ho, dobře ho živili, dostalo se mu hodně lásky a důvěry a možná taky svý udělalo, že měl lepší výživu, která chybí vostatním, těm ze Zimy. A tak se jeho mozek probudil ze svýho pohodlnýho spánku... Stačilo, že se to všechno sešlo dohromady, a je tu zázrak.“

Yeuze sklopila hlavu, Paviova slova na ni silně zapůsobila.

„Možná máte pravdu.“

Prudká rána otřásla vagonem takovou silou, že se málem převrhla láhev vodky, Pavie ji naštěstí stačil včas zachytit.

„Jo, myslím že jo. Už to nějakou dobu tahám v hlavě, víte?“

16

Za čtyři roky se v Transevropské hodně věcí změnilo, Společnost se už nesnažila jako dřív skrývat svůj despotismus za vlídným jednáním vůči svým obyvatelům. Hlídky Vojenské Bezpečnosti byly neustále ve střehu, připravené při sebemenším náznaku revolty kdykoliv ostře zasáhnout. Úředníci železniční správy, podporovaní správní

radou, se chovali arogantně a nadřazeně. Byli si dobře vědomi svého výsadního postavení, sami byli dobře živení, zdržovali se pěkně v teple a zbytek lidstva považovali za méněcenné tvory.

Přestože byl Lien Rag vybaven pověřovacími listinami Společnosti Mikado, které ho prakticky stavěly na roveň s velvyslanci ostatních Společností, jen s velkými potížemi se prosazoval, sjednával schůzky a získával propustky. Například povolení k přístupu do Kross Station vydávala pouze správní rada Společnosti. Nikdo nechtěl pochopit, proč chce jet zrovna do města, kde se konal největší zvířecí trh v celé Transevropské. Prodávali se tam hlavně sobi, kteří se chovali v celém okolí v ohromných chovných stanicích. Úřady posuzovaly žádost Liena Raga velmi opatrně, jako kdyby se chystal skoupit všechno živé maso v celé zemi a poslat ho na druhý konec světa.

Telefonicky se spojil se svým obchodním partnerem Joy Norvikem, který se zabýval dovozem velrybího masa a oleje ve velkém, prodával je do konzerváren. Když se mu Lien Rag svěřil se svými problémy, Norvik zprvu nereagoval, jako by ho neslyšel a později jen neurčitě prohlásil, že se všechno jistě urovná.

„Zavolám Zásobovací Službu. Uvidíte, že pochopí, že vaše cesta je důležitá."

Jednoho večera se Leouan vrátila velmi rozrušená a vyprávěla Lienovi, co se právě dozvěděla:

„Siding Station, ten sběrný tábor pro Zrzavé, říkal jsi, že není jednoduché se tam dostat a že se vlastně ani přesně neví, kde se nachází. Je to tak?"

„Před čtyřmi lety to tak bylo."

„Od té doby se z něho stal největší trh se Zrzavými nejen v téhle Společnosti, ale nejspíš i na celém světě. Může se tam dostat kdokoliv a vybrat si své otroky na místě. Jedinou podmínkou je, že jich musí koupit nejméně šest a uvést, k jakému účelu je potřebuje. Slyšela jsem, že je tam až sto tisíc Zrzavých. Drží je ve výběžích pod širým nebem, jako divokou zvěř. Mají údajně dostávat dvanáct až patnáct set kalorií denně, to bych se ale divila, takovou denní dávku potravin tady nemají ani Lidé z Tepla. Přidávají jim do jídla afrodisiakum, aby se rychleji rozmnožovali. V podstatě je to chovná stanice se vším všudy, co k takové stanici patří. S rozsáhlou veterinární službu, která se stará o jejich zdraví. Jezdí tam nakupovat Zrzavé lidé z celého světa. Dokonce i mí přátelé ze Západní Zóny. Pravidelně každý měsíc nakoupí asi stovku Zrzavých obou pohlaví, odvezou je do Glass Station, kde jim pak pochopitelně dají volnost."

„Slyšela jsi něco o tom, že by do toho kšeftu byl zapojen i Harl Mern?"

„Měla jsem v rukou seznam zaměstnanců... Jeho jméno na něm není. Ale stejně bychom se tam měli jet podívat."

Lien Rag neskrýval svou nechuť, aby Leouan jela s ním.

„Pojedu sám," prohlásil.

„Bojíš se, jak budu reagovat? Už jsem si zvykla a dovedu ovládat své emoce. Denodenně je vidím nahoře nad námi, vychrtlé, vyčerpané stíny, jak se plouží na pokraji sil."

Prstem zamířila ke stropu kabiny a nesnažila se tlumit hlas.

„Přestaň," reagoval Lien. „Někdo tě uslyší. Od té doby, co bydlíme v tomhle hotelu, nemůžeme si být ničím jistí. Před každým jednáním musím vždycky vyplnit nějaký formulář a pokaždé musím udat svou přesnou adresu, mohli nám sem klidně nasadit odposlouchávací zařízení."

„Pojedu tam s tebou."

„Dobrá, požádám o propustku."

Dostat povolení ke vstupu do Siding Station bylo zřejmě snazší než do Kross Station, i když Lien odmítl podepsat závazek na koupi alespoň šesti dospělých Zrzavých.

„Potřebuju si jen doplnit dokumentaci," vysvětloval veliteli služby, který vydával povolení k jízdě, měl hodnost Výhybkáře první třídy. „Chci si jen prohlédnout tržiště. Moje mise je především průzkumná."

„Máte Zrzavé ve vaší Společnosti?"

„Zatím ne, ale není vyloučené, že je budeme potřebovat," zalhal Lien Rag.

„Mám dojem, že váš soused, Společnost Mořského Ledovce, přijímá Zrzavé na svém území a jedná s nimi jako s ostatními obyvateli. Je to tak?"

„Je to možné, ale já Zastupuju Společnost Mikado, žádnou jinou."

„Zastavte se tu dnes odpoledne."

Lien nakonec získal výjimečnou propustku i bez závazku ke koupi, ale dali mu najevo, že je to něco naprosto neobvyklého a podruhé se to nebude opakovat.

Ještě týž den se obrátil na Vojenskou Bezpečnost se žádostí o povolení k pronájmu lokocaru k soukromé cestě. Úředník, který se zabýval jeho žádostí, byl neuvěřitelně pedantský. Nemohl pochopit, k čemu pan Cadwell potřebuje vlastní vozidlo. Vysvětlil mu, že v žádném případě nemůže dostat prioritní skříňku a před každou cestou bude muset znovu žádat o zvláštní propustku, až na několik výjimek.

„Nemůžete dostat páru. A elektrický lokocar vám nebude k ničemu. Budete se muset řídit platným řádem a může se vám stát, že strávíte celé hodiny, někdy dokonce i několik dní na odstavných kolejích nebo vedlejších tratích. Přinutí vás k objížďkám, které budou čtyřikrát delší, než kdybyste jel přímo pravidelnou linkou. Na naší železnici mají přednost především nákladní vlaky a vojenské konvoje. Věřte mi, bude se vám lépe cestovat, když si vyberete nějaký pravidelný spoj. Naše osobní vlaky jsou velmi pohodlné a rozhodně rychlejší než lokocar."

Důstojník se na Liena přátelsky usmíval.

„Všichni diplomaté, kteří působí v naší Koncesi, to velmi rychle pochopili. Dokonce i velvyslanec Panamerické Společnosti cestuje linkovými vlaky. Vždycky si najme celý vagon pro sebe a svůj doprovod a velmi mu to vyhovuje. Navíc je to mnohem levnější. Mám zrušit vaši žádost?"

Lien Rag potřásl hlavou.

„Trvám na ní. Žádám o parní lokocar a hnědou prioritní skříňku."

„Nemáte právo ani na červenou," povzdychl si poručík vysíleně.

Lien Rag vstal, opřel se oběma rukama o poručíkův pracovní stůl a naklonil se těsně k jeho obličeji. V této Koncesi to bylo gesto tak nevídané, že poručík instinktivně sklouznul pravou rukou k boku, aby se přesvědčil, že má revolver na svém místě, jako kdyby očekával útok.

„Neměl byste mě od toho zrazovat, poručíku. Přijel jsem k vám, abych vám nabídl výhodný obchod. Stovky tisíc tun velrybího oleje a masa. Vím, že tu všichni chcípáte hlady a představte si, že já jsem se rozhodl, že pro vás něco udělám... jen tak z čisté sympatie, ze solidarity. Koupíme od vás výrobky, kterých máte nadbytek a které nejsou ani strategické ani energeticky důležité a pošleme vám za to jídlo. A vy byste chtěl svojí zatvrzelostí tak dobrý obchod překazit?“

„Prosím vás,“ mumlal poručík. „Nezlobte se, ale to, co po mně žádáte, je opravdu nemožné.“

„Dobrá, tak se tedy budu muset obrátit na někoho jiného. Vypadá to, že vyhledám jednu významnou akcionářku.“

Jakmile tu hloupou větu vypustil ze zoufalství z úst, okamžitě toho litoval. V jeho materiálech přece nebylo nic o tom, že by se znal s místními vlivnými lidmi. Pochopitelně myslel Flou Sadonovou, ale určitě by nebyl rád, kdyby ho poznala. Na chvíli se rozhostilo napjaté ticho, Lien se opět posadil.

„Uvidím, co pro vás můžu udělat, ale určitě to nějakou chvíli potrvá,“ prohlásil poručík s povzdechem.

Když vycházel z kanceláře, přečetl si na dveřích jméno, které při představování nezaregistroval: Poručík Ochotskla.

Nejprve odjeli rychlíkem do River Station, hlavního města 17. provincie, kde Lien Rag nějakou dobu žil. Když vystupovali na perón, aby přestoupili na další vlak, který je měl dovézt přímo do Siding Station, byl velmi nervózní.

Cestující si zvědavé prohlíželi mladou ženu, která provázela svého manžela na trh v Siding Station. V kupé seděli dva cizí nákupčí, jeden Afrikánec bílé pleti a jeden Australasijec z malé rodinné Společnosti, jakých bylo ve Federaci mnoho. Když se dověděl, že »John Cadwell« pracuje pro Mikada, dal se s ním do řeči a netajil se svým úmyslem pracovat pro tlusťocha.

„Starám se o Zrzavce u Ludwigů v Australasijské a už toho mám plný zuby. Právě jsem jich koupil deset tisíc a musím je dovézt k nám. Není to žádná sranda. Páchnou, nesnášej některý jídlo... Chci si co nejdřív najít něco jinýho. Chtěl jsem jet do Kaempolisu, ale tam s nima zase zacházej jako s lidma, a na to bych se nemoh dívat. Jestli chcete, mohli bysme spolu povečeřet. Zdržíte se dlouho v Siding Station?“

„Ne, určitě ne,“ odpověděl Lien, který tušil, že v Leouan se všechno začíná vařit.

„Mikado neobchoduje se Zrzavými. Proč tam teda jedete?“

„Z profesionálního zájmu. Sbírám informace o všech možnostech obchodu, které nabízí Transevropská.“

Australasijec - jmenoval se Monty - na něho spiklenecky mrknul.

„Nic mi neříkejte, co všichni ti Zrzavci, který se potulujou na východ od vaší Koncese? S těma si můžete pořádně namastit kapsu. Víte, že se tady prodávaj osm set dolarů za kus? A to je ještě cena při odběru většího množství, jinak je to za tisíc.“

„Co s nimi Ludwig dělá?“

„Rozprodáme je dál, v menším množství, třeba až do Antarktický.“

Původně bylo Siding Station významné překladiště zboží, které však časem ztratilo svůj význam, dokud se tu nezačali soustřeďovat Zrzaví. Válka se Sibiřskou měla za následek, že vzrostla potřeba Zrzavých na všechny druhy práce. V té době také začali Lidé z Chladu utíkat z kopulí měst, z dolů a skládek odpadků a snažili se dostat do své nové země, do Západní Zóny. Na uprchlíky se začaly pořádat hony, násilím byli odváděni zpět na svá pracovní místa. Guvernér Sadon využil uvolněného nádraží a zřídil v něm soustřeďovací tábor pro Zrzavé. Později se lov stále více rozšiřoval a Zrzaví se začali prodávat i do ciziny. Tajemství, které kolem tábora zprvu panovalo, se nakonec vytratilo a přístup do města byl otevřen všem.

Na perónu si jich nikdo ani nevšiml, a Lien s Leouan se odebrali do restaurace, aby se zbavili Montyho. Cestou procházeli kolem krámků, kde se návštěvníkům nabízely k prodeji předměty, jež údajně vyrobili Zrzaví. Lienovi bylo zřejmé, že se jedná o podvod. Většina kmenů neznala žádné běžně užívané nástroje, a neměla ani žádnou uměleckou tradici, kromě popěvků, které představovaly kolektivní paměť kmene.

Po jídle se vydali do velkých průhledných tunelů, aby si prohlédli tábor. Neskutečný labyrint potrubí z plastiku vedl k jednotlivým výběhům se Zrzavými a umožňoval zákazníkům, aby si prohlédli vystavené „zboží“ zblízka. Zrzaví byli rozděleni podle původu, nejkrásnější „exempláře,“ pocházející ze vzdálených koutů Arktidy, byly soustředěny uprostřed parku.

Byla to pro ně tvrdá zkušenost, ale čekala je ještě další - dohadování o cenách mezi kupujícími a prodejci, kteří v podstatě všichni patřili ke správě Společnosti.

„Jsou to handlíři,“ procedila Leouan skrz zuby. „Připadám si tu jako na dobytčím trhu.“

Lien byl také pobouřen, nechybělo mnoho, aby se dopustil nějaké bláznivé nepředloženosti.

„Pojď, zajdeme na veterinární službu,“ řekl.

Všichni kupující se sem museli dostavit, aby si ověřili zdravotní stav Zrzavých, které se chystali koupit. Lien s hrůzou zjistil, že Zrzaví jsou už delší dobu očkováni proti vzteklině. Zřejmě se musela rozšířit nějaká panika, která odrazovala zájemce od koupě, proto musel být každý exemplář opatřen garancí, že je proti této nemoci chráněn.

„Ještě štěstí, že nemohou žít v teple, jinak by si je lidé kupovali jako domácí otroky, nadělali by z nich chůvy, děvečky pro všechno, kojné a co já vím...“

V přijímací kanceláři veterinární služby visela na stěně velká informační tabule s rozpisem služeb. Lien Rag si přečetl jméno ředitele celého útvaru - Juan Serda.

„Mám takový dojem, že Harl Mern se o něm v jednom dopise zmínil. Ano, to bude určitě on.“

„Půjdeš za ním?“ zašeptala Leouan. „Myslíš, že je to moudré? Proč by se měl nějaký Australasijec zajímat zrovna o tohohle etnologa?“

Bylo to velké riziko. Vždyť Lien ani nevěděl, jestli jeho přítel nezměnil názor. Co když starý vědec podlehl nátlaku a přešel na druhou stranu a teď ho udá, jakmile se mu ohlásí?

„Risknu to. Jsem vlastně svým způsobem diplomat, ne?“

„Nenechám tě jít samotného,“ prohlásila Leouan.

17

Čekali, až je přijme ředitel veterinární služby, když do čekárny vstoupil Australasijec Monty ze Společnosti Ludwig a okamžitě zamířil k nim.

„Jdete přímo za velkým šéfem? Co to má znamenat? Že by Mikado přece jen dělal to, co ostatní Společnosti, obchodoval se Zrzavci?“

Mluvil napůl útočně, napůl v žertu, ale měli z něho nepříjemný pocit. Jistě si uvědomil, že před ním utekli, protože se s ním nechtějí bavit.

„Právě jsem si zkontroloval svoje zbožíčko. Tisíc kusů najednou. Chápete jistě, že nemám naspěch. Zůstanu tu týden, než dám dohromady celých deset tisíc, který potřebuju. Už to na mě všelijak zkoušeli, chtěli mi podstrčit nemocný zvířata.“

Leouan se neudržela:

„Myslela jsem, že kupujete Lidi z Chladu.“

„Ale... Jo... že jsem řekl »zvířata«. To mě teda podržte! Vsadím se, že jste ze Společnosti Mořského Ledovce, tam se s nima zachází jako s lidma. Všimla jste si, madam, kde se právě nacházíme? Ve veterinárním středisku. No řekněte, kdyby to byli lidé, potřebovali by doktora, a ne veterináře, co?“

Naštěstí pro ně přišla sekretářka a zavedla je k Juanu Serdovi, obtloustlému muži středního věku, s tvářemi, jimiž se prodíralo čerstvé strnisko. Muselo mu dát dost práce, aby vypadal stále oholený.

„Vy mě překvapujete. Tady se dovídám, že jste nepřijeli nakupovat. Zastupujete nějakou australasijskou Společnost... Ano, tady to je... Mikado...“

„Přijeli jsme se jen informovat,“ prohlásil Lien Rag s úsměvem. „Sousední Společnost má na svém území silnou zrzavou populaci, není to sice náš problém, ale má to určitý dopad i na naši Společnost... Chtěli bychom se lépe seznámit s Lidmi z Chladu.“

„Ano,“ navázala Leouan, „nevíme o Zrzavých vůbec nic. Nevydali jste nějaké lékařské publikace, nemáte dokumentaci o jejich zvycích, způsobu života? Zajímá nás všechno, co se týká tohoto primitivního etnika.“ Veterinář se na ně díval s lehkým překvapením: „Napsal jsem několik veterinárních zpráv, ale ty nejsou určeny pro veřejnost... Mohl bych vám snad něco opatřit, ale já se zabývám jen jejich zdravotním stavem. Přicházejí sem často ve velmi špatném stavu a moji lidé se starají, aby je z toho dostali, očkují je, pečují o těhotné samice. Máme tu dokonale vybavené středisko vrhu, téměř jako v nejluxusnější porodnici, dětská úmrtnost je v našem táboře sotva osm promile, mnohem nižší než u žen z Tepla.“

„Vy se nezabýváte jejich chováním?“ „Nejsme etnologové, jestli mohu použít toho slova.“ „Nikdy jste neprováděli žádné výzkumy?“ „Dva roky tady pracoval jeden etnolog. Ale měl teorie tak málo vědecké, že jsme museli požádat Společnost, aby ho odvolala. Považoval Zrzavé za lidské bytosti a způsob, jakým s nimi jednal, vyvolával jen problémy. Někteří dozorci začali odmítat určité věci, a jiní zase naopak napadali starýho profesora... A Zrzavci ten rozpor vycítili a snažili se ho využít ve svůj prospěch. Museli jsme zakročit, podat jim vysoké dávky uklidňujících prostředků. Zažili jsme tu dokonce pokus o vzpouru, zvládli jsme ji jen pomocí hypodermických injekcí, které jsme jim museli aplikovat vzduchovými puškami.“

Lien Rag se musel držet, aby přímo nevyslovil otázku, která ho pálila na jazyku. Dál se vyptával veterináře na Zrzavé. Zeptal se ho dokonce, zda by byl ochoten přijet do Australasijské, aby tam promluvil o svých vlastních zkušenostech.

Juan Serda se na něho díval s překvapivým úsměvem:

„Ale já nedostanu povolení k odjezdu...“

„Bylo by to jen na několik měsíců, všechny náklady bychom pochopitelně hradili.“

„Rozumím... Ale vždyť říkáte, že u vás Zrzaví nejsou, nechápu, v čem je tedy problém, i když v sousední Koncesi jich mají naopak hodně. Čeho se bojíte, že vás napadnou?“

„Ano, máme trochu strach.“

„Tak je pochytejte a prodejte je Společnosti Ludwig, zrovna tady mají svého zástupce, kupuje deset tisíc kusů najednou. To mně připomíná, že se s vámi budu muset rozloučit, čeká mě právě ještě pan Monty.“

Vstali a chystali se k odchodu, ale na poslední chvíli se Lien Rag, jakoby náhodou ještě zeptal, kde by našel starého profesora Harla Merna.

„Toho starýho blázna?“ dal se do smíchu veterinář. „Je to trochu podivín, ale v podstatě je to moc milý člověk. Musel jsem ho bohužel propustit, ale našel jsem mu dobré místo u guvernéra provincie. Zabývá se zkoumáním historie. Víte, hrabat se v historii je teď u nás velmi v módě, ale uznávám, že to má i důležité důsledky pro naše hospodářství. Prostřednictvím historických dokladů se často najdou bývalá naleziště surovin, doly, ropná ložiska, prameny teplé vody... Až dosud jsme se o Předledovou dobu moc nestarali.“

„Takže ten starý etnolog je...“

„V River Station v paláci guvernéra Sadona. Myslím, že ho bez problémů najdete. Rozšířil knihovnu v paláci, je teď obrovská. Pátral na nejrůznějších místech po celém světě a našel několik bohatých zdrojů starých knih. Prý mu kolikrát přivezou plný vlak, třídí to pak celý tým odborníků.“

„To znamená, že knihovna není přímo v paláci," konstatoval Lien Rag s potěšením.

„Když guvernér odjíždí pryč z města, knihovna zůstává na místě, ale jinak stojí na stejné trati jako palác."

V restauraci na hlavním nástupišti, kam si zašli na pivo, zvažoval Lien nebezpečí, které by mu návštěvou Harla Merna hrozilo, i kdyby byl profesor stále věrný jejich společnému ideálu.

„Čeho se bojíš?"

„Mám strach z guvernérovy dcery. Určitě mě pozná, i když jsem si nechal narůst vousy, změnil barvu vlasů a přibral jsem. Je to prohnaná, nebezpečná ženská."

„Můžeš si s ním přece dát schůzku někde mimo."

„Nebuď naivní. Ten roztomilý veterinář si ještě dnes, než mu skončí služba, vzpomene znovu na náš rozhovor. Je loajální vůči své Společnosti, slouží jí věrně a oddaně. Určitě se bude ptát, proč se chci sejít s Harlem Mernem a pro všechny případy na nás upozorní Vojenskou Bezpečnost. Nepochybuju o tom, že starý pán má u nich pěkně tlustý fascikl. Nechají ho sledovat a až se u něho objevím, určitě zasáhnou. Pak už pro ně nebude problém zjistit, že jsem Lien Rag, glaciolog první třídy, obviněný z úchylkářství, dezerce a smilstva se Zrzavou samicí, a já budu nahranej."

„Tak za ním půjdu já."

„Riziko je stejné pro tebe jako pro mé."

„Můžu vždycky prohlásit, že jsem pověřena otázkou Zrzavých ve Společnosti Mikado. Montyho narážka před chvílí, když mě obvinil, že pocházím ze Společnosti Mořského Ledovce, to může jen potvrdit. Mezitím co já budu u toho starého vědce, ty můžeš vyřídit ostatní záležitosti v River Station. Proč bys nemohl požádat Joy Norvika, aby tam za tebou přijel?"

V River Station je však čekalo nepříjemné překvapení. K pobytu ve městě potřebovali zvláštní povolení. To, které měli pro Siding Station, nestačilo. Bylo jim řečeno, že se musí vrátit do hlavního města a předložit novou žádost. Místní Bezpečnost v tom nemohla nic dělat.

Znovu tedy nasedli do rychlíku a odjeli do hlavního města. Ve skrytu duše si Lien Rag oddechl, byl rád, že získal čas, aby si před návštěvou svého starého přítele z ilegality vše důkladně promyslel. Bojovnější Leouan však byla jiného názoru.

„Ztratíme drahocenný čas. Představ si, že budeme čekat třeba týden, a pak nám ta návštěva nepřinese žádný výsledek. Co budeš dělat potom?"

„Budu muset hledat jinou cestu."

„Nemáš žádné zprávy o Jdrienovi a sem ti určitě nedojdou. Budeš se trápit nejistotou. Zrzaví už jistě došli na bývalé západní pobřeží Panamerické Koncese. Co se bude dít dál? Kdo ví, jak bude reagovat Lady Diana. Jdriena to potáhne na západ, určitě dokáže, podle toho, co o něm víme, překonat vlny a bude se snažit navázat spojení se Zrzavými. A Lady Diana ho zajme znovu. Ta ženská není žádný hlupák a určitě rychle pochopí, že Jdrien má zvláštní mimosmyslové nadání."

Byli už druhý den v Grand Star Station, když jim portýr z hotelového vlaku přišel oznámit, že se mají dostavit do kanceláře Dopravní služby pro propustku do Kross Station. Ten den už však bylo pozdě.

Druhý den ráno si vyzvedli potřebné doklady a okamžitě nastoupili do prvního expresu, který je měl dopravit co nejrychleji do stanice s dobytčím trhem. Brzy však zjistili, že i na této trati jsou stejné zácpy jako při jejich nedávné cestě z Nového Říma. Rozsáhlá železniční síť - mluvilo se o několika stovkách tratí - byla neustále přetížena nákladními soupravami a vojenskými konvoji. Zanedlouho byl jejich vlak odveden na pomalejší trať s četnými zastávkami na každém kroku. Nepředpokládali takové zdržení a nevzali si s sebou žádné jídlo. Jídelní vůz byl zavřený, protože zásoby nedošly včas. Mezi všemi těmi cestujícími, kteří se bez přestání cpali jídlem, jež si vezli s sebou ve svých zavazadlech, teď umírali hlady.

V jedné malé stanici jim nějaký kluk prodal jakési mastné pirohy. Teprve dodatečně je napadlo, že jsou určitě plněné fosilním masem, jakmile si to uvědomili, nepozřeli už ani jednu.

Starší dáma, která seděla proti nim, se očividně bavila jejich rozpaky a pak jim nabídla, že jim za peníze půjčí deku, kterou vytáhla z tašky:

„Já jsem připravená na všechno. Tady každou chvíli vypínají topení. Vozím s sebou jednu deku navíc. Občas ji někomu pronajmu výměnou za něco jiného. Víte, moje finance jsou velmi omezené. Dostala jsem propustku za synem, ten si žije líp, aspoň doufám... Nakoupím u něho sušený vejce a maso. Živím se vlastně výměnným obchodem."

Ukázala jim plátěný pytlík se spoustou různobarevných lesklých oblých předmětů.

„To jsou mořské oblázky z bývalých pláží," řekl Lien, kterému se už podobné předměty dostaly do ruky, když prováděl sondy.

„Přesně tak. Můj muž dělal pod povrchem, na jedné bývalé pláži u jezera... Už si nevzpomínám, jak se jmenovalo, mám v těch starejch jménech guláš. Prodává se to celkem slušně jako dekorace, ale kdybych tak měla starý knížky, to by bylo něco! To je teď hrozná móda. Je jedno, o čem ta kniha je, nejlíp jdou na odbyt s hanbatejma fotkama. Lidi za to dávaj neuvěřitelný peníze."

V Kross Station na ně čekal Joy Norvik s vlastní elektrickou drezínou, vybavenou navíc červenou prioritní skříňkou.

„Mám štěstí," vysvětloval jim žoviálně.

Udělal s nimi malý okruh městem, aby jim ukázal obrovské dobytčí výběhy. Podobaly se těm, v nichž byli v Siding Station drženi Zrzaví. Momentálně však byly prázdné.

„Zaplní se v noci. A během dvou hodin se všechno prodá. Ceny reguluje správa Společnosti. Na obchodech se už tady nedá moc vydělat. Ale velrybí maso a olej od vás jde dobře, s tím nejsou problémy. Velmi bych uvítal, kdybyste mohli dodávat větší množství."

„To se dá zařídit," odpověděl Lien Rag.

„Mikado spolupracuje s tou novou Společností Mořského Ledovce, že?“

„Mohu vám zajistit množství, jaké budete potřebovat,“ neodpověděl Lien Rag přímo na otázku. „Zvýšit lov není problém. Můžeme se dohodnout na dobrých podmínkách.“

Vaše návštěva mě velice potěšila,“ řekl velkoobchodník, „udělám všechno, co bude v mých silách, abych vám zařídil, co si budete přát. Obchod se sobím masem je teď ztracený. Armáda spotřebuje veškerou produkci.“

Joy Norvik vlastnil nádherný obytný mobilní dům a početnou rodinu.

18

Už od dvou hodin v noci čekali, až se rozední. Yeuze nakonec přece jen na chvíli usnula, ale ze spánku ji vytrhl nepříjemný sen o Jdrienovi. Pavie stál u okénka a díval se ven. Kuchařka jim přinesla kávu, opravdovou i kávu z ječmene, a bohatou snídani, ale ani jeden z nich neměl hlad. Každý nový den Doby ledové začínal deprimujícím ránem. Světlo jen pozvolna pronikalo noční tmou a trvalo dlouho, než se daly spolehlivě rozlišit tvary od šedé plochy mořského ledovce.

„Myslím, že už ho vidím,“ ozvala se Yeuze.

„Ne, to není on,“ řekl Pavie. „Musí být mnohem dál. To je jen ledová koule, kterou sem zavál vítr.“

Vítr teď foukal o něco slaběji. A chabé paprsky světla začaly zvolna prosvětloval noc. Yeuze si vzpomněla, jakou hrůzu prožívala nedávno při pohledu na krvavě rudý obzor na západě, když se Obnovitelé Slunce pokoušeli oživit pohaslé nebeské těleso.

„Ale teď už ho vidím. Pořád sedí na stejném místě.“

„Rada starších se protáhla.“

„Jak tam může tak dlouho vydržet? Vždyť nejedl šestatřicet hodin a má na sobě jen kožich.“

Pavie, i když mu oči už dobře nesloužily, rozeznal chlapce, dva starce vedle něho a mladého Zrzavce, který seděl po jejich levici. Vypadalo to, že sezení se chýlí ke konci. Přesně jak předpokládal, Jdrien se zvedl a šel se poklonit k mrtvole své matky. Pavie s napětím očekával, zda ji chlapec obejme.

„To u nás se naučil líbat.“ řekla Yeuze. „Zrzaví to nedělají.“

„Vo tom nic nevím,“ prohlásil stařík, „nikdy jsem je vlastně neviděl zblízka.“

„Podívejte, už se vrací. Konečně.“

Pavie se ji snažil zadržet:

„Jen žádný drama. To, co udělal, je podle něho úplně normální. A co si vo tom myslí ostatní, to ho nezajímá.“

Rozhořčeně se na něho podívala, ale pak sklopila hlavu.

„Dobrá. Myslím, že se bude chtít vykoupat. Půjdu mu napustit vanu.“

„O.K. Budeme dělat, jako by se nic nestalo. Co mně se týká, já si teď půjdu dát snídani.“

Pavie seděl u stolu a jedl, když Jdrien vstoupil do jídelny a posadil se vedle něho.

„Nazdar, synku, už ses vrátil?“

„Dej mi napít.“

„Mlíko?“

Podal mu hrneček.

„Yeuze tu není?“

„Připravuje ti vanu jako každý ráno.“

Chlapec vypil své mléko, vzal si krajíček chleba a kousek nasoleného masa:

„Půjdu se vykoupat.“

Yeuze se na Jdriena usmívala, ale dalo jí to dost úsilí. Sledovala ho, jak se svléká a zkouší vodu.

„Je to moc horký...“

„Myslela jsem...“

Uprostřed věty se zarazila a připustila do vany studenou vodu. Jdrien se do ní ponořil s blaženým výrazem ve tváři a s chutí se pustil do krajíce chleba s masem.

„Máš hlad? Mám ti ještě něco přinést?“

„Ano, přines mi máslo, marmeládu, med a taky čokoládu.“

Odešla pro to všechno do kuchyně. Zdržovalo se tu téměř celé osazenstvo vlaku, všichni měli oči plné únavy i zvědavosti. Yeuze si pomyslela, že se také moc nevyspali, takové množství Zrzavých jim určitě nedalo spát. Možná se také trochu báli o Jdriena, i když o tom už nebyla tak přesvědčená.

„Byla krásná,“ prohlásil Jdrien, když se vrátila.

Položila podnos s jídlem vedle vany a namazala mu první krajíc.

„A je pořád.“

„To jsem moc ráda,“ řekla Yeuze.

„Teď chápu, že ji můj otec miloval. Viděla jsi ty dva staříky, víš, kdo to je?“

„Jeden byl Ram, viď... Ale toho druhého neznám.“

„Ten jednoruký, to byl Jdrui. Patřil ke stejnému kmeni jako moje matka, to on ji uložil do ledu, když zemřela.“

„Copak měl na to čas?“ podivila se Yeuze. „Myslela jsem, že byli tenkrát obklíčeni lovci. Tvoje matka se chtěla bránit, a proto ji jeden z těch zloduchů zastřelil. Copak ho pak nechali, aby ji pohřbil?“

„Ano. Byl tam taky Ramu, Ramův syn, ten, co se vydal do Transevropské hledat mou matku a pak ji dovlekl na vlčích a tuleních kůžích až sem.“

„Musel projít tři čtvrtiny světa,“ zamumlala Yeuze, velmi to na ni zapůsobilo.

„Oni chodí všichni moc rychle. Žádný Člověk z Tepla by jim nestačil.“

Na chvíli se odmlčel, s chutí se zakousl do dalšího krajíce a připustil si do vany trochu teplé vody. S úsměvem požádal Yeuze o další krajíc s medem.

„Nezapomeň na máslo. Pavie teď taky snídá, řekni mu, ať si to přijde sníst ke mně.“

Starý horník se posadil na kraj vany, jednou rukou se ráchal ve vlažné vodě.

„Půjdeme se společně podívat na matku,“ řekl Jdrien. „Vítr se za chvíli úplně utiší, dostanete se tam bez potíží.“

„Jak můžeš vědět, že se vítr utiší?“

„Prostě to vím,“ prohlásil Jdrien stručně.

Yeuze ho pečlivě utřela, promazala mu srst olejem a dlouze ho pak kartáčovala. Pavie odešel do chléva postarat se o svá zvířata, podojil kozu i krávu a nasypal zrní slepicím. Rád sbíral čerstvá vejce, někdy neodolal a jedno si zhltnul hned na místě. Občas se podíval okénkem ven. Zrzavci byli stále na místě, ale už se nedrželi ve spořádaném půlkruhu, různě seděli, leželi nebo přecházeli sem tam. Stále však respektovali odstup od mrtvoly mladé ženy.

Došli s Jdrienem až k tělu jeho matky. Její neporušená krása je uchvátila. Měla hladkou, vyholenou tvář, jak to vyžadovaly pohřební zvyklosti Zrzavých, její pleť měla bronzovou barvu.

„Tak,“ řekl Jdrien, „a teď se zase s nima vydá na cestu.“

„Na cestu? Kam?“ zeptala se Yeuze.

„Poradil jsem jim, aby se všichni vrátili tam, kde byli před tím, než se vydali sem. Ram a jeho syn se vrátí na Skládku. Já taky,“ dodal.

Dvě hodiny nato zmizela mrtvá spolu s deseti tisíci Zrzavými směrem na západ.

19

Jakmile se vrátili z Kross Station, šel Lien Rag požádat o propustku do River Station a dostal ji téměř na počkání. Vyvodil si z toho pro sebe závěr, že oficiální kruhy se snaží skrýt nedostatek potravy tím, že odvádí cizince z měst, jako je Kross Station. Viděli tam sice dobytčí výběhy plné sobů, ale všechno to byly jen mladé kusy, které měly sotva poloviční váhu dospělých zvířat. Joy Norvik mu prozradil, že se k prodeji nabízejí zvířata čím dál tím mladší a navíc špatně krmená. Na místě spolu projednali dodávku sta tisíc tun velrybího masa a stejného množství oleje za ceny, které byly pro Transevropskou výhodné. Protihodnotou měla Společnosti Mikado dodat různá technická zařízení. Teď už vše záleželo jen na rozhodnutí správní rady.

„Můžeme odjet do River Station,“ oznámil vesele Leouan a zamával jí propustkami před očima.

„A co lokocar, víš něco nového?“ zeptala se, už předem znechucená při představě nepohodlného cestování místní dopravou.

Tentokrát si s sebou vzali na cestu dostatek potravin a přikrývky, nebylo to však nutné, rychlík jel přesně načas.

„Pokusím se zajít za Harlem Mernem,“ řekla Leouan, „nebo si s ním alespoň dojednat schůzku.“

„To už se rovnou můžeme ubytovat v hlavním stanu Společnosti,“ řekl Lien. „Možná, že tam bychom byli méně podezřelí, jestli nás budou sledovat.“

„Snaž se, prosím tě, zbavit té své utkvělé představy,“ poznamenala Leouan důrazně. „Máš přece oficiální pověření k obchodní misi, přijel jsi z druhého konce světa, abys jim tu nabídl velrybí maso za výhodnou cenu. Uvidíš, že budou moc rádi, že udělali dobrý obchod a nebudou ti dělat potíže.“

Nečekala tak okázalou budovu, když se ptala po knihovně. Skládala se z několika desítek patrových vagonů a zabírala nejméně dvacet odstavných kolejí, ne-li víc se všemi zadními trakty a přístavbami.

„Vy chcete navštívit hlavního knihovníka?“ podivila se hosteska v recepci. „Harla Merna? Ale to je nemožné... Má domluvené schůzky na několik týdnů dopředu... Musíte vyplnit žádost, a my ji postoupíme normální úřední cestou.“

„Ne, nemůžu tak dlouho čekat,“ prohlásila Leouan rozhodně. „Přijíždím za ním z velké dálky a nemám moc času.“

Předložila svůj pas, ale dívka jen s obtížemi rozluštila původ dokladu. Bylo evidentní, že o Společnosti Mikado v životě neslyšela. Leouan ji poučila, že je to jedna z četných Společností tvořících Australasijskou Federaci a doporučila ji, aby si to ověřila.

„Přijeli jsme k vám s nabídkou na dodávky velrybího masa, abyste tu nechcípali hlady. Domnívám se, že byste mi mohli z vděčnosti prokázat alespoň malou laskavost a vyhovět mé žádosti. Zítra obědváme s několika členy správní rady, určitě se nás budou ptát, jak hodnotíme svůj pobyt ve vaší Koncesi. Ráda bych jim odpověděla, že jsme po všech stránkách spokojeni.“

Dívka pochopila a na chvíli zmizela. Vrátila se až po půl hodině s jakýmsi mladým mužem, který se na první pohled tvářil velmi důležitě.

„Jmenuji se Wang a jsem asistent Harla Merna. Profesor je momentálně velmi zaneprázdněn a...“

„Asi jsem se špatně vyjádřila,“ přerušila ho Leouan. „Přijdu znovu zítra, mezitím vám budou volat z G.S.S. Je mi líto, že mě nechcete pochopit. Právě jsme podepsali smlouvu na dodávku sta tisíc tun velrybího masa. To je sto milionů kilogramů masa, vaše správní rada bude mít čím nasytit obyvatelstvo nejméně na dva týdny. Myslíte si, že je to málo? To snad už stojí za hodinku či dvě z vzácného času pana Merna, nebo ne?“

„Kdybyste mi ještě prozradila...,“ pokusil se asistent zjistit, kdo je ta opovážlivá osoba.

„Řeknu to profesorovi.“

Konečně se jí podařilo proniknout do kanceláře, která zaujímala celý jeden vagon, ale množství knih na regálech zmenšovalo prostor natolik, že místnost působila dojmem úzké chodbičky, na jejímž konci stál pracovní stůl starého profesora. Sledoval ji, jak se k němu blíží, a zachmuřil své bílé obočí. Leouan pochopila, že poznal z její chůze, z jejího zjevu, že je původem Zrzavá. Studoval její soukmenovce tak dlouho, že už měl na to čich.

„Chápu vaši naléhavost," zamumlal. „Zlobil jsem se. že mě někdo takhle ruší, ale teď už chápu. Co ode mě chcete?"

„Vzpomínáte si na Liena Raga?"

Harl Mern ztuhnul, jen očima neklidně těkal na všechny strany, zvedl je i ke stropu.

„Matně si vzpomínám... Vy ho hledáte?"

Leouan neodpověděla.

„Mohli bychom se trochu projít... Rád si protáhnu nohy a teď zrovna je město vytápěno lépe než obvykle. Měli jsme tu několik měsíců kolem nuly ve dne v noci. Pojďte, uděláme si spolu malou procházku."

Venku ho Leouan uchopila za ruku a starý profesor se nebránil.

„Víte dobře, že Lien Rag je důležitým člověkem v Panamerické. Mě jen tak nedoběhnete, víte. Už teď vím, že vaše matka byla Zrzavá. Tak co kdybyste mi raději rovnou řekla, proč jste za mnou přišla?"

„Kdyby se Lien Rag jednoho dne vrátil a chtěl by se s vámi setkat, moc by tím riskoval?"

„S panamerickým pasem? Vůbec ne. Transevropská tu velkou Společnost potřebuje kvůli tý svý prokletý válce."

„Jenže Lien nemá panamerický pas, momentálně je v opozici vůči Panamerické."

Harl Mern zařehtal jako kůň. Ta zpráva ho přímo nadchla.

„Lien je něco jako můj duchovní syn. Dokáže některé věci snášet jen určitou dobu, dříve nebo později se proti nim vzbouří. Já už jsem moc starý a oni dobře věděli, že když mi dají tuhle knihovnu, že se jí budu věnovat naplno a nezbyde mi čas na nic jiného. Pomohl jsem na svět úžasným objevům. Z ekonomického hlediska pochopitelně, to jediné je ostatně zajímá. Ale má to i svou výhodu, dostanu se k historickým dokumentům, a něčím takovým se po tri století nikdo systematicky nezabýval. Roztřídil jsem všechny prameny, zřídil jsem několik desítek různých oborů, všechna díla jsou teď registrována v několika rejstřících, podle oborů, ale i analogicky... Ale s tím vás nebudu unavovat."

„Myslíte tedy, že by vás mohl navštívit?"

„Je tady ve městě, viďte? Měl strach přijít sám, nebyl si jistý, jestli jsem náhodou nepřevlékl kabát... Starý výraz, který jsem nedávno našel v jednom politickém deníku z roku 1983, jmenoval se Le Monde a byl vydáván ve francouzštině... To je jazyk, kterým se už dnes skoro nemluví, potlačila ho jako všechny ostatní panameričtina... Můžete mu vyřídit, že Harl Mern se nezměnil, že je stále stejný, ale ať je přesto opatrný... Připravím schůzku na zítřek... Můžete přijít zítra kolem desáté ráno do Baru U hodin, v centru města? Někdo vás tam vyzvedne a doveze na klidné místo."

20

Od včerejška stál osobní vlak Lady Diany v San Diego Station a celá provincie se třásla strachy. Všichni se dohadovali, jaký je asi důvod této nečekané návštěvy. Lady Diana nevycházela ze svého velitelského sálu a udržovala neustálé spojení s hlídkovým vozem Kim, kterému velel poručík Miller. Díky speciálnímu technickému zařízení, které snímalo obraz vnějšího okolí, sledoval poručík od včerejšího dne velké shromáždění Zrzavých na ledovci, v blízkosti Sítě Obratníku Raka. Hlídkový vůz byl skryt za obrovskými ledovými závějemi na jedné ze slepých kolejí. Měl vypnuté motory a běžel jen na rezervní baterie, které nedělaly žádný hluk. Zrzaví měli velmi jemný sluch a mohli zaslechnout zvuky pro Lidi z Tepla sotva slyšitelné.

„Baterie docházejí," upozorňoval mladý důstojník, „i když běží na minimum. Teplota ve voze je na nule, museli jsme už obléct izotermické kombinézy."

„Co dělají Zrzavci?"

Díky zařízení na infračervené paprsky mohli po celou noc přenášet obraz z podivného setkání dítěte se třemi členy kmene. Těch osm až deset tisíc Zrzavých v pozadí nespalo, jak se zdálo, ale monotónně odříkávali své žalmy. Odposlechové snímače z hlídkového vozu zaznamenaly dokonce zvuky, které Jdrien a jeho společníci, sedící nedaleko, ani nemuseli zaslechnout.

„Je to neuvěřitelné," pomyslela si Lady Diana. „Ten kluk je venku v takovém nesnesitelném mrazu. Když si uvědomím, že jsem ho měla ve svých rukou a nevěděla jsem nic o jeho schopnostech. Sedí tam už půl dne... A ta mrtvola té ženy..."

Velitel hlídkového vozu jí oznámil, že už nemůžou déle zůstat na místě.

„Ten kluk to vydrží."

„Už onemocněli dva muži. Nemám dost lidí na takovou práci. Ta ledová hora, která nás ze všech stran obklopuje, nás ještě víc ochlazuje a do rána je ještě daleko."

„Co ten osobní vlak?"

„Nic zvláštního. Motory běží. Vidím, jak z něho uniká pára, která se okamžitě mění v ledovou tříšť. Ale nikdo nevychází. Myslím, že v noci se dva lidi snažili jít ven, alespoň podle záznamu našeho spektrografu. Ale foukalo to tu dvě stě za hodinu. A k tomu tu ještě lítaly bludné ledové koule, pár jsme jich taky dostali na palubu."

„Aspoň vás není vidět."

„Zrzavce to taky muselo párkrát zasáhnout... Nechápu, jak tam mohli vydržet celou noc. Pozor, myslím, že se něco děje."

Lady Diana si nechala přinést snídani a při jídle sledovala v přímém přenosu, jak se pomalu s návratem světla začínají objevovat detaily z té podivné schůzky tří dospělých Zrzavých a jednoho dítěte, kterého považují za boha.

Ti lidé přešli největší z ledovců, aby se setkali se svým malým mesiášem. Tři měsíce neustálého pochodu, sto kilometrů denně. Cestou potkali Slunce, které je spalovalo, museli přejít mořský ledovec, který se před nimi začal rozpouštět, rozpadat se na kusy. Ztratili polovinu svých soukmenovců, umírali hlady, ale přes všechny útrapy vydrželi až do konce. Ani dnešní bouře je nepřinutila opustit spořádaný půlkruh.

Velmi to na ni zapůsobilo, nemohla oči spustit z obrazovky, která jí nabízela ten obdivuhodný obraz. Srovnávala ho s jiným obrazem, druhá obrazovka snímala dění v hlídkovém voze, kde se promrzlí muži snažili zahřát šálkem kávy nebo čaje.

Chlapec právě vstal a Miller neměl ani sílu jí tu skutečnost oznámit. Přestože to nejspíš znamenalo konec jejich utrpení. Malý se vrátil do Yeuzina vlaku a čekání pokračovalo.

„Stále ještě nemůžeme odjet?“

„Ne, ještě počkejte.“

„Teď bychom se mohli nenápadně vytratit, než si nás ten dav všimne.“

„Ještě trochu trpělivosti, proboha! Přece tam takhle nezůstanou celý dny.“

„Ale co když na nás přijdou? Nebo co když se ten vlak vydá směrem k pevnině?“

„Uvidíme.“

Jdrien vyšel znovu ven s dvěma postavami v izotermických kombinézách. Určitě to byla Yeuze a ten starý horník. Šli se poklonit k ostatkům té ženy.

„Millere, nastartujte motory, ale opatrně.“

„S radostí, Lady Diano.“

Jakmile se Jdrien se svými průvodci vrátil do vlaku, dali se Zrzaví do pohybu. Přistoupili k mrtvé, dva muži uchopili tulení kůži a začali ji vléct za sebou.

„Ale vždyť jdou na západ!“ vzkřikl Miller.

Trvalo ještě nejméně hodinu, než zprvu chaotický pohyb dostal nějaký řád. Lady Diana si oddychla, když se ujistila, že deset tisíc Zrzavých se vydalo zpátky po mořském ledovci.

„Millere? Doufám, že je vám jasné, co teď budete dělat?“

21

Nikdy nic takového neviděli. Nákladní vlak s pětaosmdesáti vagony po okraj naplněnými knihami, naházenými na sebe bez ladu a skladu. V místech, kde kdysi leželo město Paříž, byl objeven doposud největší zdroj knih na světě. Obrovského skladiště zpočátku využívalo několik dobrodruhů k těžbě papíru na recyklaci, v posledních letech ho prodávali i obchodníkům se starožitnostmi. Správní rada od nich vykoupila licenci, vybudovala v ledu tunel s kolejemi, aby se k pokladům minulosti mohly dostat vlaky. Našly se tu možná miliardy, ale zcela určitě stovky milionů knih.

Harl Mern momentálně sídlil v jednom z těch vagonů mezi hromadami knih a cítil se v něm jako v ráji. Vědec Liena Raga objal a dojetím se tiše rozvzlykal. Mladík, který je sem dovezl z Baru U hodin, se diskrétně vzdálil.

„Celé roky čekám na tuhle chvíli... Když mi říkali, že jste se stal pravou rukou Lady Diany, měl jsem na vás vztek. Ale teď jsem se dověděl o vaší nové revoltě, o vaší nové ilegalitě. To je moc dobrá zpráva.“

„Jsme tady v bezpečí?“

„Buďte klidný, knihy dneska lidem nahánějí strach. Rozkřiklo se, že jsou v nich mikrobi z dávné doby. Některé jsou v dost ubohém stavu, museli jsme je rozmrazit, abychom je mohli naložit lopatama. V některých vagonech spíš připomínají papírovou kaši, než knihy, které by si chtěl někdo přečíst. Víte, o čem jsou všechny tyhle knihy? Romány science-fiction... Později vám vysvětlím, co to je. Sedněte si. Vyprávějte mi, co jste dělal celou tu dobu, co jsme se neviděli. Pak mi řeknete, proč jste za mnou přijel. Stejně je to dost riskantní, když nemáte panamerický pas.“

Etnolog pozorně sledoval Lienovo vyprávění. Hovořil hlavně o Jdrienovi, o Yeuze, o Leouan, ale nakonec se vrátil k podivnému dobrodružství, které postihlo jeho syna, když ho Zrzaví prohlásili za svého boha.

„Neznám takové proroctví,“ řekl Harl Mern. „Když jsem byl ještě v Siding Station - v té odporné stanici se Zrzavými, vzpomínáte si? - měl jsem příležitost prozkoumat téměř všechna známá etnika. Zaznamenal jsem popěvky o dvou nebo čtyřech tónech a mohu vám říct, že v těch žalmech, které jsou v podstatě kolektivní pamětí jejich lidu, není ani zmínka o něčem podobném. Ale pochopitelně na světě může být ještě mnoho dalších kmenů Zrzavých, které neznám.“

Usmál se na Leouan:

„Předpokládám, že ani vy jste něco podobného nikdy neslyšela.“

„A to mě právě znepokojuje,“ odpověděl Lien za ní. „Mám podezření, že se jedná o nějakou krutou machinaci.“

„Zrzaví si vymýšlejí různé příběhy, ale nemyslím, že by byli schopni vytvořit si podobnou legendu. Ne že by byli hloupí, ale neodpovídá to jejich intelektu, promiňte mi to slovo. Myslím tím způsob jejich myšlení.“

„Pak tady musí být někdo, kdo věděl o mém soužití s Jdrou a kdo si tohle všechno ďábelsky vymyslel... Víte, já už nevěřím, že Zrzavé stvořil uměle ten bláznivý vědec Vily Fuk.“

Etnolog sklopil hlavu.

„Já už dnes také vím, že to byl nesmysl... Šikmá Trať a všechny ty další knihy, to byly samé podvrhy...“

„Došel jsem k názoru, že Neokatolíci mě celou dobu obratně vodili za nos.“

„Já jsem jim také naletěl,“ řekl Harl Mern, vyndal si »červenou špičku« a zapálil si, i když kouřit v tomto prostředí bylo poněkud nebezpečné.

Stále ještě se nevzdal svých euforizujících doutníčků.

„Ale jaký by na tom měli zájem?“

„V první řadě,“ pokračoval vědec, „snaha zatajit skutečný původ Zrzavých, alespoň v našem případě.“

„Budiž. Ale proč si k tomu vymysleli zrovna mesiáše? Vždyť ten vlastně konkuruje jejich bohu? To se mi nechce věřit.“

„Zrzaví jejich boha nikdy neakceptovali, přestože se misionáři dlouho pokoušeli přivést je na křesťanství.“

Harl Mern mimoděk zvedl jednu knihu a zadíval se s tajemným úsměvem na kresbu na obálce, která představovala

podivný stroj kuželovitého tvaru.

„Chtěl bych se dostat do knihovny Nového Říma."

„Proboha, jen to ne!" vykřikl etnolog. „Je to bláznivá touha, která dráždí lidi už dva tisíce let. Představují si, že tam najdou veškerá tajemství lidského rodu. Všechno, co mělo zůstat před světem skryto, zločiny, genocidy... nebezpečné vynálezy... Víte například, že parní stroj znali již ve starém Egyptě, plány údajně padly za oběť požáru alexandrijské knihovny v roce 340? Mluvím o druhém požáru, k prvnímu došlo v době Julia Caesara. Stejně do Vatikánu se lze dostat jen jedním způsobem: musel byste se nechat zvolit papežem."

„Vím, že je to jen absurdní sen, ale jsem si jist, že bych tam našel pravdu o původu Zrzavých. Před rokem 2050 nebyl na Zemi ani jeden... Alespoň o tom nejsou žádné zprávy... A dvě stě let nato jich bylo tolik! I kdybychom připustili, že je stvořil Vily Fuk před nějakými sto lety, nemohlo by jich být v současnosti několik milionů, i když bychom počítali osm generací za jedno století."

„Uvažoval jsem stejně jako vy."

Lien Rag se mechanicky probíral knihami, dokud se celá hromada nesesunula na stranu. Aniž si to uvědomoval, začal je znovu skládat na sebe.

„Nemohlo jít třeba o spontánní adaptaci některých jedinců na chlad v době Velké Paniky?"

„Z vědeckého hlediska je to málo věrohodné a navíc v tom není nic, co by bylo potřeba skrývat."

„A co když si Církev vždycky držela tyhle Zrzavé někde stranou pro všechny případy?"

„Kde, ve vatikánských sklepích?" vyprskl smíchy Harl Mern.

Liena Raga se to nejprve dotklo, ale pak se dal také do smíchu.

„Máte pravdu. Asi je to absurdní. Musíte si myslet, že jsem úplně posedlý, ale pochopte mě, v sázce je Jdrienova budoucnost. Nechci, aby ho někdo uctíval jako boha. To proroctví je celé smyšlené a já to dokážu. Jen tak můžu zabránit, že se Jdrien za několik let ze slávy a moci nezblázní."

„Já vás naprosto chápu. Sám dobře víte, že jsem Zrzavým věnoval polovinu života a stálo mě to mnoho dalších let pronásledování."

„A teď už vás nezajímají?" zeptala se Leouan.

„Ale ano, ale mimo ně se zajímám ještě o další věci. Ale na Zrzavé nezapomínám. Chtěl jsem vám ukázat, na co jsem přišel, když jsem se prohrabával kupami všelijakých písemností. Alespoň těmi, které mi cenzura nechá. Nemálo knih a časopisů skončí v ohni. Odhalil jsem něco naprosto senzačního."

22

Soukromý vlak se zvolna blížil k panamerickému pevninskému ledovci. Jdrien seděl v řídicí kabině vedle Dsanga, Yeuze se na chvíli vzdálila, ale měla se každou chvíli vrátit. Nikdo to nevyslovil nahlas, ale všichni tušili, že jim Lady Diana na zpáteční cestě nachystá nepříjemné překvapení. Celá posádka věděla, že vlak se vrací do Kaempolisu přes východ. To znamenalo, že je čeká cesta napříč třemi čtvrtinami zeměkoule. Nejdřív ze všeho se musí dostat přes území Panamerické, pak po Atlantickém ledovci, kde si na ně můžou počkat kolosální jednotky pověstné VI. flotily. Po ní bude následovat Afrikania, další mořské ledovce a nakonec železniční sítě malých australasijských Společností, které ovládal klan despotických železničních úředníků, o nichž bylo známo, že od cestujících často vyžadují vysoké úplatky. Ale Australasijská byla zatím v nedohlednu. Kdo ví, co je všechno potká, než se tam dostanou!

Yeuze se vrátila s termoskou kávy, podala šálek strojvůdci, který jí poděkoval kývnutím hlavy.

„Síť Obratníku Raka nemá příliš dokonalou regulaci, proto tu také není moc velký provoz. Za celý den jsme nepotkali víc než deset vlaků, a většinou to byly jen krátké lehčí soupravy. Sem tam nějaká výhybka, několik křižovatek, občas točna. Větší problémy nás čekají, až se budeme blížit k Pevnému Ledu. Doufám, že všechno půjde dobře," dodal s neklidným pohledem na Jdriena, který seděl nehnutě před dekodérem.

„Odpočinul sis dobře, drahoušku? Myslíš, že to půjde?"

Jdrien rozptýlil její obavy jedinou laskavou myšlenkou. Sám tomu věřil. Byl šťastný, že se vrací do Kaempolisu, že znovu uvidí Kida a hlavně svého otce Liena Raga. Konečně se zbavil veškeré odpovědnosti vůči Zrzavým. Od chvíle, kdy se s ním Yeuze znovu shledala ve společnosti starého Pavia, ho ještě neviděla tak šťastného. Připadalo jí, že se znovu stal dítětem, něžným, téměř bezstarostným dítětem. Čekala ho už jen poslední zkouška jeho schopností, zbývalo mu jen odblokovat všechna elektronická zařízení na trati a trochu si pohrát s pamětí počítačů. Pouhá maličkost!

„Dochází nám palivo," oznámil Dsang, „musíme někde doplnit tekuté uhlí. Než se dostaneme přes Panamerickou, budeme muset tankovat nejmíň dvakrát, a pro cestu přes ledovec budeme potřebovat třikrát tolik. Chlapec nám může uvolnit trať, zajistit absolutní přednost, ale až budeme muset zastavit, abychom doplnili zásoby, bude náš vlak velmi zranitelný, a vy to dobře víte. Doufám, že nepomýšlíte na to, že přepadneme nějaký sklad a ukradneme palivo. Jak si to představujete?"

„Nepřemýšlela jsem o tom," přiznala Yeuze. „Myslela jsem, že se s Lady Dianou dohodnu."

Tlustá žena měla vůči Kidovi, který zarazil vražednou činnost Obnovitelů Slunce, značný dluh. Když ta banda nezodpovědných vědců začala útočit na vrstvu lunárního prachu zakrývající Slunce, byla Lady Diana ochotna přistoupit na cokoliv. Jakmile se dozvěděla od svých vlastních vědců, že Obnovitelé operují v jakési odlehlé oblasti na území Společnosti Mořského Ledovce, okamžitě kontaktovala Kida. Podařilo se jí navázat rádiové spojení, i přes všechny technické obtíže, které tato operace v dnešní době představovala. Když začal ledový příkrov Atlantického oceánu tát a lámat se, uvízl jeden ze zpravodajských vozů VI. flotily na kře uprostřed oceánu a do poslední chvíle sloužil jako retranslační mezistanice. Nakonec zmizel v moři, ale posádka se zachránila.

„Je nevděčná," řekl Jdrien, který sledoval myšlenky mladé ženy.

Yeuze se otřásla při pomyšlení, že Jdrienova mysl dosáhne až k Lady Dianě někde na druhé straně oceánu.

„Ne, není tak daleko," řekl Jdrien, „sedí v San Diegu, číhá tam na nás jako ošklivé zvíře. Jako vlk."

Zdálo se, že má strach, ale spíš ho vyděsila představa krvelačné šelmy.

„Bude se nás snažit zastavit. Vysílá kolem sebe zlověstné vlny, cítím to."

„Máme před sebou ještě den a noc jízdy, než se dostaneme na bývalé pobřeží," řekl strojvůdce. „Je to asi dva tisíce kilometrů. Snížím ještě víc rychlost, ušetříme tím palivo. Musíme ale někde sehnat aspoň velrybí olej. Médium můžeme změnit bez problémů, stačí jen vyměnit trysky v hořáku."

„Nedaleko odtud je hodně oleje," poznamenal Jdrien. „Můžu se pokusit zapůsobit na lovce, aby nám ho prodali."

Dokonce i Yeuze byla v tomto bodě skeptická.

„Ale ano, podaří se mi to," odpověděl Jdrien tónem
rozmarného dítěte.

Dráždily ho všechny jejich pochybnosti, které pronikaly k jeho mozku.

„Skutečně je tu poblíž menší velrybářská stanice... Ne tuleňářská," vyčetl Dsang z příručky Železničních instrukcí, „dvě hodiny odtud. Tulení olej by se nám taky hodil!... Akorát ho budeme muset přefiltrovat, tyhle tavírny bývají dost primitivní, olej určitě nebude nejčistší. Ta nová rafinerie, co u nás postavil Spolek Harpunářů, produkuje mnohem kvalitnější olej."

Jeho pýcha na vlastní barvy se přenesla i na Jdriena a vrátila mu do duše klid a veselost.

„Kid je nejsilnější ze všech," prohlásil.

Jak se blížili k tuleňářské stanici, z obou dospělých postupně vyprchával optimismus, Jdriena však víra neopouštěla. Navedl vlak přes primitivní vyrovnávací komoru do nádraží a zastavil na hlavním nástupišti. Z nádražní budovy vyšel vrávoravým krokem silný muž v uniformě velitele stanice, zdálo se, že se sotva drží na nohou. Chvíli rozčíleně mával kolem sebe starožitným revolverem a pak začal zničehonic střílet do vzduchu směrem ke skleněné kopuli. Střílel tak dlouho, dokud nevyprázdnil celý zásobník. Jeho podřízení na něho jen překvapeně zírali.

Jdrien se usmíval a Yeuze se telepaticky dověděla, že mysl toho tlusťocha se dá snadno ovlivnit, protože vypil moc alkoholu. Stejným způsobem se od Jdriena dověděla, že místní lovci tuleňů vyrábějí alkohol z glykogenu, živočišného škrobu, který se nachází v játrech a ve svalech zvířat. Všichni v téhle stanici ho pili, přirozeně do něj přidávali ještě další přírodní extrakty.

Všechny tyhle mozky zamlžené chronickou přítomností alkoholu v krvi se teď daly do služeb příchozích, zapomněly na zákazy omílané vedením Společnosti a zvláště Provincií San Diego a přistoupily na prodej tuleního oleje. Jasnou hlavu si zachovával pouze zástupce velitele nádraží, on jediný se postavil proti nim, ale jakýsi hromotluk ho pouhým gestem svých silných paží zahnal pokaždé, když jim chtěl zabránit v čerpání. Tuleňáři naplnili tendr parní lokomotivy, spokojeně přijali od Yeuze dolary a za necelé dvě hodiny po příjezdu se Dsang mohl opět vydat na cestu.

„Byli to všechno nechutný opilci," poznamenal strojvůdce. „Podruhé to nepůjde tak snadno."

Yeuze byla stejného názoru. Jdrien musel předem vědět, že obyvatelé téhle stanice jsou přiotrávení alkoholem z glykogenu. Později se dozvěděla, že játra jednoho tuleně obsahují dvacet procent tohoto živočišného škrobu, který se získává macerováním zvířecích vnitřností v alkalickém roztoku. V některých velrybářských a tuleňářských stanicích na ledovci se tímto způsobem vyráběl cukr pro vlastní potřebu, nikdo však nepomýšlel na výrobu ve velkém, nebo dokonce na vývoz.

„Na území Panamerické Koncese nám to nepůjde tak lehce," řekl Dsang.

„Nebuďte pesimista," odpověděla mladá žena.

„Nevěřím tomu, že zázraky se mohou dít do nekonečna. Už je toho moc, rozumíte, během několika dní jsem se dostal z normálního prostředí do jakéhosi šíleného světa. Nevím, jak dlouho to ještě moje psychika snese."

„Nechcete něco na uklidnění?"

„Ne, musím mít jasnou hlavu až do konce. Člověk nikdy neví. Třeba se ještě dočkáme, že tahle třicetitunová parní mašina zničehonic opustí koleje a vznese se do vzduchu jako albatros nebo racek. A o to bych rozhodně nechtěl přijít..."

Yeuze okamžitě pochopila, že Jdrienovi se podobný druh humoru nelíbí, lokomotiva se najednou silně rozvibrovala.

„Servobrzda," prohlásil Dsang. „Nejspíš máme poruchu..."

Pak teprve pochopil, co se stalo.

„Je mi líto, chlapče... Nechtěl jsem na vás útočit... jsem trochu nervózní."

Vibrace ustaly stejně rychle, jako začaly, a vlak pokračoval v normální jízdě. Do kabiny však přiběhl vyděšený velitel vlaku:

„Co se děje? Deformace kolejí?"

„Ne, všechno je v pořádku," vydechl Dsang, „opravdu, nic se neděje. Hlavně ať jsou všichni klidní a nikdo se ničemu nediví."

Yeuze naléhala na Jdriena, aby si šel odpočinout. V tuto chvíli byla trať klidná, nebezpečí nastane, až se budou blížit k pevnině.

„Myslíš?" dobíral si jí Jdrien. „To se tedy pleteš. Před chvílí jsem zjistil, že před námi je na trati nějaká hmota, pohybuje se stejným směrem jako my. Nevím, jak je daleko, ale jede stejnou rychlostí jako my a vzdálenost mezi námi je také pořád stejná. Když jsem se vracel z té schůzky se svými bratry, trochu neurčitě jsem cítil, že tam poblíž něco je. Měl jsem z toho všeho v hlavě zmatek a byl jsem moc unavený, než abych se pokusil zjistit, o co se jedná. Později, když už jsem byl zase fit, jsem už nic necítil, a myslel jsem si tedy, že jsem se předtím spletl. Museli být někde nablízku po celou tu dobu, kdy jsme s naším vlakem stáli u Zrzavých."

„Myslím, že chlapec má pravdu," dodal Dsang. „V jednom místě blízko nás byly obrovské závěje a během noci se na

ně ještě nalepily ledové koule, které přinesl uragán. Když jsme odjížděli, tak jsem si všiml, že celá ta hromada je rozbořená a myslím, že jsem na několika místech zahlédl stopy po laseru. Udělal jsem chybu, že jsem tomu nevěnoval pozornost, ale...“

„Pochopitelně,“ prohlásil Jdrien naštvaně, „dělal jste všechno pro to, abyste odtamtud co nejrychleji vypadnul.“

„Dobrá, uznávám to,“ přiznal Dsang. „Měl jsem toho už dost a nebyl jsem jediný v tomhle vlaku, kdo se chtěl dostat co nejrychleji pryč.“

„Jen klid,“ snažila se Yeuze oba dva uklidnit. „Pro nás je teď podstatné, že před námi po trati jede ještě jedno vozidlo. Určitě patří k Panamerické flotile nebo pobřežním hlídkám.“

„Jdu si lehnout,“ prohlásil Jdrien. „Hlídejte pečlivě všechny kontrolky.“

„Budu potřebovat, aby mě někdo občas vystřídal při řízení,“ řekl Dsang. „Podle pravidel by to měl být velitel vlaku a ne víc než dvě hodiny najednou.“

„Ať přijde okamžitě,“ rozhodla Yeuze, „dokud nemusíme být tak ve střehu.“

Velitel vlaku nebyl příliš nadšen, že by měl sám řídit vlak a vyžádal si, aby mu sekundoval mechanik Wark, nepostradatelný člověk, který si dokázal se vším poradit. Yeuze byla ráda, že našli vhodné řešení a odvedla Jdriena do kabiny, kde ho něžně uložila do postýlky. Minutu nato už chlapec tvrdě spal. Cestou do svého pokoje si všimla, že v salonu se ještě svítí. Starý Pavie byl vzhůru a četl si ve své kouzelné knize.

„... brý večer. Ne, nechce se mi spát... V mým věku, víte, je to luxus, když člověk spí víc než tři čtyři hodiny... Marně tady hledám v týhle posvátný knížce, nemůžu to najít... Nikdy jsem neslyšel, že by zvířecí játra obsahovala cukr a že by se z nich dal dělat alkohol... To je přece vohromný, ne? Že to ještě nikoho z těch velkejch mozků Společnosti nenapadlo?“

Yeuze odešla s úsměvem a rychle usnula. Měla pocit, že sotva zavřela oči, už jí někdo budí. V kabině se svítilo, Pavie stál nad ní a klepal jí na rameno:

„Pojďte se mnou... Už jsme vzbudili Dsanga, je tam něco moc divnýho, nedaleko vodtud.“

„Co se děje?“

Pavie se otočil, protože Yeuze ze sebe shodila přikrývku a pod ní byla úplně nahá.

„Přijďte za námа.“

V řídicí kabině bylo plno lidí. Okamžitě zaznamenala, že jedou velmi pomalu, sotva deset dvacet kilometrů za hodinu.

„Radar spustil varovný signál, hned nato i sonor. Na trati musí být ohromná překážka.“

„Na naší trati? Stačilo by snad přejet na druhou kolej...“

„Ne, na síti, madam, týká se to celé dráhy. Můžete vzbudit chlapce?“ zeptal se pokorně Dsang a tentokrát v jeho hlase nezazněl ani stín ironie.

Yeuze šla pro Jdriena, jakmile se dotkla jeho čela, okamžitě se probudil.

„Měl jsem divný sen. Zdálo se mi, že na trati sedí nějaké zvíře a chce nám zabránit v cestě.“

Yeuze napadlo, že je asi uzavřený celý železniční okruh. Lady Diana mohla přeprogramovat počítače, možná dokonce vyměnit i celý systém. Jdrienovi dá zřejmě dost práce, než se v tom vyzná, ale Yeuze nepochybovala o tom, že za hodinu, za dvě se mu podaří překonat i tyhle elektronické uzávěry.

„Tentokrát je to asi něco jiného,“ zareagoval na její úvahy.

Skutečně to bylo něco jiného, v té chvíli se totiž rozsvítila červená kontrolka indikátoru návaznosti kolejí a místností se rozezněl nepříjemný zvuk poplašné sirény.

„Trať je odříznutá,“ prohlásil Dsang s hrůzou.

„A není tu nikde žádná výhybka, nemůžeme přejet na jinou kolej,“ oznámil Jdrien.

Všechny své síly soustředil na dekódovací skříňku, ale bylo jasné, že tentokrát má potíže. Zvedl hlavu k dospělým, kteří ho s napětím sledovali, a v jeho očích se objevila bezradnost.

„Myslím, že...,“ pronesl sotva slyšitelně.

Najednou vypadal jako obyčejný malý kluk, který má pláč na krajíčku, protože se mu rozbila jeho oblíbená hračka. Všichni ho s dojetím pozorovali.

„Ano, je to tak... Odřízla koleje... Laserem. V dosahu sta metrů není ani jedna kolej. Není tam ani ledovec.“

23

Harl Mern vyndal z kapsy svého kožešinového kabátu staré, několikrát přeložené noviny. Na první pohled bylo patrné, že zažloutlý papír byl původně zmrzlý a později ho někdo nepříliš odborně rozmrazil. I když se snažil noviny opatřit vrstvou plastického laku, přesto byly v jedné části definitivně zničeny.

„To je všechno, co mám, ale je to převratné. Jistě víte, že od té doby, co jsme byli pověřeni úkolem hledat »dokumenty ekonomické povahy*, DEP, jak my tomu říkáme, zřídila Vojenská Bezpečnost oddělení cenzury. Já sám se nedostanu přímo k DIP, to znamená k »dokumentům intelektuální povahy«, to jsou všechny knihovny, diskotéky, počítače, počítačové databáze... Všechen historický materiál musí nejprve projít oddělením cenzury, kde ho roztřídí, a mohu vám říct, že dělají svou práci dobře. Mají k dispozici ty nejmodernější metody. Tyhle noviny s datem 2. listopadu 2015 se mi v podstatě nikdy neměly dostat do rukou. Nebudu vám vysvětlovat, jak k tomu zázraku došlo, řekněme, že se náhodou připletly do tohoto tlustého svazku DEP. Je to velmi cenný materiál, týká se totiž skladů uranu na bývalém území Francie. Dostal jsem za úkol ty dokumenty co nejrychleji přeložit, aby se mohla určit přesná poloha. Zbrojní průmysl potřebuje naléhavě uran pro jaderné reaktory nových pojízdných pevností. Zkrátka ty zmrzlé noviny se dostaly až ke mně, a protože jsem nevěřil svým spolupracovníkům, musel jsem je zrestaurovat sám. Nemohl jsem proto použít dokonalejší prostředky, které máme jinak k dispozici.“

Rozložil noviny na hromadě knih. Objevila se před nimi částečně poškozená fotografie neznámého ohromného předmětu.

„Vypadá to jako raketa," prohlásil Lien.

„Taky to je raketa, obrovská vesmírná loď. Pomocí spektrografie a radiokarbonové metody jsem rozluštil text, který bych bez dokonalé techniky nedokázal ani přečíst. Raketa byla postavena ve vesmíru v letech 2010 až 2015, ale v době, kdy byly vydány tyhle noviny, nebyla ještě zcela dokončena. Mělo k tomu dojít někdy kolem roku 2017... Bylo to obrovská loď, téměř kilometr dlouhá, nejprve se pohybovala po oběžné dráze kolem Země a po dokončení se měla vydat na planetu Mars, kam měla dopravit, a teď se podržte, dvě stě rodin osadníků spolu s dalším materiálem."

„Počkejte," přerušil ho Lien, „planeta Mars, to mi něco říká, někde jsem už o tom četl... Nějaký tajný spis pochopitelně... Nevěděl jsem, že na Marsu se dá žít."

„Myslíte, že někdo dříve věřil, že se dá trvale žít na ledu? Před třemi sty lety si to taky nikdo nedovedl představit, a vidíte, teď nás tu žije osm set milionů."

„Chcete říct, že nad měsíční kůrou jsou lidské bytosti?" prohlásila Leouan s údivem.

Etnolog si povzdychl:

„To není žádná kůra, ale prachová vrstva, několik nezávislých vrstev měsíčního prachu, které se mezi sebou volně prolínají díky elektromagnetismu, který mezi nimi vzniká, a ještě dalším příčinám... Neznám je přesně, nejsem fyzik... Zkrátka je to tak, nad touto vrstvou jsou lidské kolonie... A z tohoto článku vyplývá, že tihle osadníci nebyli první, měli následovat již dřívější expedici..."

„To je neuvěřitelné," řekl Lien. „Ale vy si myslíte, že mohli přežít?"

„Vezli si s sebou nejen prostředky na výrobu energie, potravin a tak dále, ale měli se také zaměřit na využití nerostného bohatství planety, která je bohatá na vzácné kovy, radioaktivní nerosty... V té době už kolonizace probíhala nejméně deset let, možná i déle."

Mrzelo je, že si nemohou přečíst text, který doprovázel fotografii. Byl psán francouzsky a Lien uměl tímto jazykem jen pár slov, a pak ani jedna věta nebyla zcela čitelná, Harl Mern určitě potřeboval spoustu času, než text rozluštil.

„Je to docela běžný článek, žádná výjimečná zpráva. Konstrukce lodi ve vesmíru byla v té době již docela běžnou záležitostí a lidi to už ani moc nezajímalo. V redakci neměli nejspíš ten den jinou zajímavější informaci, a proto uveřejnili tuhle starší reportáž."

„Setkal jste se s podobnou informací ještě později?" zeptala se Leouan.

„Ne, zatím ne. Ale neztrácím naději. Dříve nebo později musím narazit na nějakou zmínku. Takový stroj se přece nedá postavit jen tak, na tom se muselo podílet množství nejrůznějších vědců, inženýrů a techniků. Od té doby, co mám tenhle útržek novin, pečlivě prověřuju všechny údaje z let 2000 až 2015 přibližně, občas i starší. Jednoho dne třeba objevím v dokumentaci nějaké malé továrny z tehdejší doby dejme tomu kontrakt na dodávku určitého materiálu. Může to být v podstatě cokoliv a ani to nemusí souviset přímo se stavbou lodi, dejme tomu teplé nápoje nebo speciální spodní prádlo pro cesty do vesmíru. Cenzura pracuje velmi obezřetně, ale v některých případech se nedají všechny DIP informace úplně vypustit, byly by tím ohroženy i DEP. Jinak řečeno, jestliže taková továrna vyráběla vedle pozemních vozidel například vybavení pro astronauty, nebude cenzura riskovat, že by se něco podstatného opomnělo a dá nám k dispozici celý archív. O to více se pak postarají, aby nám zabránili rozvíjet dál naše dedukce. Nezapomínejte, že jsme pod nejpřísnějším dohledem."

Přesto je ujistil:

„Stále mě považují za podivína, navíc mým oborem je způsob života dřívějších lidí a abych ještě více odvrátil pozornost těch superčmuchalů, specializoval jsem se na studium života na vesnici před kataklyzmatem v roce 2050. A to víte, při práci na podrobné rekonstrukci interiéru chovatele prasat v bývalém Dánsku, když se snažím najít předměty denní potřeby, oblečení nebo dopravní prostředky, se mi stěží naskytne příležitost dostat se k podrobnostem týkajícím se zakázaných oblastí."

„Ledaže byste narazil na chovatele prasat, který se vášnivě zajímal o astronautiku," poznamenal Lien s úsměvem.

„Samozřejmě, i to je možné, ale musela by to být velká náhoda. Na něco takového ještě cenzoři nepřišli. Takže vidíte, i při téhle práci se můžu dopracovat ke stejným výsledkům, jako kdybych měl k dispozici sbírku dobových novin."

Leouan odešla zklamaně mezi hromady knížek, Lien pochopil, že profesorův objev ji příliš neoslnil. K čemu jí pomůže vědomí, že i na jiné planetě žijí lidé, stejní jako místní Lidé z Tepla? Doufala přece, že tu odhalí tajemství svého vlastního lidu. Lien už si dávno všiml, že se sama cítí víc jako Zrzavá než Žena z Tepla. Možná v tom hrál roli její vztah k matce a fakt, že nikdy nepoznala otce.

„Chápu," řekl Mern, „že vám to moc neříká, ale pro mě je to zásadní otázka. Proč by lidské kolonie z vesmíru nemohly konec konců zasáhnout příznivě do vývoje na Zemi?"

„Po třech stoletích?" prohlásil Lien zklamaně.

„Po třech stoletích zásadního vývoje. Jsou tu dvě možnosti. Buď se jejich osídlení Marsu zdařilo a oni pokročili dopředu v technickém vývoji ve všech oborech, anebo naopak začali v důsledku ztráty kontaktů se svou původní planetou upadat a spějí k zániku. Přikláním se k první variantě a předpokládám, že se ve všech směrech dostali dopředu. Že mají vyspělejší, dokonalejší techniku a doufám, že ji nepoužívají k zhoubným cílům. Můžeme si jen přát, aby jim nešlo o nic jiného, než o hledání blaha a pokroku."

„K čemu nám bude štěstí lidí, kteří žijou někde ve vesmíru?" podivil se Lien Rag.

„Doufám, že si ho nenechají pro sebe. Předpokládám, že si zachovali normální lidskou zvědavost a že budou hledat způsob, jak se dostat na Zem a zjistit, co se tu stalo. Jejich příchod by způsobil blahodárný šok. Lidé by zjistili, že se dá žít také jiným způsobem než na kolejích a s všudypřítomným ledem. Pochopili by, že člověk se může například pohybovat vzduchem, i když současná věda prohlašuje, že je to absolutně vyloučené."

„I kdyby se vrátili, Společnosti by se rozhodně rychle postaraly o jejich likvidaci," prohlásil Lien podrážděně.

Považoval záležitost jen za jeden z dalších vrtochů svého podivínského přítele, za výplod jeho bujné fantazie.

Setkání s profesorem ho velmi zklamalo, doufal, že starý pán během těch čtyř let, kdy se neviděli, shromáždil nové poznatky o Zrzavých.

„Vy se na mě zlobíte, že?" zamumlal Harl Mern. Říkáte si, že jsem marnil čas."

„Já vám přece nic nevyčítám, sám jsem ztrácel čas, když jsem pracoval pro Panamerickou. Několik let jsem se choval nezodpovědně... Naštěstí jsem se seznámil s Leouan, která má dost síly k tomu, aby mě vytrhla z mého duševního útlumu, kdykoliv to potřebuju."

„Je skvělá," řekl Harl Mern a s potěšením sledoval postavu mladé ženy na druhé straně vagonu.

„Nepomohl byste mi sestavit výzkumný program? Chci něco dělat, ale chybí mi vědecká přesnost. Možná, že jsem se příliš soustředil na Neokatolíky a vatikánskou knihovnu... Teď vím, že nemají s nástupem Zrzavých nic společného."

Vědec složil noviny, zasunul je do kapsy a vzal Liena přátelsky kolem ramen:

„Před dvěma lety, než jsem odešel ze sběrného tábora v Siding Station, toho nechutného překladiště Zrzavých, jsem se setkal se zajímavým člověkem. Byl to psycholog, jezdil k nám pravidelně kontrolovat psychický stav zaměstnanců. Správa se obávala, abychom se následkem kontaktu s takovým množstvím Zrzavých náhodou nezbláznili. Spíš měli strach, že se začneme příliš věnovat jejich osudu, že je začneme litovat. A víte, jakou měl ten psycholog - jmenoval se Guillon - teorii?"

Sehnul se, aby sebral ze země tlustou knihu. Ukázalo se, že je to populární vydání Bible. Otevřel ji a zašklebil se. Vnitřek se hemžil množstvím bílých červů.

„Je to neuvěřitelné, ale přežili i vysoké mrazy, aby se znovu probudili ve vlhkém prostředí. Jsou všude, pro nás je to neštěstí. Někdo prý už přišel na to, jak jich využít. Budou se dokonce chovat uměle kvůli proteinu."

„Někdo chce tím svinstvem krmit lidi?"

„Snad jen drůbež."

„Vraťme se k tomu psychologovi, co říkal?"

„Že Zrzaví nejsou nic jiného než zhmotnění našich představ. Tím by se také dalo vysvětlit, proč se objevili, až když se lidé jakž takž zabydleli v novém ledovém světě, až když si zvykli na nové podmínky a vybudovali si určité pohodlí. Dokud člověk musel bojovat proti zimě a aby se uživil, neměl na něco takového pomyšlení. K rozvoji těchto tajných tužeb přispělo i usazení se ve vyhřívaných městech a ovládnutí lidských těl i mozků železničními Společnostmi. Guillon zdůrazňoval, že Člověk z Tepla se nikdy plně nesmířil se svými novými životními podmínkami a aby je alespoň snesl, potřeboval vědět, že na světě žijí i jiné bytosti, které dokážou snášet silný mráz a nedostatečnou výživu. Navíc měl člověk vždy potřebu někým opovrhovat, nad někoho se vyvyšovat. Dříve tu byly rozdíly v rase, barvě pleti, různá náboženství. To všechno ale v nové době zaniklo, lidé se dokonale promíchali, dnes můžete potkat člověka, který má černou kůži, je žid i muslim zároveň a občas chodí i do neokatolického kostela. To je samozřejmě extrémní případ, ale dřívější rozdělení už dnes neplatí. Všichni lidé totiž, ať už jsou to černoši, běloši, žlutí, ateisté nebo věřící, všichni jsou nuceni žít v omezeném prostoru pod ochranným krytem kopulí a skleníků, který jim poskytuje přijatelnou teplotu, a chránit se před venkovním mrazem ve vytápěných vlacích. Potřeba tepla staví všechny lidi víceméně na stejnou úroveň, alespoň si to myslí."

‚Že by Zrzaví přispívali k tomu, abychom lépe snášeli ten mizerný život, jaký vedeme? Jak mi potom vysvětlíte, že se jich dotýkáme, hladíme je nebo je milujeme? Já se přece skutečně miluju s Leouan, přece mi nenamluvíte, že jen onanuju s nějakou představou a tvářím se přitom, že souložím."

„Na tuhle otázku mi Guillon pochopitelně nedokázal dát rozumnou odpověď. Byl jen přesvědčen, že před sto lety mohli být už lidé natolik ovlivněni, že si ve svých zubožených mozcích mohli vytvořit představu Zrzavých. Totéž se mohlo stát s našimi smysly."

„A co míšenci? Co Jdrien? Můj syn pláče, má hlad, křičí, směje se. Dokonce má výjimečné schopnosti."

„Podle Guillona je to všechno jen fantazie, představa, kterou si vytváříme z lásky a potřeby chránit křehkou bytost."

„Kde najdu toho Guillona?"

„Je v psychiatrické léčebně. Ne jako terapeut, ale jako pacient."

24

Když se vrátili do hotelu, Leouan se svlékla v miniaturní koupelně a nahá předstoupila před Liena:

„Jsem aspoň hezká vidina?"

„Nádherná," usmál se Lien. „Nelíbí se ti představa, že bys byla jen promítnutí našich zvrhlých psychických traumat?"

„Nedělej si legraci, takové hypotézy mi připadají nebezpečné. Ještě štěstí, že ten psycholog skončil v blázinci. Představ si, co by se stalo, kdyby se jeho teorie rozšířila. Lidé z Tepla by si mysleli, že mají právo zacházet s námi, jak se jim zlíbí, když vlastně ve skutečnosti neexistujeme."

„Stejně to nechápu," řekl Lien a vstoupil do sprchy. „O vašem původu se vytvářejí nejrůznější teorie, od nejbláznivějších až po docela rozumné, ale žádná z nich mi nepřipadá jako ta pravá. Jsem přesvědčen, že je to záměr, skutečná pravda má zůstat před lidmi utajena. A jaký by k tomu byl jiný důvod, když ne obava, že skutečnost by mohla otřást současným společenským řádem, v kterém lidstvo žije přibližně sto padesát let? Od doby, kdy velké železniční Společnosti ovládly Zemi."

Zatímco Leouan klidně oddychovala na vedlejším lůžku, Lien nemohl usnout. Schůzka s Harlem Mernem nepřinesla žádoucí výsledek. Oba bývalí přátelé očekávali od společného setkání něco jiného. Etnologův objev, že někde ve

vesmíru žijí lidé Liena nenadchl, a na druhé straně starý vědec zase nemohl pochopit, proč se Lien tak úporně snaží zbavit svého syna božského poslání.

Muži si sice před rozloučením slíbili, že se ještě jednou sejdou, ale neurčili si přesně kdy a dvojice se nemohla v River Station dlouho zdržovat. Lien Rag odhadoval, že ve městě, kde žil několik měsíců, by ho mohlo poznat nejméně padesát lidí. Jeho přestrojení nebylo zrovna dokonalé.

Na druhý den se vydal do místního zásobovacího a obchodního střediska, aby tu předložil svou nabídku. Představil se jako obchodní zástupce Společnosti Mikado i Společnosti Mořského Ledovce a vysvětlil, že už podepsal předběžnou smlouvu na dodávku sta tisíc tun masa a stejného množství oleje.

„Máme především zájem o technické vybavení, potřebovali bychom například elektronické komponenty.“

„Společnost Mořského Ledovce začne v nejbližší době dodávat na trh ve velkém množství křemík jako surovinu a křemičité sklo, které má výborné izolační vlastnosti. V naší Koncesi už používáme tento velmi odolný materiál při výrobě vagonů a dalších vozidel.“

Obchodníci se zajímali jen o křemík, museli však nabídku předat správní radě provincie, která měla jako jediná právo o podobném obchodě rozhodovat.

„Můžeme vám nabídnout zbraně,“ řekl mu vysoký úředník, který Liena přijímal. „Vyrábíme vynikající lehké obrněnce vhodné pro městskou policii k udržování pořádku.“

„S tím u nás nemáme problémy,“ odpověděl Lien Rag.

„Nebo celé bojové jednotky, průzkumné a hlídkové vozy, pobřežní obrněné lodě.“

„Ne, to pro nás skutečně nemá význam. U nás je policie sotva ve stádiu zrodu.“

Zjevně tomu nevěřili, nedovedli si představit, že by mohla existovat Společnost, která nemá ani policii, ani armádu. Taková Společnost přece nemůže mít žádnou politickou váhu. Lien se jejich údivem bavil. Vždyť všechny tyto rozhovory byly pro něj jen zástěrkou. Jednal při nich jen o dlouhodobých obchodních transakcích, podepisoval jen předběžné návrhy, žádné konkrétní smlouvy, které by ho zavazovaly. A vždy se snažil zavést rozhovor k problému Zrzavých.

„Podařilo se nám vybudovat trh se Zrzavými jedinečným způsobem,“ řekl mu vysoký úředník. „Žádná Společnost nemá takovou metodu ani program jako my. Zavedli jsme regulovaný chov a jsme čím dál tím spokojenější s výsledkem, který nám přináší. Jsme vám schopni dodat jakékoliv množství.“

„Naše zákony nepřipouští obchodování se Zrzavými,“ odpověděl Lien diplomaticky a zároveň tak, aby nenechával partnera na pochybách.

„Opravdu?“ zašklebil se mluvčí, „Snad je dokonce nepovažujete za lidské bytosti? Pro nás jsou to jen vyšší zvířata, někde mezi antropoidy, které lze ještě vidět v některých muzeích, a námi, lidmi.“

„Nemáte žádnou organizaci, žádný zákon na jejich ochranu?“

„Zacházíme s nimi lidsky,“ protestoval úředník. „Katolická církev nad nimi drží ochrannou ruku.“

Najednou Lien Rag nelitoval, že došlo k této schůzce, o níž předem předpokládal, že bude jen nudnou pracovní záležitostí.

„Neokatolíci obchod se Zrzavými schvalují?“

„Nemají do toho co mluvit, je to záležitost správní rady. Koncil Neokatolické církve Transevropské Společnosti vydal velkou většinou hlasů edikt, který vyhlašuje, že Zrzaví nemají duši, a že není důvodu dělat z nich křesťany. Proto také přestali vysílat své misionáře mezi kmeny, které ještě tu a tam žijí volně. Naproti tomu naše středisko v Siding Station je pod stálou kontrolou duchovních. Ve městě sídlí malá obec...“

„Neokatolická Církev má svůj podíl na obchodě?“

Vysoký úředník, který se až doposud choval velmi nadutě, se nechal nachytat a prozradil Lienovi, že církev skutečně financovala rozšíření tržiště a že má určitý podíl z prodeje každého jednotlivce.

„Ale jak řešíte vztahy se Západní Zónou například?“

„Ach! Vy jste o ní slyšel? Museli jsme s nimi navázat diplomatické styky... Jestli to tak mohu říct... Jejich zástupci jezdí pravidelně do Siding Station, nakupují určité množství, které pak odvážejí k nim. Správní rada rozhodla, že povolení ke vstupu bude vydávat jen míšencům. Pro nás je nepřijatelná představa, že čistokrevný Zrzavec oblečený v uniformě cestuje našimi vlaky nebo se prochází po našich městech. Ostatně těžko by snášeli naši teplotu, u míšenců je to něco jiného, s těmi nejsou problémy. Nejlepší jsou čtvrtinoví míšenci, kteří pocházejí z jednoho rodiče z Tepla a druhého míšence, u nich už nejsou patrné žádné znaky jejich zrzavosti.“

Další nový pojem, který v době, kdy Lien Rag žil v Transevropské, neexistoval.

„V poslední době neustále roste počet cizích delegací, které k nám přijíždějí nakupovat čistokrevné Zrzavé. Obchod se Zrzavými představuje v současné době nejdůležitější část našeho zahraničního obchodu, přináší nám největší zisk deviz.“

V hotelu na Liena čekala vyděšená Leouan, okamžitě mu podala dopis, který právě dostala.

„Pozvánka do guvernérova paláce na dnešní večer. Co když je to past?“

25

Jakmile se rozednilo, na vlastní oči spatřili celý rozsah přerušení trati, které jim v noci signalizovaly detektory. Nebylo pochyb, trať byla odříznuta laserem. Před nimi se objevila ohromná černá průrva, široká nejméně sto metrů, která se táhla po celé šíři Sítě Obratníku Raka. Někdo musel vyříznout do ledového podloží ohromný trojúhelník, který skončil v moři.

„Tentokrát,“ prohlásila Yeuze, „nám nezbývá nic jiného než vyjednávat.“

„Copak? Chlapeček nedokáže postavit most s tratí?“ vysmíval se velitel vlaku.

Po jejich pravé straně stál hlídkový vůz Panamerické pobřežní stráže a děly mířil přímo na ně.

„Možná se pokusí s námi navázat spojení,“ řekl Dsang a zapnul vysílačku.

Ozvalo se jen šumění. Yeuze dalekohledem zkoumala druhý břeh trhliny, ale nenašla žádné další vozidlo. Jen koleje ztrácející se v mlze.

„Jsme v pasti...“

„A budeme muset platit,“ dodal velitel vlaku téměř spokojeně.

Yeuze došla trpělivost:

„Jestli chcete tímhle způsobem pokračovat, vysadím vás tady. Můžete si požádat o politický azyl támhle v tom hlídkovém voze, jasné?“

Velitel vlaku se chystal uraženě opustit řídicí kabinu. V té chvíli k nim dolehl hlas z hlídkového vozu:

„Tady poručík první třídy Miller, velitel pobřežní hlídkové lodi Kim. Přestoupili jste zákony této Společnosti i zákony vyplývající z Dohod v NY Station. Byli jsme nuceni udělat průlom trati, abychom vám zabránili v dalším soustavném porušování elektronické signalizace a závor. Správní rada Společnosti mě pověřila, abych vás přinutil za každou cenu zastavit, v opačném případě mám povolení na váš vlak střílet. Pro začátek bych mohl jedním zásahem porušit plášť vašeho kotle, abych vám zabránil v jízdě. Zástupkyně správní rady vás žádá, abyste se vzdali. Na palubě našeho vlaku s vámi bude dobře zacházeno, i když se budete muset uskrovnit. Jakmile budete na palubě, přijede sem speciální technická četa, opraví ledovec a položí nové koleje. Za dvanáct hodin bude trať obnovena a zítra budete převezeni do stanice San Diego, kde vás čeká Lady Diana.“

„Co když odmítneme přistoupit na vaše podmínky a počkáme, co dalšího nám navrhnete?“ zeptala se Yeuze.

„Lituji, ale podmínky jsou jednoznačné.“

„Je to v rozporu se slibem, který dala Lady Diana prezidentovi a generálnímu řediteli Společnosti Mořského Ledovce. Určitě se brzy doví, že proti členu jeho diplomatického sboru byly podniknuty násilné kroky.“

Miller neváhal s odpovědí. Vzal si znovu slovo a sdělil jim, že jim dává hodinu na rozmyšlenou.

„To jsme teda v pěkný bryndě,“ prohlásil Pavie a mohutnou znetvořenou rukou si mnul vrásčitou bradu. „Že jsme museli padnout zrovna na takového cvoka?“

Yeuze odešla s Jdrienem z řídicí kabiny do salonu, kde se spolu zavřeli.

„Přidáme se k Zrzavým,“ navrhl Jdrien.

„Možná, že by se nám to podařilo, nemůžou být ještě daleko, ale co potom?“

„Dostaneme se do Kaempolisu přes ledovec.“

„Ne. Za normální situace možná, ale teď to nejde. To tání v minulém měsíci způsobilo, že koleje jsou pokryty vrstvou ledu, a my nemáme dost energie, abychom ho mohli laserem rozpouštět.“

„Po cestě jsou přece tuleňářské a velrybářská stanice.“

„První dva až tři tisíce kilometrů možná, ale dál nás čeká jen pustina mořského ledovce, nějakých pět až šest tisíc kilometrů. Síť Obratníku Raka je prý spojena se Sítí 160. poledníku, ale dobrých sto, možná sto padesát let se tahle trať nepoužívá. Může tam být spousta trhlin.“

„Ale dá se projet. Zrzaví po cestě sem přešli několikrát koleje. Mysleli si, že jsou to další a další tratě, ale podle Rama to byla stále ta samá železnice. Zrzaví se báli koleje překročit, tak jim Ram s Jdruiem museli ukázat, že se jim nic nestane.“

Yeuze sklonila hlavu.

„Nemáme jinou možnost, musíme jednat s Lady Dianou.“

„Chce mě mít ve své moci. Už dala postavit elektronickou klec, která má omezit působení mé vůle. A až budu úplně na dně, předá mě doktorům, specialistům na mozek a nervový systém, aby mě prohlédli. A to bys chtěla? Aby mě mučili a hrabali se mi v mozku, aby zjistili původ mých schopností?“

„To se neodváží! Dala slib a...“

„Udělá to. Je toho schopná. Dávno už na těch osm dní oblevy zapomněla, potřebuje získat zpět svou moc a chce jít ještě dál. Až se Zrzaví dovědí, že mě uvěznila, vrátí se a budou mě chtít osvobodit, ale proti ní nemají šanci. Můžeme se pokusit prorazit směrem na západ. Zrzaví nám pomůžou, budou nás chránit. Jakmile to půjde, zavolám telepaticky Kida a otce, aby nám přišli na pomoc. Kidovy mašiny dokážou položit za jeden den dvacet kilometrů trati pro lehký vlak. A část železnice je ještě v docela dobrém stavu.“

„Může to trvat několik měsíců,“ zamumlala Yeuze. „Nemůžeš se přece s nima spojit dřív, než budeme aspoň v polovině cesty, a kdo ví...“

„Nemusím je volat, sami pocítí, že na trati 160. poledníku se něco děje a budou se o to zajímat.“

Bylo to šílenství, že nechala čtyřleté dítě, aby ovládalo její vlastní vůli. Jdrien s ní komunikoval víc myšlenkami než slovně. Dokázal tak lépe vyjádřit pravý stav věcí. Když mluvil o kolejích, Yeuze je skutečně viděla před sebou, stejně jako viděla Kida, Liena, Zrzavé, vlaky i stroje na kladení kolejí. Slovy by vyjádřil sotva čtvrtinu těchto často abstraktních myšlenek.

„Nemůžeme do takového nebezpečí zatáhnout celou posádku.“

„Zkus to, běž si s nima promluvit.“

„Hlídkový vlak na nás bude střílet,“ pokusila se ještě naposledy zvrátit Jdrienovo rozhodnutí, „zničí nám kotel.“

„Ne, tomu já zabráním.“

Yeuze svolala celé osazenstvo vlaku do salonu a oznámila jim, že se ultimatu zatím nehodlá podřídit, potřebuje získat čas, ale dává všem právo opustit palubu vlaku.

„K čemu se chystáte?“ zeptal se Dsang.

S hrůzou si uvědomila, že jim nastanou velké problémy s řízením parní lokomotivy, jestli je opustí i strojvůdce.

„Chlapci hrozí příliš velké nebezpečí, nemůžu přistoupit na jejich podmínky. Zůstaneme tady oba dva.“

„Všichni tři,“ dodal Pavie. „Nemyslete si, že vás jen tak přestanu votravovat.“

„Já odcházím,“ prohlásil vedoucí vlaku. „Porušujete zákony z NY Station. Jsem chráněn diplomatickou imunitou a požádám o repatriaci.“

„Já půjdu taky,“ přidala se pomocná kuchařka.

Po chvíli váhání prohlásila i kuchařka, že tu také raději nezůstane. K nim se připojili ještě další dva zaměstnanci. Nakonec zůstali jen tři - strojvůdce, mechanik Wark a jeden zaměstnanec jménem Indirah, tichý skromný člověk, kterého nebylo nikdy slyšet. Staral se ve vlaku o tisíce drobných, ale jinak důležitých maličkostí.

„Postřílej vás,“ řekla kuchařka plná strachu a výčitek. „Prosím vás, pojďte s námi. Chvíli nás budou držet, ale pak nás pustí. Nic jiného jim nezbyde.“

Yeuze upozornila Millera, že část posádky vyjde ven.

„A co ostatní?“

„Vyčkáme až do konce stanovené lhůty, pak se rozhodneme.“

Jdrien ukázal na kulomet po levé straně:

„Tenhle je nabitý. Laserový zaměřovač je už nastaven na náš vlak a spouštěcí zařízení je v pohotovosti. Trošku jim nabouráme program v počítači, to nebude žádný problém. Než připraví druhý, můžeme být mimo dosah. Nemůžu ho vyřadit, dokud nebude aktivován.“

26

Taneční večírek v guvernérově paláci na první pohled ničím nepřipomínal past, které se tak obávali. Byla to běžná, velmi noblesní, i když ne přehnaně okázalá recepce, na níž se sešla asi stovka zdejších významných lidí. Lien Rag se dověděl, že dnešním večerem vyvrcholila celá řada podobných setkání ekonomických potentáti Provincie. Někdo z organizátorů si nejspíš vzpomněl, že Lien je v Transevropské na obchodní misi a připojil jeho jméno na seznam hostů.

„Jestli tu bude Floa, je se mnou ámen,“ sdělil Lien své přítelkyni.

„Jsi tu jako zástupce jedné velmi vzdálené země, nezapomínej na to,“ připomněla mu Leouan.

Lokaj je ohlásil jako pana a paní Cadwellovy a jejich příchod nevzbudil téměř žádnou pozornost.

„Tvař se trochu přívětivě,“ zamumlala Leouan a zdravila se s lidmi, kteří tvořili špalír až k místu, kde stál guvernér Sadon s manželkou. V guvernérské uniformě s nabíranými širokými pumpkami, dlouhém žaketu s rukávy zdobenými zlatým vyšíváním a černobílým krajkovým žabó vypadal jako směšná figurka. Naproti tomu jeho žena, která mu stála po boku, byla velmi krásná a působila vznešeným, téměř královským dojmem. Lien se dozvěděl, že Floin otec se nedávno znovu oženil.

„Společnost Mikado, to zní zábavně,“ prohlásil Sadon a prohlížel si Leouan s neskrývaným obdivem.

Mezi ženami tu byla jediná, která neměla na sobě šaty s hlubokým dekoltem. Večerní šaty ji pečlivě zakrývaly až po ramena.

„U vás jsou všichni tak cudní jako vy?“ pokusil se Sadon krásnou dívku rozesmát a také se mu to podařilo.

„Ne víc než jinde, Vaše excelence,“ odvětila s úsměvem, „ale u nás je vystavování svých vnad považováno za znamení nevkusu.“

Nová guvernérova manželka se svým téměř nahým poprsím pochopila, že poznámka je určena přímo jí a přejela tu drzou osobu nemilosrdným pohledem svých nádherně zelených očí.

„A co se tedy u vás považuje za necudné?“

„Třeba přestoupit určitou váhu,“ odpověděla Leouan.

Guvernér zrudnul a zadíval se přísně na Liena. Glaciolog už už čekal, že se v jeho očích objeví záblesk zloby jako předzvěst' potíží, které budou následovat, ale nic se nestalo, Sadon ho nepoznal.

„Nemyslíš, žes to přehnala?“ šeptal Leouan do ucha, když se vzdalovali od dvojice ke stolu s občerstvením.

„To byl účel. Nikoho přece nenapadne, že člověk, po kterém je vyhlášeno pátrání, se nechá doprovázet takovou opovážlivou osobou. Tihle lidé věří na zaběhané principy, když člověk chce, aby se na něj zapomnělo, nebude na sebe takhle upozorňovat.“

Do sálu vstoupil Harl Mern ve svém letitém, vybledlém sáčku, které na něm trochu plandalo. Lien si vzpomněl, že stejné měl na sobě už před čtyřmi lety, když se spolu poprvé setkali ve stejných salonech guvernérského paláce.

„Mrzí mě ten včerejšek,“ řekl etnolog. „Myslím, že jsme si nerozuměli.“

„Já jsem měl stejný dojem,“ dodal Lien.

„Vím o člověku, který by vám možná pomohl. Můžete se s ním setkat v G.S.S. Zabývá se obdobím Velké Paniky. Pochopitelně tajně a výsledky svého bádání vydává v samizdatu. V současné době je to určitě nejlepší práce na toto téma, s oficiální literaturou se to nedá srovnat. Dám vám jeho jméno a adresu a pak se rozejdeme. Zdá se mi, že nás sledují.“

Lien si pomyslel, že starý podivín poutá pozornost hostů spíš svým trochu výstředním oblečením a rozmáchlou gestikulací.

„Lovy Ritz, nástupiště Suif... Dává hodiny staré francouzštiny a překládá dialogy ke starým filmům. Protože má často co dělat s cenzurou, nechávají ho na pokoji, nemusíte dělat žádná zvláštní opatření.“

„Děkuju vám. Půjdu za ním, hned jak přijedu do Grand Star Station. Myslím, že se hned tak zase neuvidíme.“

„Pokusím se zapomenout na Mars a soustředit se znovu na vaše Zrzavé přátele... Kdybych vám mohl aspoň zajistit přístup do vatikánské knihovny...“

„Ještě poslední slovo. Floa Sadonová není v River Station?“

„Guvernérova dcera? To opravdu nevím. Myslím, že se asi před dvěma lety vdala.“

Po těch slovech se od nich vzdálil a přidal se ke skupince ekonomů. K dvojici přistoupil vysoký úředník, s kterým měl Lien dopoledne jednání.

„Nevěděl jsem, že se znáte s Harlem Mernem,“ řekl.

„Mluvili jsme spolu o fosilním mase... Vysvětloval mi, jak můžou historické dokumenty ovlivnit ekonomickou situaci Společnosti. Díky starým dodacím listům jste prý našli pod ledem místo, kde dřív stál velký živočišný komplex a továrna na zpracování masa.“

„Přesně tak, ale ten zdroj je již vyčerpaný. Myslel jsem, že vás žádal o povolení ke vstupu do vaší Společnosti.“

„Proč by to dělal?“ podivil se Lien.

„Jen mě to tak napadlo,“ řekl úředník a rychle se vzdálil.

Leouan vzala svého „manžela“ za ruku a odtáhla ho stranou.

„Mám pocit,“ procedila skrz zuby, „že ten ouřada prozradil co neměl.“

„Že by se nad starým pánem stahovala mračna? A ten chlap předpokládá, že profesor to tuší a snaží si připravit půdu pro útěk?“

„Co můžeme pro něho udělat?“

„Musíme ho varovat.“

Ale vyšívané sako s vybledlými barvami zmizelo. Rozdělili se, aby se po něm podívali i jiných sálech, po chvíli se opět sešli pod hlavním lustrem.

„Asi už šel domů.“

„A já ani nevím, kde bydlí,“ dodal Lien.

„Co kdybychom zkusili zavolat do knihovny... Někde jsem tu viděla telefon. Když budu volat odtud, nebude to snad podezřelé, ne?“

„Běž, já ohlídám hosty.“

Mladá žena se odebrala do malého salonku, kde sedělo a společně klábosilo několik dam zralého věku. Sledovaly ji trochu překvapeně, když přecházela místnost do kouta, kde stál na mramorovém stolku telefon. Sotva zvedla sluchátko, ozval se hlas:

„Centrála, jaké si budete přát číslo?“

„Profesora Harla Merna, volá ho Jeho Excelence,“ zašeptala do sluchátka a přitom pozorně sledovala starší dámy.

„Okamžik, prosím.“

Pak se ozval mužský servilní hlas:

„Vaše Excelence? Právě končíme domovní prohlídku. Toho starýho blázna jsme naložili a vezeme ho do ústředního sídla.“

Leouan tiše položila sluchátko.

27

Lady Dianu ta informace zasáhla jako blesk, začala vztekle ječet a vyhrožovat Millerovi popravčí četou.

Nesplnil jste svůj úkol, budete degradován, postavím vás před soud!“

Ale Ujišťuju vás, že jsem udělal všechno, co bylo v mých silách. Postupně vyřadili zaměřovač i spouštěcí mechanismus, jedno po druhém.“

„Jak jsou daleko?“

„Mají jen několikaminutový náskok. Jedou na západ, míří přímo do středu ledovce. Mohl bych je stíhat, ale jestli jsou schopní vyřadit elektronický systém, určitě taky dokážou vyřadit moje dieselové motory.“

„Kolik jich zůstalo na palubě?“

„Pět, alespoň podle toho, co vypověděl velitel jejich vlaku. Připadá mi, že říká samý nesmysly. Anebo to musí být šílenci. Vždyť je to jistá sebevražda, pokračovat dál na západ. Nenajdou tam nic, ani velrybí nebo tulení olej, ani potraviny. Za pár dní pomřou hlady a zimou, až jim dojde palivo. To nemůže dopadnout jinak.“

„Nechte je tedy prozatím na pokoji.“

„Dobrá, Lady Diano.“

„Nebudu je pronásledovat, alespoň ne teď hned. Nakonec nás stejně musí zavolat na pomoc a pak už jim nezbyde nic jiného než bezpodmínečně kapitulovat. Pošleme vám tam pak stroje, které dají Síť Obratníku Raka do pořádku.“

„Ano, madam.“

Přistoupila ke svému výkonnému počítači, zaklapala na klávesnici, přečetla si informaci, která se zapsala na obrazovku, znovu něco vyťukala a chvíli čekala. Po obrazovce se začaly rozlévat údaje o Síti Obratníku Raka a v tištěné podobě vylézat z tiskárny. Chtěla mít jistotu, že uprchlíci se v žádném případě nemohou dostat na Síť 160. poledníku.

Nedozvěděla se nic, co by nevěděla, potřebovala si jen údaje ověřit. Posledním obydleným místem byla velrybářská stanice Storm Station, dál se na nejistou plochu mořského ledovce vydávaly jen průzkumné výpravy. Poslední expedice proběhla v roce 2310, to znamená, že od té doby uplynulo třicet let. Čtyři muži s parní lokomotivou a jedním vagonem se snažili dostat na Síť 160. poledníku, ale měli takové potíže, že se museli vzdát. Přežili jen dva z nich.

„Jaké problémy měli?“ zeptala se počítače.

Neměli dost paliva, aby mohli jet dál. Vítr foukal bez přestání třicet dnů a vyhnal tuleně a velryby daleko od trati. Podařilo se jim ulovit jen pár tučňáků. Ti je sotva stačili nasytit, ale rozhodně nepřipadalo v úvahu, že by zvířecí tuk rozpustili a použili ho jako paliva. Aby se vůbec dostali nazpět, museli obětovat vagon, zbytek cesty byli nuceni strávit

v kabině parní lokomotivy.

„Od té doby tam nikdo nebyl... Ale to neznamená, že koleje jsou zničené. Ten prokletý kluk určitě zjistil, že se tamtudy dá projet. Budu je tedy muset co nejdřív chytit.“

Našla si na mapě Storm Station. Tři sta větrných dní v roce, z toho dvě třetiny o síle větší než dvě stě kilometrů za hodinu.

28

Celou noc čekali, kdy se objeví Vojenská Bezpečnost. Když odcházeli z recepce, musel se Lien držet, aby nenasedl do prvního nočního vlaku a neodjel z města.

„Kdybychom aspoň věděli, co mají proti Mernovi,“ opakoval.

„Kdyby to podezření nějak souviselo s námi, určitě by si počkali, až se s ním znovu sejdeme, aby nám mohli něco dokázat.“

„To je jedno, stejně na nás nakonec přijdou. Touhle dobou se už určitě hrabou v profesorově minulosti. Vědí dobře, že se nikdy nepřestal šťourat v podezřelých věcech, vždycky ho přitahovaly zakázané obory: etnologie, astronomie, Zrzaví. Tohle je určitě jen jedna z jeho dalších epizod.“

„Možná, že u něho našli ten výstřižek ze starých novin o stavbě vesmírné lodi pro cestu na Mars. Ten člověk na druhém konci aparátu se zmínil o domovní prohlídce. Musela probíhat právě v době, kdy jsme s profesorem mluvili. Kdyby nás z něčeho podezřívali, měli by se na pozoru a ten zásobovací úředník by neudělal narážku, která nám nasadila brouka do hlavy.“

Z River Station odjeli rychlíkem, za který museli draze zaplatit, ale nelitovali toho, protože vlak jel přímo, ani jednou nebyl zastaven nebo sveden z cesty. Chvíli jeli bok po boku s dlouhou soupravou, která vezla záhadný náklad. Vagony měly okénka z mléčného skla a předposlední vůz byl úplně bez oken, zato z něj trčel vysoký komín, z něhož unikal černý kouř.

„To je asi vojenský lazaret a ten komín vzadu to bude kremační pec.“

V Grand Star Station nešel Lien přímo na nástupiště Suif, dva dny pozoroval okolí a věnoval se obchodním jednáním. Setkal se jak s úředníky, kteří o obchodech rozhodovali, tak přímo s obchodníky. Většinou pro něho neměli nic zajímavého, nabízeli mu jen samé věci, které si Kid a Mikado mohli zajistit i jinde a za nižší ceny. Sešel se také s jedním antikvářem, který mu ukázal své mobilní starožitnictví, s nímž právě pobýval v hlavním městě.

„Musím uvědomit pana Mikada,“ řekl mu, když si prohlédl sklad, „aby mi otevřel účet u hlavní transevropské banky, ale bude to trvat nejméně čtrnáct dní. Od Afrikanie je rádiové spojení přerušené, použít se dá jen oficiální dálnopisná síť, telexy se posílají štafetově od jedné mobilní stanice ke druhé a často dojdou do místa určení úplně zkomolené.“

„Vyberte si nezávazně, o co máte zájem a já vám to můžu dva týdny rezervovat,“ navrhl mu antikvář jménem Calvino.

Lien si nevěděl rady. Mikadovi by se určitě líbil celý obsah mobilního skladiště. Ale musel si vybrat.

„Nejcennější kus je tady ten sekretář z doby Ludvíka XV., ale mám i jiný nábytek, stejně krásný a levnější. Podívejte, třeba tady ten přenosný oltář kardinála Lucciniho, ve své době byl státním tajemníkem Vatikánu. Nebo zlaté ciborium, vykládané drahokamy, kalichy z cizelovaného zlata, flakony z broušeného křišťálu, říkalo se jim karafy. Podívejte se jen na ten uzávěr, je v něm zasazen drahý rubín.“

Nakonec vybral věci v hodnotě sto tisíc dolarů. Mikadovo bohatství bylo nesmírné, mohl utratit čtyřikrát, pětkrát tolik, ale Lien se nechtěl unáhlit. Nevyznal se příliš ve starožitnostech a mohl se snadno nechat napálit.

Všichni úředníci zabývající se obchodní politikou se snažili jen o jediné, vnutit mu Zrzavé. Ze všeho nejvíc je zajímaly dolary. Ani se nesnažili vyměnit Zrzavé za jiné zboží, třeba potraviny. Společnost potřebovala devizy. Když pochopili, že Lien od nich nic nekoupí, vzala jejich jednání krátký konec.

Než se vypravil za Lovy Ritzem na nástupiště Suif, měl téměř stoprocentní jistotu, že ho nikdo nepoznal.

Očekával, že ho přijme starší člověk, a byl velmi překvapen, když se před ním objevil mladičký, sotva třicetiletý překladatel. Představil se mu jménem Cadwell a prohlásil, že potřebuje, aby mu přeložil starý francouzský text. Lovy Ritz si právě promítal starý francouzský film a pracoval na překladu dialogů.

„Říkám těm filmům, že jsou ufňukaný... Mně to absolutně nic neříká, ale zdá se, že přesně tohle dnešní televizní diváci žádají. Jmenuje se to Pastýřská symfonie. Ale když mně za to platí...“

„Posílá mě za vámi Harl Mern. Nemáte žádný důvod důvěřovat mi, Mern byl před třemi dny zatčen.“

„Neznám nikoho toho jména,“ řekl překladatel, naklonil se nad promítačku a zesílil zvuk.

Ženský hlas k nim dolehl hlasitěji a Lien pochopil, proč se film Ritzovi nelíbí.

„Když vám řeknu Lien Rag například, to už vám něco řekne?',,

„Na toho člověka jsem právě čekal. Říkáte, že Mern byl zatčen? Nemám o něm zprávu od té doby, co mi domluvil schůzku s nějakým Lienem Ragem asi před třemi dny. Měl se mi ozvat.“

„Podcenil nebezpečí,“ řekl glaciolog. „To jméno vám neměl říkat.“

„Neřekl mi ho přímo, používáme smluvený kód. Jako šifra nám slouží jedna velmi vzácná kniha, my jediní vlastníme po jednom exempláři. Je to stará kuchařka, z doby předledové pochopitelně.“

Po hodinové rozmluvě byl Lien překvapen rozsahem historického díla, které Ritz už vykonal a které se chystá ještě napsat.

„Nikdy to nedovedu do konce, i kdybych měl na to dvacet let. Velká Panika zahrnuje velmi široké období a já jsem se musel omezit jen na jednu část. Jako limit jsem si vybral dva konkrétní letopočty, rok 2050 samozřejmě a pak 2080.“

Lien pátral v paměti, kde už se s posledním datem setkal.

„Zabýváni se jen Velkou Panikou v Evropě a volba období taky není náhodná. V roce 2080 byl celý svět ještě

vzhůru nohama. V té době neexistoval žádný jednotný společenský systém, lidé žili rozděleni do mnoha jednotlivých, na sobě nezávislých komunit. Jediné, co je všechny spojovalo, byly lokomotivy. Používali je kvůli teplu, všechny typy, parní, benzínové, reaktivní i všelijak kombinované. Uprostřed toho zmatku došlo k jedné významné události. Vy se mnou možná nebudete souhlasit. Jste věřící? Ne? Já také ne. Ale to nic nemění na věci, že v roce 2080 si hrstka biskupů, kteří přežili, zvolila ze svého středu papeže a uvedla ho pod jménem Pius XV. na Svatou Stolici. Úřad zastával až do roku 2088. Mezitím se vyskytly ještě čtyři další hlavy církve, ale to byli více méně vzdoropežové."

Lien začal chápat, proč ho Harl Mern poslal za tímto tajným badatelem v historii mimořádně významného období lidských dějin.

„Podařilo se mi shromáždit unikátní dokumentaci, protože můj otec a před ním i můj děda se zabývali stejnou věcí. A měli to štěstí, že žili v méně složité době než já. I když tenkrát nebylo podzemí tolik prohledáváno jako dnes, dokumenty se daly získat poměrně snadno, obzvlášť když se tomu člověk víc věnoval. Největším problémem pro nás historiky však je, že lidé v době Velké Paniky spálili všechno, co považovali za zbytečné. Aby se ohřáli, pálili především knihy, časopisy, noviny i čistý papír. Na druhé straně mnoho lidí si v té době psalo deník. A nebyli to jen vzdělanci. Zachytit převratné události den po dni se stalo posedlostí jak pro starého profesora, tak pro venkovana, který musel utíkat se svým dobytkem směrem na jih, kde ho stejně led dříve či později dohnal."

Usmíval se.

„Mám jeden takový deník, sepsal ho venkovan, který se uchýlil vysoko do hor, do Alp. Měl asi dvacet krav a když pochopil, že i vysoké vrcholy budou brzy pokryty ledem, sestoupil opět dolů, zabil svůj dobytek a maso zakopal do ledu. Jen tak se celá jeho rodina udržela na živu ještě několik let."

„Ale abychom se vrátili k papežům, posledním pontifikem v době, kdy došlo k explozi Měsíce, byl Řehoř XVII., že?"

„Och! Vidím, že se zajímáte o dějiny církve."

„Nedávno jsem navštívil Nový Řím."

„Řehoř XVII. zmizel při kataklyzmatu... Mám dobrý důvod domnívat se, že se nejprve rozhodl zůstat v Římě, ale Vatikán byl soustavně napadán ozbrojenými tlupami. Mezi lidmi se rozkřiklo, že miniaturní státeček má pohádkové zásoby potravin a že papež si bude mít čím zatopit ještě několik století. Nevím, jestli to byla pravda, ale faktem je, že Vatikán byl několikrát napaden. Domnívám se, že papeži se podařilo uprchnout i s částí kolegia. K tomuto závěru mě přivedlo poselství státního tajemníka adresované biskupovi v Tunisu. Na té zprávě je datum 2051 a mluví se v ní o riskantní cestě přes moře, kterou se hodnostáři chystali podstoupit i přesto, že tehdy již hrozilo nebezpečí plovoucích ker a bludných ledovců. V té době ještě nebylo Středozemní moře zcela zamrzlé, zůstávalo několik kanálů, kudy se dalo projet."

„Řehoř XVII. se tedy snažil dostal do Tunisu?"

„Tenkrát si lidé mysleli, že led tak daleko nepostoupí. Státní tajemník naříkal nad teplotou dva stupně nad nulou, která panovala v Tunisu, zatímco v Římě vládla polární zima, minus deset, minus patnáct stupňů. Ti nešťastníci ještě netušili, co je čeká později."

„Takže k cestě nedošlo?"

„Můj otec měl možnost dostat se do míst, kde dříve leželo město Tunis, a pátrat tam po stopách. Zjistil, že tamní biskupství bylo vypleněno fanatickými muslimy, kteří se domnívali, že tím zmírní Alláhův hněv, který na ně seslal zimu jako boží trest. Nenašel žádný důkaz o tom, že by tam papež dorazil. Dopis kardinála Lucciniho nejspíš nebyl odeslán do místo určení, jinak by se nemohl později najít v archívech starého Říma."

Lien tomu jménu zprvu nevěnoval pozornost. Právě si listoval jedním z historických pojednání, když náhle jeho paměť zareagovala.

„Říkáte kardinál Luccini, státní tajemník?"

„Ano, přesně tak. Ten také zmizel beze stopy."

„Vím, kde se nachází jeho přenosný oltář. Viděl jsem ho u jednoho starožitníka, má svůj krám na kraji města, nástupiště Západního okruhu. Je to několik kultovních předmětů, uložených v jakési intarzované skříňce, která se dá přeměnit v úzký stolek. Oltář je potažen rudým sametem s třásněmi."

„Neuvěřitelné," zamumlal Lovy Ritz. „To je neuvěřitelné, co říkáte. Nevíte, kde byly ty předměty nalezeny?"

„To nevím, ale mohu to zjistit. Mám v tom obchodě zamluvené určité zboží pro šéfa Společnosti, která mě zaměstnává."

„Přenosný oltář, který patřil Luccinimu... Kdyby to nebylo nebezpečné, šel bych tam s vámi. Prosím vás, zajděte tam ihned a snažte se zjistit co nejvíc podrobností. Nemusím vám snad zdůrazňovat, jak je to pro mě důležité."

Lien se na chvíli zamyslel. Luccini určitě neopustil papeže v tak těžké chvíli a jestli se našel jeho oltář, proč by se nemohly najít dokumenty psané jeho rukou o papežově konci? Člověk, který by předložil Neokatolické církvi svědectví o posledních dnech Řehoře XVII., by si jistě zasloužil výjimečnou odměnu. Například povolení k návštěvě jistých archívů?

„Zabýváte se ve vašem díle také Zrzavými?"

Překladatel se zdál zmaten, ba co horšího, Lien měl dojem, že otázka se ho dotkla přímo osobně.

„Zrzaví v době Velké Paniky? To nemyslíte vážně? Vidím, že Harl Mern vás nakazil svou utkvělou představou."

29

„Nikdy neudávám původ svého zboží. Mám několik lidí, kteří znají různé jeskyně a vědí, jak se dostat pod ledový povrch, třeba horníci, kteří si tímto způsobem přilepšují ke svému platu nebo lidi, kteří se chtějí zbavit rodinných památek. Lituju, ale nemohu vám říct..."

„Napsal jsem panu Mikadovi," řekl Lien Rag, který byl na odmítnutí připraven, „a podrobně jsem mu popsal, jaké zázraky tu máte. Doporučil jsem mu, aby mi otevřel v Centrální bance vaší Společnosti úvěr na pět set tisíc dolarů prostřednictvím Panamerické Banky, která zprostředkuje převod."

Calvino neodpověděl, zůstal netečný, jeho obličej neprozradil ani náznak chamtivosti.

„Věřte mi, že mi nejde o nic jiného... Zajímám se o postavu papeže Řehoře XVII. a Luccini byl jeho tajemník."

„Takový druh historického bádání oficiální místa nedoporučují."

„Vede mě jen moje osobní zvědavost."

Lien vyndal kopii dopisu, o němž mluvil, a podal mu ji. Částka pět set tisíc dolarů tam stála černá na bílém, vypsaná slovy velkými písmeny a pak ještě jednou číslicemi.

„Takový člověk skutečně existuje?" zamumlal starožitník. „Ani muzea mi nikdy nenabídla takovou sumu."

„Hraju s várna čistou hru."

Calvino mu vrátil kopii dopisu:

„Dobrá. Pochází z doby asi před třemi sty lety. Našel jsem ho na jedné farmě nedaleko odtud spolu s dalšími kultovními předměty. Žije tam jedna trochu zvláštní rodina a nedávno se rozhodli, že rozprodají své rodinné památky."

V hotelu na Liena čekalo předvolání na Vojenskou Bezpečnost, okamžitě měl po náladě. Najednou se cítil v pasti, Harl Mern musel promluvit. Leouan ho vsak upozornila, že dopis je podepsán poručíkem Ochotsklou.

„To je kvůli tvému lokocaru a prioritní skříňce."

„Nevěřím tomu."

Na Bezpečnosti se dověděl, že dostal povolení k pronájmu parního lokocaru s hnědou skříňkou, která mu umožní cestovat téměř po všech hlavních i vedlejších tratích v okolí hlavního města.

„S výjimkou strategicky důležitých míst. Složte kauci pět tisíc dolarů a podepište se mi tady," řekl mu poručík.

Přidělili mu stařičký dýchavičný lokocar, špatně izolovaný proti zimě, který svým tvarem připomínal bývalé automobily. Parní stroj byl umístěn v horní Části, po stranách měl dvě kabiny, jedna sloužila na spaní a v druhé byla kuchyňka. Centrálně umístěný motor umožňoval jízdu oběma směry, aniž by měl člověk pocit, k couvá. Ve spodní části byla nádrž na tekuté uhlí. Lien dostal poukázky na nákup takové množství paliva, které jim umožní ujel průměrně sto kilometrů denně.

„To je báječné," prohlásila Leouan a zatleskala.

Na druhý den odbočili z hlavní sítě na vedlejší trať, z ní pak na ještě méně frekventovanou kolej. Třikrát takhle změnili trať, než se lokocar dostal na jednokolejku, která vedla k farmě, rodiny Klausových,

„Podívej," řekla Leouan, „člověk by řekl, že jsme v Novém Římě."

Z ledu vystupovala mohutná konstrukce s chrámovými mozaikovými okny, připomínající ohromnou bazili. ku. Lien si pomyslel, že uvnitř musí být tma, ale množství tabulí ze žlutého skla naopak zaplavovalo vnitřní prostor světlem podobným slunečnímu, které jim připomínalo oněch osm bláznivých dní, kdy se Slunce opět ukázalo. Stanici tvořilo několik starých, vzájemně propojených vagonů a výtopna, z níž bylo teplo rozváděno mohutnými, všelijak propletenými trubkami. Bylo zřejmé, že Klausovi využili ke stavbě skleníků, kde pěstovali kukuřičné, obilné, čočkové, hrachové a sójové klíčky, starý vyřazený materiál.

„Jsme králové klíčků všeho druhu," řekl jim mladík, který se jich po příjezdu ujal. „Už dvě sté let pěstujeme klíčky. Náš prapradědeček ve své době jako první pochopil, že jsou důležité pro svůj vysoký obsah vitamínu B, E a bílkovin."

Když vstoupili do jednoho z obytných vagonů, mysleli si, že sní. Interiér byl do nejmenších detailů zařízen ve stylu bavorské farmy z 20. století. Jedna z přítomných stařenek je vyvedla z omylu:

„To je 19. století, panáčku. A my jsme pořád Bavoři. Tady pod náma je naše původní vesnice, tenkrát ležela asi padesát kilometrů na východ od Mnichova."

Potřásla svou šedivou hlavou.

„Ale vám to nic neříká? Tím hůř pro vás. Přijeli jste nakoupit klíčky? Jestli je ale chcete vyvézt, musíte mít pochopitelně povolení správní rady."

Dověděli se, že rodina čítá sto sedmdesát sedm členů, několik generací prarodičů, vnuků a pravnuků. Žení se a vdávají jen s původními Bavory, nanejvýš s Němci.

„Do rodiny přijmeme jen Němce a katolíky," řekla jim stařenka. „Ale pozor! Ne Neokatolíky. S těma nemáme nic společného, s těma uzurpátorama. My jsme tradiční katolíci."

Lien se překvapeně podíval na Leouan. Slyšet něco takového necelých sto kilometrů od hlavního města Grand Star Station bylo dost nečekané. „A to vás nechají na pokoji?" „Už dvě sté let dodáváme klíčky, stovky tisíc tun klíčků. Pracujeme tvrdě a od nikoho nic nepotřebujeme. K vytápění používáme teplo vznikající při fermentací zrn támhle ve výtopně. Nešíříme naše náboženství po jiných stanicích. Žijeme jen mezi sebou a neděláme žádnou propagandu. V celé Koncesi nás není víc jak dva tisíce dohromady. Dvacet takových farem, jako je naše."

„Prý máte nějaké religiózní předměty na prodej?" zeptal se Lien Rag. „Nedávno jsem viděl přenosný oltář kardinála..."

„Naše náboženství zavrhuje luxus a bohatství. Už dávno jsme se chtěli těch krámů zbavit, papež Řehoř XVII. nám před svou smrtí kázal, abychom žili v chudobě a víře. Ano, mladý muži, co se divíte. Ne mně, pochopitelně, ale mým předkům. Můžu vám ukázat náš rodokmen. Já patřím do čtrnácté generace. Támhle jsou mí synové a dcery a moje vnoučata. Ta stará paní v křesle, to je moje matka. Tak vy jste přijeli nakoupit náboženské předměty?" dodala odměřeně.

Lien se nezmohl na slovo, zdálo se mu, že se přeslechl. Slyšela Leouan také jméno Řehoře XVII.?

„Tak co, zapomněl jste mluvit? Nějak vás to sebralo, že?"

„Neměl jsem ani tušení..." začal koktavě. „Slyšel jsem dobře? Mluvila jste o papeži Řehořovi XVII.?"

„A o čem jiným bych asi mluvila? Za Velké Paniky přišel k nám do rodiny. Spolu s několika dalšími lidmi, Moji předkové tenkrát bydleli v ledových jeskyních, víte, chtěli zůstat ve spojení se statkem pod nima, ale ledová vrstva každým dnem rostla o několik centimetrů. Ale naši se jen tak nedali, bojovali s ledem statečně.“

„Jak se dostal papež na sever Evropy, když je známo, že se chystal odjet do Tunisu?“

„Na jihu se už nedalo žít. Miliony lidí se snažily dostat přes Středozemní moře... Cestou všechno rabovali, chovali se jako posedlí. Nikdo se nechtěl vzdát. všechno zpustošili. Někdo asi papežovi poradil, aby je] sem, do slušné katolické země, kde přežívalo několik komunit. Kdybyste nebyl cizinec z druhého konce světa, věřte, že bych vám to všechno nevyprávěla. Neokatolíci číhaj všude. Něco tuší, ale my si je držíme pěkně od těla.“

„Papež zemřel u vás?“ zeptal se Lien a snažil se, aby jeho otázka zněla jen jako zdvořilý zájem, ve skutečnosti však hořel zvědavostí.

„Ne. U nás neumřel. Podle deníků, co si psali naši předkové... Máme jich spoustu v naší knihovně. Jen z let 2050 až 2060... Mimoto ještě stovky dalších. Takže jak jsem říkala, podle těch záznamů zemřel nedaleko odtud.“

Pak se náhle odmlčela, jako by litovala, že jim prozradila víc, než chtěla. Lien se snažil, aby nedal na sobě znát rozrušení, a usmíval se.

„Chtěl bych si prohlédnout vaše zemědělské zařízení.“

„Hans vás doprovodí,“ řekla stařenka.

Jakmile klíčky dorostly do požadované velikosti, oddělili je od zrna, které pak používali k fermentací v kádích k výrobě tepla.

Mohli bychom je nechat ještě trochu vyrůst, ale zrno by už nemělo dost kalorií a nezískali bychom potřebnou teplotu. Na elektřinu od Společnosti se nemůžeme moc spoléhat, na takových nevýznamných tratích, jako je naše, vypínají proud každou chvíli.“

„Vaše babička je úžasná,“ řekl Lien.

„Myslíte? Snaží se udržovat gregoriánskou tradici, jak my říkáme.“

„Ten papež opravdu zemřel tady v kraji?“

„Nemohu vám o tom říct víc, je to rodinné tajemství. Mlčíme hlavně proto, že nechceme nahrávat Neokatolíkům. Moc by se jim hodilo, kdyby mohli dokázat, že papeži na sebe navazovali, jen tak by mohli prokázat svou legitimnost, jestli to tak mohu říct. Ale chybí jim Řehoř XVII. a několik dalších až do nevím kterého roku.“

Lien si nechal letopočet 2080 pro sebe. U cizince bez vyznání by jeho znalosti mohly vzbudit překvapení a nedůvěru.

„Jestli dostanete povolení k vývozu klíčků, rádi s vámi budeme spolupracovat. Můžeme klidně ještě zvýšit produkci.“

Kid by byl určitě spokojen, kdyby se mu podařilo získat tento výživný produkt. Ale Lien teď neměl pomyšlení na obchodní záležitosti, v hlavě mu vrtal ztracený papež Řehoř XVII.

30

Lienovo vyprávění starožitníka Calvina rozesmálo.

„Ta stará Klausovka je k nezaplacení. Řekla vám slib chudoby? Nesmíte všemu věřit. Potřebujou peníze, aby mohli rozšířit farmu. Není v tom nic jiného. Sto sedmdesát sedm lidí se musí živit taky něčím jiným než jen obilnými klíčky, musí se ohřát a vůbec potřebujou si zajistit trochu slušný podmínky, jinak se jim komunita rozpadne a mladý utečou za lepším. Po několik století byli lidi tak terorizováni ledem, že přistoupili na tenhle způsob matriarchátu s tvrdými pravidly a omezováním. Zvykli si žít skromně. Teď se ale situace změnila. Železnice se rozšířila skoro všude, celá bývalá Evropa je prošpikovaná kolejema a stará Klausová cítí, že ti nejmladší jí co nevidět utečou. I v ostatních tradičních katolických obcích mají stejné problémy.“

„Jak to, že jsem nikdy předtím o někom takovém neslyšel?“ podivoval se Lien Rag, který se stále nemohl z nedávného setkání vzpamatovat.

„Snaží se, aby se o nich moc nevědělo, chtějí žít v klidu.“

„Máte přehled i o ostatních obcích?“

Calvino se na něho podíval úkosem:

„Vy se mě snažíte využít k nějakému cíli, který nedokážu odhadnout... Jste si jistý, že ten váš Mikado ode mě koupí starožitnosti za pět set tisíc dolarů?“

„Absolutně. Máte nějaký seznam?“

„Všichni nejsou tak příjemní a pohostinní jako Klausovi. Někde byste mohl i narazit. Ale všechno jsou to zemědělské komunity, takže člověk jako vy se k nim může dostat docela snadno.“

Začal návštěvou prvních dvou obcí ze seznamu, ale informace, které získal od místních obyvatel, pro něj neměly žádný význam. Příliš se svým náboženstvím neřídili, a navíc trpěli situací, kterou sebou nesla válka. Deset mužů z obce už bylo povoláno na vojnu, měli také dva mrtvé a dva těžce raněné. Nevlastnili žádnou památku na papeže Řehoře, který se v rodině tradoval.

„Tři sta let,“ řekla Leouan večer v jejich miniaturní kabince, „to už je nějaká doba! Čtrnáct generací. A navíc se to všechno odehrálo v době Velké Paniky. Lovy Ritz ji s těma svýma papežskýma historkama limituje na třicet let, ale já jsem přesvědčená, že panika trvala mnohem déle.“

Jednoho večera dorazili do malé stanice, která stála úplně stranou i od těch nejméně používaných tratí. Měli dokonce dojem, že je opuštěná, protože nikde nebylo vidět žádné světlo. Přesto se před nimi otevřela vrata vyrovnávací komory a vpustila je dovnitř na malé nádražíčko, normálně osvětlené elektrickými lampami. Jakmile sestoupili na nástupiště, dolehl k nim příšerný rámus a nesnesitelný zápach.

„Drůbežárna," křičel Lien, „obrovský kurník. Musí tady chovat miliony slepic."

Ale Leouan ho neslyšela. Nějaký muž se sluchátky na uších a malou vysílačkou před ústy jim dával rukou znamení, aby ho následovali. Zavedl je do mobilní, zvukotěsné kontrolní věže.

„Uf," vydechla si Leouan, „to je klid. Vy se mezi sebou domlouváte vysílačkou?"

„Jinak se neslyšíme. Vy nejste zdejší, viďte?"

„Ne," řekl Lien a předložil mu své papíry.

Muž je vyvedl druhou stranou z ohromné drůbežárny, prošli transparentním tunelem, jehož vnější strany byly pokryty jinovatkou, až se dostali do jakéhosi skleníku, který kryl tři obytné vagony.

„Chcete koupit vejce?"

V nákladním vagonu přestavěném na útulnou obytnou místnost s kožešinami a měkkým osvětlením se zdržovalo asi patnáct lidí. Lien si uvědomil, že mezi přítomnými je i několik mladých hezkých dívek. „Musíte mít souhlas Společnosti, víte..."

Leouan si všimla portrétu na zdi jako první, ale nemohla Liena ihned upozornit. Pár vteřin nato se sám octl tváří v tvář oválnému obličeji člověka s tvrdým pohledem, který měl na sobě papežskou tiáru. Právě mluvil a náhle se uprostřed slova odmlčel.

Ostatní sledovali jeho pohled s úsměvem:

„To je papež Řehoř," řekl jeden z nich. „Něco jako náš předek..."

Z rohu místnosti se ozval tichý smích. Přímo na podlaze seděla mladičká dívka s vyzývavýma očima, beze studu si Liena prohlížela od hlavy až k patě.

„Vaším předkem," koktal Lien, „byl papež?"

„Poslední papež před ledem," upřesnil starší muž příkrým hlasem.

„Slyšel jste už o způsobu, kterým se dají mrazit vajíčka i se skořápkou?" zeptal se ho náhle jiný, zarostlý muž. „My se tím v rodině zabýváme už několik generací."

Leouan se musela držet, aby se nezačala nervózně smát. Liena fascinoval papežův portrét. Na první pohled bylo jasné, jaké myšlenky se mu honí hlavou. Co když zemřel právě v téhle rodině na tomto odlehlém místě? Jestliže tu žil několik let, museli ho ke konci života považovat za člena rodiny. Ale co se stalo s jeho doprovodem, se státním tajemníkem a ostatními?

„Máme ještě jiné fotografie, jestli vás to zajímá," řekl mu muž, který je přijímal. „Pojďte se podívat. Jsou už poškrábané a vypadají spíš jako malby."

Odvedl je do malé kanceláře, kde vytáhl ze šuplíku štos fotografií.

„Byl to mladý člověk," prohlásila náhle Leouan. „Představovala jsem si někoho mnohem staršího."

„Opravdu, vypadá mladě."

„Vy taky patříte ke gregoriánským katolíkům?" zeptal se ho Lien.

Chovatel pokrčil rameny.

„Vždyť je to blbost. Už je to tak dávno. Nejmíň tři sta let. Já jsem především Bavor... Jmenuju se Hinkel. Všichni tady jsme Hinkelovi. A ženíme se jen s Müllerovými, Schmidtovými a Klausovými."

„Klausovy znám, to jsou ti, co pěstujou klíčky."

„Nejsme s nima moc zadobře. Vodjakživa. Ale čas od času přece jen dojde k nějaký tý svatbě. Mají nám za zlé, že nejstarší syn z každé generace se u nás vždycky jmenuje Řehoř, nenávidí nás kvůli tomu."

„Zabýváte se zpracováním vajec?"

„Ano, zpracováváme milion vajec denně. Děláme všechno, sušený, vaječnou rolku, mražený bez skořápky, mražený vejce vařený, mražený omelety, smažený, na tvrdo... Klausovi dělaj klíčky, Hinkelovi vejce. A tak je to Vodjakživa."

„Máte ještě nějakou jinou památku na papeže?"

„Jen tyhle fotky... Říká se, že ti ostatní všechno zničili a odešli."

„Ostatní?"

„Jeho doprovod. Už ani nevím, jak se jim říkalo."

„Římská kurie."

„Jo, tak nějak. Staříci vyprávěj dětem všelijaký báchorky, ale nikdo to už neposlouchá."

„Kam odešli?"

„Co já vím, někam jinam, k Schmidtovům nebo Klausovům. Ty maj spoustu cetek, to my jsme nikdy neměli. Prý jsou to vzácný věci, spousta všelijakých náboženských serepetiček."

„Jsou mezi vámi ještě katoličtí kněží, myslím tradiční katolíci?"

„Jo, pár jich je. Ale u nás v rodině byl kněz naposledy asi před šedesáti lety. V tý době byl z deseti dětí jen jeden syn, a tak nepřipadalo v úvahu, že by se stal knězem. Rod si přece musel zachovat jméno. Vod tý doby nás maj za bezvěrce. U Klausů je pořád ještě asi čtyři nebo pět kněží. To je taky asi nejzbožnější famílie. Ale Schmidtovi jsou taky dost pobožní. V neděli by za nic na světě na práci nesáhli. My takový nejsme."

„Můžeme u vás zůstat přes noc? Postavíme se někam na odstavnou kolej. Máme s sebou všechno, co potřebujeme."

„Jistě, nám vůbec nepřekážíte. Jestli chcete, můžete se s náma najíst."

Lien si to velmi přál. Teprve ke konci večeře si troufl položit otázku, na kterou se dlouho chystal:

„Co se stalo s papežovou mrtvolou?"

Usmíval se přitom bezelstně jako člověk, který nemá ponětí o historii.

Tito tradiční nebo gregoriánští katolíci, jak se sami někdy nazývali, tvořili skutečně naprostou výjimku ve struktuře Transevropské Společnosti. Lien Rag na ně musel neustále myslet.

„Jak je možné," přemítal na svém lůžku v lokocaru, že správní rada něco takového toleruje? Všude jinde se rodiny dávno rozpadly. Staří žijí v jiných čtvrtích, nebo dokonce v jiných městech, než jejich děti, a ani se mezi sebou moc nestýkají. Společnosti to pochopitelně podporují, přispívá to k potlačení tradice. Když se prarodiče nestýkají se svými vnuky, nedochází k přenosu názorů a myšlenek z generace na generaci. Neexistuje kolektivní paměť celé populace. Jde to často tak daleko, že třicetiletí lidé dnes už ani nevědí, že před třemi sty lety se žilo jinak, že svítilo slunce a že led a nedostatek světla byly jen záležitostí zimního období. Nikdo už neví, jak skutečné Slunce vypadalo a staré filmy, které by příliš připomínaly bývalý blahobyt, se lidem předvádějí jako science-fiction. Dnes už není na světě mnoho lidí, kteří neztratili souvislý přehled o nedávném historickém vývoji."

Leouan něco zabručela, napůl ze spánku, ale Lien tomu nevěnoval pozornost a pokračoval dál ve svých úvahách:

„Tihle Klausovi, Hinkelovi, Schmidtovi a další rodiny žijí se svými předky pod jednou střechou. Děti mají kolem sebe své praprarodiče, kteří neustále přetřásají své vlastní vzpomínky i vzpomínky na vzpomínky svých prarodičů. Leccos z jejich vyprávění je určitě přibarveno obrazotvorností, základ však musí být pravdivý. A to je právě to, co mě tak udivuje, v těchto rodinách existuje ústní tradice, a to je něco výjimečného a neobvyklého. Nechápu, proč to Společnost toleruje, musí tu být nějaký důvod, který neznám."

„Proč ne? Téměř s nikým se nestýkají, nesnaží se šířit svou víru mezi ostatní, a hlavně jsou šikovní a zajišťují Společnosti nepostradatelné produkty za bezkonkurenční ceny. Obilné klíčky, mléko, maso, vejce ve všech možných formách jako tady u Hinkelů."

„To je pravda, ale nevěřím tomu, že by zdejší správní rada váhala zbavit se jich, kdyby jí byli skutečně nepohodlní. Stačilo by rozprášit rodiny po Koncesi, tak jak to již mnohokrát udělali. Místo toho je nechávají žít v klidu na tak malém prostoru, přímo nad jejich původními bavorskými vesnicemi."

Nikdo z rodiny nevěděl, nebo nechtěl říct, kde je pohřbeno tělo Řehoře XVII. Přesto byl Lien Rag přesvědčen, že poslední papež solární éry byl pečlivě nabalzamován a ukryt na bezpečném místě, o němž možná věděla jen hlava rodiny. Tajemství nejspíš přecházelo z jedné generace na druhou. Možná však ne z rodiny na rodinu. Proč vlastně Klausovi vyčítají Hinkelovům jejich odvěkou tradici?

Nakonec usnul a na druhý den opustili obří kurník a rodinu Hinkelů a vydali se na sever, na farmu Schmidtových. Lien si za drahé peníze koupil jednu z těch poškrábaných fotografií Řehoře XVII. a dlouze si ji prohlížel, kdykoliv byl jejich lokocar odveden na odstavnou kolej, nebo museli čekat na zelený signál v nějaké zapadlé stanici.

Schmidtovi se specializovali na brambory. V ohromných sklenících, kde vládla poměrně nízká teplota, sotva pět stupňů nad nulou, pěstovali hydroponicky nadzemní sazenice, které měly ohromující výnos. Za tři století soustavné péče a neustálého šlechtění došli k neuvěřitelným výsledkům. Bramborová hlíza už nerostla v zemi a snášela teploty kolem nuly. Tři století věnovaná jen bramborám, pomyslel si Lien Rag trochu ironicky. Tento Svět Ledu nezrodil žádné vrcholné umělecké, literární nebo architektonické dílo, ani nepřispěl k rozvoji medicíny a sociálních věd. Lidé většinou nežili příliš šťastně a dožívali se průměrného věku dvaapadesáti let. Tělesná výška se za tři století snížila o několik centimetrů říkalo se dokonce o dvacet pět. Lidské postavy se zato obalily ochrannou vrstvou tuku. Nezrodil se žádný nový Mozart, žádný Raffael ani Shakespeare, zato nadzemní brambory, které mohou růst při nulové teplotě.

„Můžeme vám prodat kvalitní sazenice," řekl jim šéf pěstitelské stanice, když je přijal ve své kanceláři, „ale pochopitelně jen se souhlasem správní rady. Už jsme je několikrát prodali do Panamerické a do Afrikanie. Dokonce i do Sibiřské, samozřejmě ještě před válkou. Možná, že vám sazenice budou připadat drahé, ale věřte mi, do několika let vám přinesou několikanásobný zisk."

„Včera večer jsme byli u Hinkelových," řekl Lien Rag. „Poznali jsme s celou rodinu. Známe také Klausovy. Navštěvujeme jen farmy, které dosáhly vysokého stupně odbornosti a produktivity."

Zdálo se, že Lienova narážka tohoto člena klanu Schmidtových nezaujala.

„Dověděl jsem se," pokračoval Lien, „že tady v kraji se všichni hlásíte ke svému bavorskému původu a gregoriánskému vyznání."

„To už dneska nic neznamená," odpověděl pěstitel brambor stroze, „snažíme se na své kořeny zapomenout."

„Jste považováni za velmi zbožné lidi, kteří by například nikdy neznesvětili neděli prací."

„Hinkelovi toho moc namluví," odsekl Schmidt téměř vztekle. „Zachováváme starý církevní rituál tak, jak nám ho předal papež Řehoř. To je všechno. Žádné jiné tajemství u nás nenajdete."

„Snad přece," nenechal se Lien odbýt. „Co se stalo s papežovými ostatky a v kterém roce přesně zemřel? Zajímám se o tu záležitost teprve od té doby, co mi o ní s důvěrou a nadšením vyprávěli Klausovi. Věřte mi, že v tom není nic jiného. Za měsíc se vrátím na druhý konec světa a rád bych se o tom dověděl víc."

„Je mi líto, ale já jsem se nikdy o tuhle prastarou historii nestaral. Ukážu vám vzorky sazenic, které vám můžeme prodat, pochopitelně až vám Grand Star Station vydá souhlas."

Později se Leouan rozesmála, když opět seděli v lokocaru, který je odvážel zpět do G.S.S.

„Co když tělo svatého otce posloužilo jako hnojivo první pokusné sazenici brambor v rodině Schmidtů. Takže vlastně každá vypěstovaná hlíza ještě dnes v sobě skrývá nepatrnou část jeho tělesné schránky. Nebyl by to nádherný a velmi poučný konec posledního papeže z předledové doby?"

„Tobě není skutečně nic svaté," prohlásil Lien.

Na Calvina udělal akreditiv na pět set tisíc dolarů, které převedla Panamerická Banka do své transevropské pobočky, velký dojem.

„Ten váš Mikado je vzácný člověk v dnešní době. Připomíná mi mecenáše umění, kteří žili jen v minulosti. Doufám, že jste objevil něco nového o papeži Řehořovi XVII.?“

„Téměř nic,“ odpověděl Lien Rag. „Ale zato jsem se dověděl o existenci těch Gregoriánů. Jak je možné, že je správní rada toleruje?“

„To je velmi jednoduché,“ vysvětloval starožitník. „Nechávají si je v záloze jako zbraň proti Neokatolíkům. Kdyby si někdy v budoucnosti začala Neokatolická Církev moc vyskakovat, správní rada by proti nim mohla postavit tyhle tradicionalisty. Původ Nové Církve zůstává stále obestřen hádankami, ani jejich vlastní duchovní se v této otázce nevyjadřují dost jasně. Přesto přece musí existovat písemné dokumenty z té doby, určitě i fotografie a zvukové nebo obrazové záznamy. Všechno nezmizelo pod ledem, ještě dnes se občas najdou stará záznamová zařízení, která i po třech stoletích dokonale fungují, a mohou vydat svá tajemství.“

Lien poprosil Calvina, aby mu ještě jednou ukázal přenosný oltář kardinála Lucciniho, a když mu ho starožitník přinesl, dlouze se na něj v tichosti díval.

„Koupíte ho? Nechám vám ho za deset tisíc dolarů. Dneska už o to nikdo nestojí, nikomu to nic neříká, ani jako rarita připomínající staré časy.“

„Dobrá,“ rozhodl se Lien Rag. „Pustíme se do výběru věcí, které pošlu Mikadovi. Myslíte si, že v zaplombovaném vagonu dorazí ty poklady v pořádku?“

„Nebojte se, postarám se o to. Najmu dva nebo tři průvodce, kteří pojedou s vagonem až na místo určení. Největším problémem bude průjezd přes malé Společnosti, které patří do Australasijské Federace. Slyšel jsem, že tam často dochází k přepadávání vlaků a vykrádání zboží, a že někteří úředníci se chovají byrokraticky a vyžadují nesmyslně vysoké poplatky.“

„Mikado odkoupil podstatnou část železniční sítě, upřesním vám, o které trasy se jedná. Na svých tratích je samozřejmě osvobozen od všech poplatků do určité tonáže. Ale pochopitelně některým Koncesím je lépe se vyhnout.“

Těsně před odchodem se Lien zeptal starožitníka, zda si může vzít oltář s sebou.

„Chtěl bych ho mít chvíli u sebe, než to všechno připravíte k odeslání.“

„Dobrá, můžete si ho nechat osmačtyřicet hodin,“ souhlasil antikvář.

Od té doby, co měli pronajatý lokocar, parkovali s ním vždycky před hotelem, kde si stále drželi jeden pokoj. Ten den před půlnocí vstala Leouan z postele a vyšla z hotelu, aby se zeptala Liena, proč už nejde spát. Zastihla ho před oltářem, z něhož odstranil látkové čalounění, a vyzbrojen lupou zkoumal dřevěný rám.

„Jestli se to Mikado dozví,“ řekla Leouan, „bude zuřit. Uvědomuješ si, že to stojí deset tisíc dolarů?“

„Tady do toho dřeva je vyryt dlouhatánský text. Nechápu, jakou technikou je to dělaný. Písmena jsou jakoby vyryta, ale necítím žádný reliéf. Snad to tiskli přes nějakou šablonu, pak to přejeli plamenem a nakonec lehce přebrousili. Celý text však byl zakryt sametovým potahem. Ten samet tam původně nebyl. Proč ten nápis schovávali?“

„Dokážeš to přečíst?“

„Ne. Myslím, že je to latinsky. Je to velmi dlouhý text, nejmíň dvacet stránek rukopisu.“

Druhý den hned po ránu zašel za Lovy Ritzem, který ho tentokrát přivítal nevlídně.

„Neměl byste sem chodit tak často. Mám strach, že mě sledují a sousedé už o vás určitě podali hlášení.“

Stále ještě pracoval na tomtéž filmu, který byl také důvodem jeho mrzutosti. Když však Lien rozbalil balík a postavil před něj přenosný oltář kardinála Lucciniho, Ritz propadl naprostému nadšení. Pak se ale opět zachmuřil:

„Ale co jste s tím provedl? Vy jste tady odtrhl nějakou látku?“

„Ano, byl tam sametový potah. Vezměte si lupu a podívejte se zblízka. Budete překvapen.“

Ritz udělal, co mu Lien řekl, a náhle zmlkl.

„Je to latinsky, že?“

Překladatel přejížděl lupou pravidelnými pohyby tam a zpět. Lien Rag pochopil, že umí latinsky a trpělivě čekal na jeho soud.

„Všemu nerozumím, jen jsem to tak v rychlosti přejel. Neumím pochopitelně dokonale tenhle mrtvý jazyk, ale znám gramatiku a pár slov. Potřeboval bych několik dní, abych udělal přesný překlad.“

33

Osmačtyřicet hodin musel Lien Rag krotit svou netrpělivost, chodil na schůzky, setkával se s důležitými lidmi, projednával obchodní záležitosti, ale jakmile se vrátil do hotelu, okamžitě na všechno zapomínal. Bez poznámek, dodacích listů a návrhů smluv by si určitě na nic nepamatoval.

Chvíle, kdy měl oltář vrátit, se blížila a Lovy Ritz mu slíbil, že nad textem stráví celou noc, pokud to bude třeba, aby dokončil doslovný překlad.

Zastihl překladatele při kávě, vyčerpaného, ale zároveň spokojeného.

„Podařilo se vám to?“

„Ano, je to hotové. Budete se divit.“

Vzal do ruky listy papíru pokryté úhledným drobným, jakoby starodávným písmem.

„Chcete si to přečíst, nebo vám mám říct stručný obsah?“

„Nejprve mi to řekněte, přečtu si to později.“

„Dobrá.“

Nadechl se, zdálo se, že mu dělá radost, když může protahovat chvíli napětí, kdy držel v rukou veškerou

glaciologovu pozornost.

„Řehoř XVII. přišel do tohoto kraje, tehdejšího Bavorska, s celou kurií. Dohromady to bylo šest lidí, mezi nimi i kardinál Luccini, který pořídil tenhle latinský text pomocí nějaké techniky, kterou dnes neznáme. Pravděpodobně fototisk na dřevo. Vybrali si cestu na sever, protože na jihu se už nedalo žít, dělo se tam příliš mnoho násilností. Tři měsíce putovali proti hlavnímu migračnímu proudu, až se dostali ke skupině lidí, kteří se uchýlili do jeskyně, uměle vybudované jeskyně, jež byla spojena s povrchem země. Ti lidé byli dobří katolíci a papež se rozhodl, že se u nich provizorně usadí, aby vůbec přežil. Později se chtěl pokusit vrátit církvi takové postavení, jaké jí podle něj i v tak obtížné době náleželo."

„Myslel jsem, ze v té době nebylo moc lidí, kteří by

se zuby nehty drželi svého rodného místa, jež se jim rychle vzdalovalo s přibývající vrstvou ledu?"

„Tady jich bylo několik desítek, alespoň podle Lucciniho. Byly to roztroušené rodinné klany, ale pochopitelně živořily stejně jako ostatní."

„Pokračujte, prosím."

„V roce 2052, v březnu, to znamená patnáct měsíců po papežově příchodu do Bavorska, došlo k neuvěřitelné události. Luccini odešel s dalšími dvěma členy kurie, kteří přežili, na jiné místo."

„A co se stalo s papežem?"

„Zůstal spolu s dalšími lidmi, nějakými Schmidtovými, v ledové jeskyni. Luccini s dvěma dalšími, uvádí tu jejich jména a postavení, odešli k nějakým Klausovým. Oznámili jim, že papež Řehoř XVII. zemřel a před svou smrtí určil Lucciniho za svého následníka pod jménem Řehoř XVIII."

„Ale pravý papež nebyl v té době mrtvý?"

„Nejen že nebyl mrtvý, ale žil manželským životem s jednou z dcer rodiny Schmidtových, jejichž jméno přijal za vlastní. Měl s ní několik dětí a až do smrti trval na tom, aby byl považován za jedinou skutečnou hlavu katolické církve. Luccini neskrývá vůbec nic z této události, ale pochopitelně za jediného legitimního papeže považuje sám sebe. Dodává ještě, že Řehoř XVII. zemřel při hladomoru a ještě před smrtí vyzval své nové příbuzné, aby jeho tělo snědli. Luccini se domnívá, že se tak i stalo. Sám ostatně neodsuzuje papežovu snahu posloužit svým tělem ostatním k záchraně života, ani vlastní akt kanibalismu, pouze prohlašuje, že ve chvíli, kdy Řehoř XVII. podlehl pokušení těla, ztratil nárok zastávat nejvyšší duchovní úřad, nicméně konstatuje, že zůstal až do smrti dobrým křesťanem."

Lien Rag odstoupil o několik kroků. Uvědomil si, že prohrál. Nikdy nebude moci vrátit tělo posledního papeže církvi, aby za ně výměnou získal přístup k tajným archívům.

„Tenhle objev má pro Neokatolíky nesmírnou cenu. Až doposud považovali Řehoře XVII. za světce, který zahynul hrdinně v době Velké Paniky, a on si klidně vyráběl dědice a žil v hříchu. Luccini ho totiž odmítl oženit s tou mladičkou dívku, jmenovala se Erna a nebylo jí víc než patnáct let. Dvojice žila v ústraní ve velmi těžkých podmínkách. Přestože po kataklyzmatu nastal totální rozvrat dosavadních morálních hodnot, jejich společný život budil i nadále pohoršení a působil skandálně."

„Takže ve výrazu »gregorián« je určitá dvojsmyslnost. Může pocházet jak od prvního, tak od druhého papeže, to znamená od Lucciniho?"

„Přesně tak. Luccini prohlásil, že papež je mrtvý, ale nešířil se o jeho chování, které považoval za nepřípustné. Teprve později se to lidé dozvěděli a spojili si obě jména. Schmidtovi mají bez pochyby ve svých žilách papežskou krev, ale ostatní konec konců také. A navíc, jestli Schmidtovi nevymřeli, vděčí za to svému předkovi dvojnásobně. Ve chvíli, kdy umíral, porušil tabu kanibalství, stejně jako před tím porušil celibát. Je jasné, že Neokatolíci nemohou dopustit, aby něco takového vešlo ve známost."

34

Leouan prohlásila kategoricky:

„Zkrátka je chceš vydírat? Buď uveřejníš testament kardinála Lucciniho, pozdějšího papeže Řehoře XVIII., nebo to neuděláš a oni ti za to povolí přístup k jejich archívům, tak jsi to myslel? Nemyslím si, že by na takový nátlak přistoupili. Jestli se chceš opravdu dovědět víc o původu Zrzavých a o tom, jak je to skutečně s božstvím tvého syna, budeš si muset najít jinou cestu."

„Papež, který sice porušil celibát, ale zároveň obnovil Kristovu oběť, když využil až do krajnosti dar svého těla. Může to být vykládáno jako absolutní eucharistie. To by mohlo otřást základy Nové Církve. Na druhé straně Luccini nemůže být považován za samozvance. Postaral se přece o návaznost papežského úřadu... Ale neznáme datum jeho smrti, ani co po ní následovalo. Nicméně logika a rozum říkají, že noví vládci Říma by měli přehodnotit svou vlastní legitimnost. Proč nepřipustit, že Luccini byl výborný papež, že se mu podařilo vyhledat biskupy a kardinály, kteří přežili, a shromáždit je do konkláve, které pak společně zvolilo novou hlavu církve? Proč zrovna Pius XV. v roce 2080, kdo ho zvolil? Kde se vzali ti kardinálové, i když v Novém Římě se tvrdí, že někteří z nich patřili k původnímu kolegiu."

„Chceš jim tedy tím textem pohrozit? A když přistoupí na tvou podmínku, necháš ho upadnout v zapomnění, zničíš ho? Je to unikátní dokument v historii lidstva, nejen z hlediska církevního."

„Nemohu připustit, aby můj syn Jdrien byl využíván jako nějaká skoro mystická loutka. Chci, aby byl znovu normálním dítětem, nic jiného."

Ale ještě týž večer se objevil mladý muž, který se představil jako Cario a prohlásil, že ho posílá Kid.

„Jsem tu už tři dny, ale dalo mi dost práce, než jsem vás našel. Přijíždím přímo ze Společnosti Mořského Ledovce. Cesta mi trvala jen osm dní, díky prostředkům, které mi dal Kid k dispozici, podle potřeby jsem si mohl najmout zvláštní vlak."

„Co se stalo? Nějaké neštěstí?“ zeptal se Lien ustrašeně.

„Tady je Kidův vzkaz,“ podal mu dopis.

„Jdrien a Yeuze jsou v nebezpečí, Lady Diana se je snaží chytit, uprchli směrem na západ po Síti Obratníku Raka. Doufají, že se dostanou na Síť 160. poledníku. Nemám od nich další zprávy, prosím vás, urychleně se vraťte, společně rozhodneme, jaké kroky podnikneme na jejich záchranu.“

Lien Rag sklopil hlavu.

„Dobrá, vrátíme se do Kaempolisu.“